

LIAHONA

Frank Magleby, Downham (Engeland)

In de late jaren 30 van de 19de eeuw hadden ouderling Heber C. Kimball van het Quorum der Iwaalf en Joseph Fielding groot succes met hun evangelieverkondiging in de dorpen Downham en Chatsburn, dichtbij Preston in Engeland. Tijdens zijn laatste bezoek werd hij begeleid door kinderen die arm in arm naast hem liepen en de liederen van Zion zongen. Ouderling Kimball raakte zwaar geïnsponeerd en moest de weg enkele keren verlaten om in het beekje de tranen van zijn gezicht te wassen.

Verslag van de 169ste algemene oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en verloop van de conferentie die op 2-3 oktober 1999 is gehouden
in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Ik maak vanochtend van de gelegenheid gebruik om u in te lichten over de vooruitgang die we maken in de richting van het doel van honderd in gebruik zijnde tempels in het jaar 2000', zei president Gordon B. Hinckley in de zaterdagmorgenbijeenkomst van de algemene conferentie. 'Sinds het begin van dit jaar hebben we [acht] tempels ingewijd. (...) Tussen nu en het einde van het jaar zullen we [nog eens zeven] tempels inwijden. We verwachten dat er eind 1999 68 tempels in bedrijf zullen zijn. (...)

'Honderdduizenden niet-leden hebben de open dagen van deze nieuwe tempels bezocht. Dat gebeurde met eerbied en respect. In veel gevallen zijn de tempels zonder twijfel de mooiste gebouwen in de steden waar ze staan. Mensen verbazen zich over hun schoonheid. Maar naast veel andere zaken zijn ze het meest onder de indruk van de schilderijen van de Heiland die ze in die heilige gebouwen zien. Zij zullen ons niet langer beschouwen als niet-christenen. Ze moeten weten dat in al onze erediensden de Heer, Jezus Christus, centraal staat. (...)

'Volgend jaar gaan we door. Het

zal een heel drukke periode worden. We verwachten de inwijding van nog eens 42 tempels. Aan het eind van het jaar 2000 en als de huidige plannen verwezenlijkt worden, zullen we niet alleen de honderd tempels hebben waarnaar we streven, maar zelfs een paar meer.

'En nog zullen we niet ophouden. Misschien zullen we niet zo veel bouwen als nu, maar we zullen doorgaan zo lang de Heer dat wil.'

Op zondagmiddag merkte president Hinckley op: 'Nu we vandaag de deuren van deze tabernakel sluiten en naar het nieuwe Conferentiecentrum in april uitkijken, doen we dat met liefde, waardering en eerbied ten opzichte van dit gebouw en de mensen die het zo goed gebouwd hebben.'

Eerder die dag sprak hij: 'Laat het oude jaar gaan. Laat het nieuwe jaar komen. Laat weer een eeuw voorbijgaan. Laat een nieuwe beginnen. Zeg een millennium vaarwel. Begroet het begin van de volgende duizend jaar.'

En zo zullen we voorwaarts gaan op het pad van groei, vooruitgang en ontwikkeling, waarbij we het leven van veel mensen, zolang de aarde bestaat, ten goede aanraken.

Op enig moment in deze voorwaartse golfbeweging zal Jezus Christus verschijnen en in glorie op aarde regeren. Niemand weet wanneer dat zal plaatsvinden. Zelfs de engelen in de hemel weten niet wanneer Hij zal wederkomen. Maar het zal een welkome dag zijn.'

De bijeenkomsten van de tweedaagse conferentie werden behalve door president Hinckley geleid door president Thomas S. Monson en president James E. Faust.

De conferentie werd zoals gewoonlijk op radio en tv uitgezonden. Ook kon men de conferentie voor het eerst via het Internet ontvangen. Bij de distributiecentra van de kerk zijn videobanden van de conferentie beschikbaar.

— De redactie □

Januari 2000 100e jaargang Nummer 1
LIAHONA 2091-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf:

Royd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neil A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur:

Martin K. Jensen
Adviseurs: F. Emris Busche, John M. Madsen,
Alexander B. Morrison

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur redactie: Richard M. Romney
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Layborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: Roger Terry
Assistentredacteur: Jennifer Greenwood
Rooster: Beth Dayley
Assistent publicaties: Connie Shakespear

Afdeling vormgeving:

Leidingsgevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kesteren
Senior vormgever: Sharrri Cook
Vormgever: Thomas S. Child, Todd R. Peterson
Productie-manager: Jane Ann Peters
Productie: Reginald J. Christensen, Karl A. Couch,
Denise Kirby, Jason L. Mumford, Deena L. Sorenson
Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in VS):

Directeur: Kay W. Briggs
Distributie-manager: Keith Christensen
Manager: Joyce Hansen

Vertaling:

CPB Vertaalcantoor
Heschepead 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdenma
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0545-845984
Kopij leest op diskette aanleveren.

Abonnementadministratie:

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6053804
Fax: 030-6000502

Abonnementprijs:

Nederland: NLG 22,00 België: BEF 390,00. Het jaar-
abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt
automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart
(België: stortings/overschrijvingsformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek
Kerknieuws naar: Liahona, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of e-mail naar
CUR.Liahona-Mail@ldschurch.org.

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kom-
pas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd
in het Aboans, Armeens, Bulgaars, Ceboano, Chinees,
Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Ilokano,
Indonesisch, Italiaans, Italiaans, Hiligaynon, Hongaars,
Japans, Kiribati, Koreaans, Lets, Litouws, Malagassisch,
Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees,
Roemeens, Russisch, Samoanens, Spaans, Tagalog,
Tahitaans, Thais, Tongaans, Tjechisch, Vietnamees, Ilokans
en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

©2000 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-
houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:

January 2000 vol. 100 no. 1. LIAHONA (USPS 911-480)
Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by the
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Thirty
days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions
and queries to Salt Lake Distribution Center of address
below. Subscription list line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
placed by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

REGISTER OP ONDERWERP

Aäronisch priesterschap 45

Begeleiding 9, 98

Behoud van leden 9, 98

Bekering 38, 49, 91, 103, 105

Bijeenkomst ter verrijking van het
persoonlijk en huuselijk leven 114

Boek van Mormon 6, 82

Conferentiecentrum 108

Dienstbeetoon 32

Discipelschap 29

Eenheid 98

Erfgoed 34, 91

Familiegeschiedenis 4

Financiën van de kerk 62

Gebed 15

Geestelijke gaven 12

Gehoorzaamheid 18, 32, 79, 103

Geloof 52, 54, 70

Getuigenis 54

Gezinsbanden 15, 18, 34, 77, 91, 111,
114

Godheid 45

Groei van de kerk 4

Heilige Geest 79, 94, 105

Heilsplan 77

Heractivering 9

Herstelling 87

Hoop 42, 70, 79

Huwelijk 62

Jezus Christus 21, 29, 42, 70, 82, 87,
105, 117

Keuzevrijheid 12, 77

Leer 73

Mannelijkheid 49

Morren 6

Muziek 26

Nederigheid 49

Onderwijs 94

Openbaring 26

Opleiding 62

Ouderschap 21

Plicht 58

Priesterschap 58

Profeten 15, 18, 36, 45, 73

Rechtshedenheid 103

Reinheid 101

Roepingen 58

Sabbat 21

Schriftstudie 82

Taalgebruik 101

Tabernakel 108

Tegenspoed 6, 32, 42

Tempels en tempelwerk 4, 120

Uitstel 38

Verleiding 12

Vertrouwen 52

Verzoening 29, 38

Voorbeeld 34

Voorbereiding 36

Vrede 36, 79

Vrouwzijn 111, 117, 120

Wereldgezindheid 117

Zelfbeheersing 26, 101

Zendingswerk 52, 54

ZHV-verklaring 111

Zustershulpingverleg 111, 114, 117,
120

Sprekers in alfabetische volgorde

Andersen, Neil L. 18

Ballard, M. Russell 73

Banks, Ben B. 9

Bradford, William R. 103

Damiani, Adhemar 32

Dew, Sheri L. 117

Edgley, Richard C. 49

Eyring, Henry B. 38

Faust, James E. 25, 54, 70, 120

Featherstone, Vaughn J. 15

Hinckley, Gordon B. 4, 62, 87, 108

Holland, Jeffrey R. 42

Jensen, Virginia U. 114

Larsen, Sharon G. 12

Maxwell, Neal A. 6

Monson, Thomas S. 21, 58

Morrison, Alexander B. 29

Nelson, Russell M. 82

Oaks, Dallin H. 94

Oveson, Stephen B. 34

Packer, Boyd K. 26

Perry, L. Tom 91

Pinegar, Patricia F. 79

Porter, L. Aldin 77

Scott, Richard G. 105

Smoot, Mary Ellen 111

Stone, David R. 36

Strucki, H. Bruce 52

Winkel, Richard H. 98

Wirthlin, Joseph B. 45

Wood, Robert S. 101

Huisonderwijs en huisbezoek: In de Liahona van januari en juli, waarin de conferentieverlos-
ingen zijn opgenomen, komt geen huisbezoekbe-
schrijving voor. Daarom kiezen de huisonderwijzers
en huisbezoekers gedeeft een conferentie-
sprak uit die legemeet komt aan de behoeften
van de gezinnen die zij bezoeken.

Op de omslag: Gary L. Kapp, "Opdat gij weef".
Met dank aan de heer en mevrouw D. Larsen.

De foto's van de conferentie zijn genomen door
Craig Diamond, John Luke, Welden C. Andersen,
Matt Reier, Heather Leary, Tamra Rattera, Shelli
Livingston, Lana Leishman, Don Thorpe, Robert
Casey, en Bryant Livingston.

Conferentietoespraken op Internet: De toe-
spraken van de algemene conferentie zijn in veel
talen beschikbaar op het Internet. Bezoek de offi-
ciële web site van de kerk: www.lds.org.

INHOUDSOPGAVE

- 1 VERSLAG VAN DE 169STE ALGEMENE OKTOBER-
CONFERENTIE VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

ZATERMORGENBIJEENKOMST

- 4 WELKOM OP DE CONFERENTIE
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 6 LEREN VAN LAMAN EN LEMUËL
OUDERLING NEAL A. MAXWELL
- 9 'HOED MIJN SCHAPEN'
OUDERLING BEN B. BANKS
- 12 KEUZEVRUJHEID: EEN ZEGEN EN EEN LAST
SHARON G. LARSEN
- 15 EÉN SCHAKEL HOUDT STAND
OUDERLING VAUGHN J. FEATHERSTONE
- 18 PROFETEN EN GEESTELIJKE MOLSPRINKHANEN
OUDERLING NEIL L. ANDERSEN
- 21 HET BESTE VAN ONZELF MAKEN
PRESIDENT THOMAS S. MONSON

ZATERMIDDAGBIJEENKOMST

- 25 DE STEUNVERLENING AAN KERKFUNCTIONARISSEN
PRESIDENT JAMES E. FAUST
- 26 DE GEEST VAN OPENBARING
PRESIDENT BOYD K. PACKER
- 29 HIERTOE BEN IK IN DE WERELD GEKOMEN
OUDERLING ALEXANDER B. MORRISON
- 32 DE HEER DIENEN
OUDERLING ADHEMAR DAMIANI
- 34 ONS ERFGOED
OUDERLING STEPHEN B. OVESON
- 36 GEESTELIJKE ORKANEN
OUDERLING DAVID R. STONE
- 38 STEL NIET UIT
OUDERLING HENRY B. EYRING
- 42 'HOGEPRIESTER VAN GOEDE DINGEN DIE ZULLEN
KOMEN' OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND

PRIESTERSCHAPSBIJEEENKOMST

- 45 IN HET PRIESTERSCHAP GROEIEN
OUDERLING JOSEPH B. WIRTHLIN
- 49 'ZIE DE MENS'
BISSCHOP RICHARD C. EDGLEY
- 52 HET GELOOF VAN EEN MUS: GELOOF EN VERTROUWEN
IN DE HEER JEZUS CHRISTUS
OUDERLING H. BRUCE STUCKI
- 54 OVER ZAAD EN AARDE
PRESIDENT JAMES E. FAUST

- 58 MACHT IN HET PRIESTERSCHAP
PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 62 WAAROM WE ONS MET BEPAALDE ZAKEN
BEZIGHOUDEN PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST

- 70 HOOP, EEN ANKER VAN DE ZIEL
PRESIDENT JAMES E. FAUST
- 73 PAS OP VOOR VALSE PROFETEN EN LERAREN
OUDERLING M. RUSSELL BALLARD
- 77 ONZE BESTEMMING
OUDERLING L. ALDIN PORTER
- 79 VREDE, HOOP EN LEIDING
PATRICIA P. PINEGAR
- 82 EEN GETUIGENIS VAN HET BOEK VAN MORMON
OUDERLING RUSSELL M. NELSON
- 87 OP HET HOOGTEPUNT DER EEUWEN
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 91 EEN JUBELJAAR
OUDERLING L. TOM PERRY
- 94 EVANGELIEONDERWIJS
OUDERLING DALLIN H. OAKS
- 98 'NIEMAND IS EEN EILAND'
OUDERLING RICHARD H. WINKEL
- 101 'DE TAAL DER ENGELEN'
OUDERLING ROBERT S. WOOD
- 103 RECHTSCHAPENHEID
OUDERLING WILLIAM R. BRADFORD
- 105 HIJ LEEFT
OUDERLING RICHARD G. SCOTT
- 108 VAARWEL OUDE TABERNAKEL
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

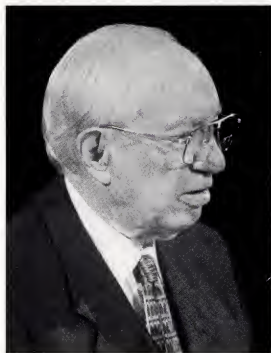
ALGEMENE BIJEENKOMST VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING

- 111 VERHEUGT U, GIJ DOCHTER VAN SION
MARY ELLEN SMOOT
- 114 VERRIJKING VAN HET PERSOONLIJK EN HUISELIJK LEVEN
VIRGINIA U. JENSEN
- 117 WIJ ZIJN GODLIEVENDE VROUWEN
SHERI L. DEW
- 120 WAT HET INHOUDT EEN DOCHTER VAN GOD TE ZIJN
PRESIDENT JAMES E. FAUST
- 64 ALGEMENE AUTORITEITEN VAN DE KERK VAN JEZUS
CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN
- 125 ZIJ HEBBENOOK TOT ONS GESPROKEN
- 126 KERKNIEUWS

Welkom op de conferentie

President Gordon B. Hinckley

De kerk blijft groeien. In het leven van steeds meer mensen is zij een invloed ten goede. Zij breidt zich op een schitterende manier over de aarde uit.

Mijn geliefde broeders en zusters, wij heten u welkom op deze grote wereldwijde conferentie van de kerk. We zijn dankbaar dat u er bent en voor de moeite die u zich getroost heeft om hier te komen. We zijn dankbaar voor de verbinding met onze broeders en zusters die in duizenden gebouwen over de hele wereld bij elkaar gekomen zijn.

De kerk blijft groeien. In het leven van steeds meer mensen is zij een invloed ten goede. Zij breidt zich op een schitterende manier over de aarde uit.

Ik maak vanochtend van de gelegenheid gebruik om u in te lichten over de vooruitgang die we maken

in de richting van het doel van honderd in gebruik zijnde tempels in het jaar 2000.

Sinds het begin van dit jaar hebben we tempels ingewijd in Anchorage (Alaska); Colonia Juárez (Mexico); Madrid; Bogotá (Colombia); Guayaquil (Ecuador); Spokane (Washington); Columbus (Ohio); en Bismarck (North Dakota) — acht in totaal. Tussen nu en het einde van het jaar zullen we tempels inwijden in Columbia (South Carolina); Detroit (Michigan); Halifax (Nova Scotia); Regina (Saskatchewan); Billings (Montana); Edmonton (Alberta); en Raleigh (North Carolina) — nog eens zeven. We verwachten dat er eind 1999 68 tempels in bedrijf zullen zijn.

Het is een prachtige ervaring geweest om aan die inwijdingsdiensten deel te nemen. De meeste voldoening gaf het enthousiasme van de mensen. De geest van het tempelwerk rust op hen. Ze zijn zo dankbaar dat er in hun buurt een huis des Heren staat. Sommigen hebben in het verleden zulke grote afstanden afgelegd. Velen doen dat nog steeds. Tijdens die heilige diensten, tijdens de inwijding van die heilige gebouwen, hebben we veel mensen gezien met tranen in hun ogen.

Grote aantallen jongens en meisjes hebben die diensten bijgewoond. Ze zijn eraan herinnerd dat die

tempels niet alleen voor hun ouders zijn, maar ook voor hen. Als ze twaalf zijn, mogen ze het huis des Heren betreden en zich plaatsvervangend laten dopen voor degenen die overleden zijn. Wat een geweldig, onzelfzuchtig dienstbetoon is dat. Wat geweldig dat onze jeugd betrokken is bij die volkomen onzelfzuchtige daad voor anderen die niet bij machte zijn het zelf te doen.

Nauw samenhangend met de toegenomen activiteit in verband met de tempelbouw is die op het gebied van familiegeschiedenis. De computer met zijn diverse mogelijkheden versnelt het werk, en de mensen maken gebruik van de nieuwe technieken die aangeboden worden. Hoe kan men ontkennen dat de Heer hier de hand in heeft? Naarmate de computervoorzieningen verbeterden, groeit het aantal tempels, aangepast aan het toenemende werk voor familiegeschiedenis.

Panorama van de Tabernakel tijdens de conferentie.

Honderdduizenden niet-leden hebben de open dagen van deze nieuwe tempels bezocht. Dat gebeurde met eerbied en respect. In veel gevallen zijn de tempels zonder twijfel de mooiste gebouwen in de steden waar ze staan. Mensen verbazen zich over hun schoonheid. Maar naast veel andere zaken zijn ze het meest onder de indruk van de schilderijen van de Heiland die ze in die heilige gebouwen zien. Zij zullen ons niet langer beschouwen als niet-christenen. Ze moeten weten dat in al onze erediensden de Heer, Jezus Christus, centraal staat.

De bouw van zoveel tempels is een enorme onderneming. Je kunt pas geloven wat daarbij komt kijken als je er dichtbij betrokken bent. Al die gebouwen, groot of klein, zijn gebouwd op de beste manier die we kennen, met de beste materialen. Zij kosten veel meer dan een kerkgebouw. Dat komt omdat ze volgens hogere normen gebouwd worden. Ik

uit mijn waardering voor de vele toegewijde mensen die aan dit enorme project werken.

Elke verordening die in de Salt Lake-tempel, de grootste van de kerk, plaatsvindt, wordt verricht in elke andere tempel, ook in de kleinere. In feite zijn ze niet klein. Ze zijn ruim en prachtig. Zij vertegenwoordigen het hoogtepunt van onze aanbidding en van de ons geboden zegeningen.

Het plan is om in de loop van deze maand de eerste spade te steken voor de Nauvoo-tempel. Veel mensen zijn enthousiast en velen dragen bij tot die historische onderneming.

Volgend jaar gaan we door. Het zal een heel drukke periode worden. We verwachten de inwijding van nog eens 42 tempels. Aan het einde van het jaar 2000 en als de huidige plannen verwezenlijkt worden, zullen we niet alleen de honderd tempels hebben waarnaar we streven, maar misschien wel meer.

En nog zullen we niet ophouden. Misschien zullen we niet zo snel bouwen als nu, maar we zullen doorgaan zo lang de Heer dat wil.

Broeders en zusters, dit is een prachtige periode in dit werk. God, onze eeuwige Vader, zegent zijn zaak en zijn koninkrijk. De middelen ervoor, inclusief de voorzieningen voor het tempelwerk, nemen toe.

Omdat we pas een tempel bouwen als er genoeg mensen in een gebied zijn, als er genoeg tiendebetalers zijn en als er genoeg geloof is, wordt de feitelijke bouw van die heilige gebouwen een graadmeter voor geloof en gehoorzaamheid aan de evangeliebeginselen.

Mogen we ons verheugen in de zegeningen van de Heer terwijl we doorgaan met het belangrijke werk dat niet alleen invloed heeft op de levenden, maar ook op de grote aantallen doden van alle generaties. Daarvoor bid ik nederig. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Leren van Laman en Lemuël

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Daarom werden Laman en Lemuël rebellen in plaats van leiders, verbolgen in plaats van rechtschapen — allemaal omdat zij het karakter of de doeleinden van God en zijn 'handelingen' met zijn kinderen niet begrepen.

Zoals zijn profetische woorden zojuist hebben aangetoond, zijn wij zeer gezegend met president Hinckley als onze president!

Broeders en zusters, op uiterst dunne bladzijden die uitpuilen met diepe betekenis staan enkele bijna verborgen teksten. Daarom moeten we ernaar zoeken, ons erin verheugen en ze overpeinzen (zie Johannes 5:39; Alma 14:4; Alma 33:2; Moroni 10:3; 2 Nephi 9:51). Maar we moeten vooral meer doen wat Nephi deed: 'alle schriftuur op ons toepasselijk maken. (1 Nephi 19:23.)

Illustratieve woorden, die wij 'op ons toepasselijk' dienen te maken, komen twee keer voor met betrekking tot Laman en Lemuël, die door sommigen onterecht als achtergrondfiguren gezien worden. Bedenk

daarom eens hoe de toepassing van de volgende woorden zich veel verder uitstrekt dan alleen die twee mannen: 'En aldus morden Laman en Lemuël (. . .) omdat zij de handelingen van de God, die hen had geschapen, niet begrepen' (zie 1 Nephi 2:12; zie ook Mosiah 10:14).

De 'handelingen' van de Heer met zijn kinderen verkeerd opvatten — zijn band met, en behandeling van, zijn kinderen — is heel fundamenteel. Morren is slechts één van de symptomen, en is bovendien niet de enige consequentie; in feite, broeders en zusters, heeft dit onbegrip een uitwerking op al het andere!

Iets zo essentieels verkeerd begrijpen, houdt in dat men God niet kent, die dan onterecht gezien wordt als onbereikbaar, niet betrokken, liefdeloos, onmachtig, een beperkte en verzwakte God — en over die schijnbare beperkingen haasten sommigen zich vervolgens, ironisch genoeg, te beklagen.

Laman verwierp al in een vroeg stadium de rol die hij had moeten spelen, en in plaats daarvan wilde hij de scepter zwaaien, omdat hij voortdurend verbolgen was over Nephi's geestelijke leiderschap. Lemuël was niet alleen Lamans plichtsgetrouwe volgeling, maar steunde hem ook door zich door Laman op te laten hitsen. (Zie 1 Nephi 16:37, 38.) Als Laman in plaats daarvan volledig geïsoleerd was geweest, dan waren bepaalde zaken anders gelopen.

Dergelijke steunverleners hebben wij ook in onze samenleving. Zij laten zich ophitsen tegen het goede en steunen het verval. Zij komen net zo min in aanmerking voor verontschuldiging als Lemuël. Ze blijven net als hem nagenoeg onopgemerkt, maar hun huichelarij is groot!

Vermaningen aan het adres van Laman en Lemuël waren 'moeilijk te begrijpen (. . .) indien een mens de Heer niet vroeg. En zij hadden hun hart verstekt en wendden zich niet tot de Here, zoals zij behoorden te doen' (1 Nephi 15:3).

Vooral het feit dat zij niet geloofden in een openbarende God, was fundamenteel. Ook nu nog geven zij die afstand willen nemen van God er de voorkeur aan zijn woonplaats een vaste plek in het verleden te geven. Door dat geloof in een beperkte God, kunnen de mensen zo'n beetje doen wat ze zelf willen. Van dit beeld van een onpersoonlijke God ver weg, is het geen grote stap meer om te zeggen: 'Er is geen God, dus ook geen wet en geen zonde!' (Zie 2 Nephi 2:13. Zie ook Alma 30:28.)

Door te proberen God alleen aan het verleden toe te wijzen, zoals velen tegenwoordig doen, houdt Hij op de constante God te zijn van het verleden, het heden en de toekomst. In feite liggen het verleden, het heden en de toekomst voortdurend voor God, waardoor ze een 'eewig heden' zijn. (Zie *Teachings of the Prophet Joseph Smith* [1976], blz. 220; zie ook Leer en Verbonden 130:7.)

Kortom, Laman en Lemuël's gebrek aan karakter weerhield hen van het begrijpen van het volmaakte karakter van God! Dan is het geen wonder dat de profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Als de mensen het karakter van God niet begrijpen, dan begrijpen ze zichzelf niet.' (*Teachings*, blz. 343.)

Laman en Lemuël beseften ook niet dat een liefhebbende God onvermijdelijk een onderwijzende Vader is, die wil dat zijn kinderen echt gelukkig zijn en terug naar huis komen. Daarom zagen zij, door Gods 'handelingen' niet voldoende te begrijpen, de belangrijkste eigenschap van Gods karakter over het

hoofd — zijn liefde! Hun morren was dus een symptoom van een funest virus.

Laman en Lemuël begrepen evenmin dat de 'handelingen' van God ook inhielden dat profeten gebruikt worden om de mensen te waarschuwen. De Heer had daarvoor Lehi geroepen, maar Laman en Lemuël schaamden zich blijkbaar voor de impopulaire rol van hun vader en zijn ernstige aanval op de in Jeruzalem heersende mentaliteit.

De geestelijk verdoofde Laman en Lemuël vonden dat de inwoners van Jeruzalem de profetische kritiek aan hun adres niet verdienden. (Zie 1 Nephi 2:13.) Maar er was reeds een doordringend geestelijk verval gaande, zich uitstrekkend over, zoals zo vaak gebeurt, 'slechts enkele jaren' (Helaman 4:26). Ook nu zien velen een soortgelijk, kwetsend verval niet. Ironisch genoeg zijn de lemmingen die naar zee marcheren trots op hun individualisme! Daardoor zien zij elke raad als een inbreuk op hun 'rechten' en het aanvaardt van advies als beperking van hun keuzevrijheid.

Ook fundamenteel was dat Laman en Lemuël niet begrepen dat een onderwijzend God weleens wat moeilijk van zijn kinderen kan eisen. De rol van de tegenspoed is te zien in deze strenge, maar geïnspireerde verklaring: 'Niettemin acht de Here het goed zijn volk te kastijden; ja, Hij beproeft hun geduld en hun geloof' (Mosiah 23:21). Hun droevige verwachting van gemak bleek uit hun boosheid over het halen van de platen van Laban, het doorstaan van de ontberingen in de wildernis, het bouwen van een schip, en het oversteken van een grote oceaan. (Zie 1 Nephi 3, 4.) Omdat ze afgestompt en ongevoelig waren, deelden Laman en Lemuël gewoon niet het vertrouwen van Nephi dat de Heer zijn kinderen nooit zou gebieden iets moeilijks te doen zonder eerst de weg voor hen te bereiden. (Zie 1 Nephi 3:7.)

Hun enorme fouten leidden tot bijna komische inconsequenties, zoals de overtuiging van Laman en Lemuël

dat God wel de machtige farao en het grote leger van Egypte bij de Rode Zee aankon, maar niet een lokale Laban! Hoeveel mensen maken zich tegenwoordig ook niet op soortgelijke wijze ondergeschikt aan, en geliefd bij, sterfelijke bangmakers?

In de uiteindelijke afscheiding, zoals tussen de Lamaniëten en de Nephieten, ging de geestelijke scheiding aan de geografische scheiding vooraf: '(...) ik, Nephi, [nam] mijn gezin (...) en allen, die met mij wilde medegaan (...) die (...) geloofden in de waarschuwingen en openbaringen van God. Daarom luisterden zij naar mijn woorden' (2 Nephi 5:6).

Laman en Lemuël namen niet van de vrucht van de boom des levens, wat de liefde van God is (zie 1 Nephi 11:25). De liefde van God voor zijn kinderen komt op de diepzinnige wijze tot uiting in zijn gave van Jezus als onze Verlosser: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft' (Johannes 3:16). Deel hebben aan Gods liefde is deel hebben aan de verzoening van Jezus en de bevrijding en vreugde die dat kan geven. Het is duidelijk dat Laman en Lemuël een dergelijk geloof niet hadden — vooral niet in een

Christus die nog moest komen! (Zie Jarom 1:11.)

Nephi, echter, had 'de goedheid [van God leren] kennen' (1 Nephi 1:1), vandaar Nephi's vastbesloten verklaring: 'Ik weet, dat [God] zijn kinderen liefheeft; toch weet ik niet de betekenis van alle dingen' (1 Nephi 11:17). Als wij God liefhebben en zijn goedheid kennen, zullen wij Hem vertrouwen, zelfs als wij ook geen oplossing weten.

Laman en Lemuël begrepen dus niet de relatie van de sterfelijke mens met God, en, erger nog, zij wilden die ook eigenlijk niet begrijpen. Zij wilden juist hun afstand bewaren jegens God. Bovendien, omdat zij intellectueel lui waren, telden zij hun zegeningen niet; dankbaarheid had de afstand kunnen verminderen, maar Laman en Lemuël hielden zich niet bezig met inventariseren.

Laman en Lemuël toonden ook weinig blijvende geestelijke nieuwsgierigheid. Het mag waar zijn dat zij één keer enkele rechtstreekse vragen hebben gesteld over de betekenis van een visioen van de boom, de rivier en de ijzeren roede. Maar hun vragen leken meer op een poging om leerstellige stippen met elkaar te verbinden dan zichzelf met God te

Het Eerste Presidium (vlnr): President Thomas S. Monson, eerste raadgever; president Gordon B. Hinckley; en president James E. Faust, tweede raadgever.

verbinden en met zijn bedoelingen voor hen. Zij maakten de antwoorden besluiten niet 'toepasselijk' op zichzelf. (Zie 1 Nephi 19:23.)

Hun berouw duurde nooit erg lang, zoals in de tijd die er lag tussen de verschijning van een engel aan Laman en Lemuël en de hervatting van hun gemor. (Zie 1 Nephi 3:31.) Onder dwang gaven zij zelfs een keer oppervlakkig toe: 'Wij weten (. . .) dat de Here met u is, [Nephi]', maar ze werden al gauw weer 'uitermate ruw' in hun gedrag aan boord van het schip. (Zie 1 Nephi 17:55; zie ook 1 Nephi 18:8, 9.) Hun periodieke geweld gaf aan dat hun wrok verder ging dan alleen abstracte, intellectuele geschillen.

Laman en Lemuël werden geïntimideerd door de macht van Laban, maar hun vrees voor macht was alleen maar een bewijs van de macht van vrees. Daar 'volmaakte liefde [. . .] alle vrees [verdrijft]', was hun beperkte vermogen om lief te hebben maar al te duidelijk. (Zie Moroni 8:16; zie ook 1 Johannes 4:18.) Ze waren niet alleen zonder principes en onopmerzaam, maar droevig genoeg nog liefdeloos ook!

Daarom reageerden de verharde

Laman en Lemuël zelden op genegenheid die andere mensen betoonden. Empathie, die eeuwige eigenschap, was hun vreemd. Als Lehi hen met alle gevoel van een liefdevolle, bezorgde ouder vermaande, was het gevolg meestal verbolgenheid, met wrede reacties tegenover ouders en broers. (Zie 1 Nephi 8:37.) Toen Nephi zich verdrietig toonde vanwege hun gedrag, waren Laman en Lemuël 'verheugd' dat hij bedroefd was. (Zie 1 Nephi 17:19.) Vermaningen waren al erg genoeg, maar dan moesten ze niet ook nog eens van Nephi komen!

Hun vermogen om lief te hebben was op die manier erg beperkt, waardoor ze gauw boos werden en klaagden dat zij zich hun laatste redding nauwelijks lang genoeg herinneren om hun volgende moeilijkheid tegemoet te treden. In plaats daarvan overschaduwden de zorgen van alledag, zoals nota bene de zorg over een gebroken boog, de zaken van de eeuwigheid. Ook in deze tijd laat men zich leiden door de ieder-voor-zich regel, door de ieder-voor-zich situationele ethiek, de gedemocratiseerde zedenleer, alsof de tien geboden door een

stuurgroep in het leven zijn geroepen.

Dachten Laman en Lemuël bij hun aankomst in de beide vruchtbare landen Overvloed, nu echt dat dergelijke goede navigatie puur toeval was? Misschien had Nephi het gewoon 'juist (. . .) geraden'. (Zie Helaman 16:16.) Hun ondankbaarheid voor de opmerkelijke Liahona werpt de volgende vraag op: wat vonden Laman en Lemuël nu eigenlijk van dat ingenieuze instrument? Was het gewoon een handig apparaatje of behoorde het tot de standaarduitrusting van elk schip?

Ironisch genoeg zijn velen die net als Laman en Lemuël de eersten zijn om een teken te eisen, ook de eersten om er geen acht op te slaan. Sommigen vragen om meer tekens terwijl ze een dagelijks menu van manna consumeren, daarbij vergevend uit welke opmerkelijke Bron die komt.

Daarom, broeders en zusters, is het boven periodieke wonderen te verliezen om de Heilige Geest als voortdurende metgezel te hebben. (Zie LV 121:46.) Maar, en dat moeten wij altijd onthouden, de Heilige Geest is weliswaar een Trooster, maar geen indringer!

Laman en Lemuëls verwerping van de profeten en de Schriften hield in dat er voor hen geen nuttige vergelijkingen mogelijk waren, geen in herinnering brengen, en dus ook geen persoonlijke openbaring van tijd tot tijd. Zij begrepen gewoon niet dat Gods wegen hoger zijn dan de wegen van de mens. (Zie Jesaja 55:9.) Zij genoten liefst van een leven dat in intellectueel opzicht armoedig was, een draagbaar equivalent van het hoogmoedige 'gro[te] en ruim[e] gebouw' (1 Nephi 8: 26, 31).

Daarom werden Laman en Lemuël rebellen in plaats van leiders, verbolgen in plaats van rechtschapen — allemaal omdat zij het karakter of de doeleinden van God en zijn handelingen met zijn kinderen niet begrepen.

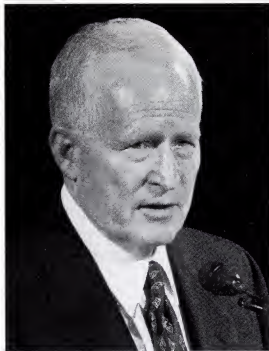
Wat hun geestelijke betekenis betreft, zijn Laman en Lemuël droevige nullen. Het is waar dat we meer over ze zouden kunnen weten, maar dat verandert niet de eindconclusie. Als zij, in sommige opzichten, onontwikkelde figuren lijken, dan komt dat doordat zij telkens weer een grote leegte gehad blijken te hebben — die gevuld had kunnen worden met de 'liefde van God'. In een visioen was er een enkele scène waarin Lehi zijn blik op de verte richtte, zoekend naar Laman en Lemuël, opdat hij 'hen kon ontdekken'. Eindelijk zag Lehi hen 'maar zij wilden niet (. . .) van de vrucht nemen' (zie 1 Nephi 8:17–18, zie ook 1 Nephi 11:25; 8:35; 2 Nephi 5:20). Van alle zelf opgelegde straffen, omschrijft dit grafschrift van acht woorden wel de ergste en verstrekendste!

Gelukkig, broeders en zusters, heeft de rijke herstelling ons extra manieren verschaft om 'de handelingen van God met zijn kinderen te begrijpen', inclusief die met ieder van ons persoonlijk. Wij kunnen zijn liefde leren kennen door de heerlijke verzoening van Jezus toe te passen om meer op Hem te gaan lijken. Door waardevolle schriftuurplaatsen op onszelf toepasselijk te maken, zullen we dat waardevolle proces versnellen! Mogen wij dat doen in de naam van Jezus Christus. Amen! □

'Hoed mijn schapen'

Ouderling Ben B. Banks
van het Presidium der Zeventig

Ik geloof dat ieder actief lid van de kerk een verloren schaap kent dat aandacht en liefde nodig heeft.

Een aantal jaren geleden hadden mijn vrouw Susan en ik de kans om het zendingsgebied Christchurch (Nieuw-Zeeland) met president en zuster Melvin Tagg te bezoeken. President Tagg stelde voor om tijdens een voorbereidingsdag met de bus naar het prachtige Milford Sound te gaan. De bus stopte onderweg verscheidene malen op mooie uitzichtpunten. Toen we tijdens een van de onderbrekingen terug naar de bus liepen, keek ik nieuwsgierig naar een groep passagiers die in een kring op de weg foto's stonden te nemen. Toen ik over de mensen heenkeek, zag ik in de kring een angstig lammetje dat wankel op de benen stond. Het was volgens mij pas een paar uur oud. Ik heb in mijn leven veel schapen gezien omdat mijn schoonvader een schapenfokkerij heeft gehad. Daarom had ik ook geen interesse in foto's van een eenzaam lammetje. Ik stapte de bus in en wachtte.

Toen uiteindelijk alle passagiers weer in de bus zaten, pakte de buschauffeur het angstige lammetje op, hield het liefdevol in zijn armen en nam het mee in de bus. Hij ging zitten, sloot de deur, pakte de microfoon en zei: 'Er is hier vanmorgen ongetwijfeld een kudde schapen langsgesproken en dit lammetje is afgedwaald. Als we het meenemen, komen we onderweg de kudde misschien tegen en kunnen we dit lammetje aan zijn moeder teruggeven.'

We reden verscheidene kilometers door prachtige bossen en kwamen uiteindelijk bij een prachtige weide met lang, golvend gras. In de weide stond een kudde schapen. De buschauffeur stopte en excuseerde zich. We dachten allemaal dat hij het lammetje langs de kant van de weg zou zetten, maar dat deed hij niet. Met het lammetje in zijn armen liep hij voorzichtig en rustig door het gras naar de kudde. Toen hij zo dichtbij was gekomen dat hij ze nog niet verstoorde, zette hij het lammetje zachtjes op de grond en bleef toen wachten totdat het lammetje zich bij de kudde voegde.

Toen hij weer in de bus zat, pakte hij opnieuw zijn microfoon en zei: 'Kunt u het moederschaap horen zeggen: "O, dank u, dank u, dank u wel, dat u mijn verloren lammetje terug hebt gebracht?"'

Als ik aan dit geweldige leermoment denk, dwalen mijn gedachten af naar de gelijkenis die de Heer over het verloren schaap heeft gegeven.

'Al de tollenaars nu en de zondaars plachten tot Hem te komen om naar Hem te horen.

'En de Farizeeën en de schriftgeleerden morden en spraken: Deze ontvangt zondaars en eet met hen.

'En Hij sprak deze gelijkenis tot hen en zeide:

'Wie van u, die honderd schapen heeft en er één van verliest, laat niet de negennnegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het vindt?

'En als hij het vindt, tilt hij het met blijdschap op zijn schouders, en thuisgekomen, roept hij zijn vrienden en bureu bijeen en zegt tot hen: Verlijdt u met mij, want ik heb mijn

schaaap gevonden, dat verloren was.

'Ik zeg u, dat er also blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negennnegentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben' (Lucas 15:1-7).

Onze hedendaagse profeet, president Gordon B. Hinckley, heeft ook zijn zorg over de verloren schapen uitgesproken:

'Er zijn zoveel jonge mensen die doelloos ronddolen over het tragische pad van drugs, bendes, onzedelijkheid, en alle ellende die daarmee

gepaard gaat. Er zijn weduwen die verlangen naar een vriendelijke stem en naar wat bezorgdheid waar liefde uit spreekt. Er zijn mensen die eens een brandend geloof hadden, maar bij wie het geloof gedooft is. Velen van hen willen terugkomen, maar weten niet goed hoe ze dat moeten doen. Ze hebben een vriendelijke, uitgestoken hand nodig. Met wat moeite kunnen velen van hen worden teruggebracht voor het feest aan de dis van de Heer.

'Broeders en zusters, ik hoop en bid dat ieder van ons (...) zich vast zal voornemen om mensen op te zoeken die hulp nodig hebben, die zich in wanhopige en moeilijke omstandigheden bevinden, en hen met een geest van liefde terug te brengen in de omhelzing van de kerk, waar sterke handen en liefdevolle harten hen zullen verwarmen, troosten, steunen, en hen op het pad naar een gelukkig en productief leven zetten.' ('Reik anderen de reddende hand', *De Ster*, januari 1997, blz. 83.)

Met betrekking tot de bezorgdheid van onze profeet kunnen we ons afvragen: 'Waarom zijn sommige mensen die voorheen zo sterk in het geloof stonden, nu afgedwaald?'

Als we willen slagen in de opdracht van de profeet om de heiligen te vervolmaken, moeten we ook slagen in onze pogingen om de mensen te helpen die zijn afgedwaald. Voordat we daaraan beginnen, moeten we eerst weten waarom ze niet meer naar de kerk gaan en met de heiligen omgaan.

De meeste actieve leden geloven dat de minder-actieve leden zich anders gedragen omdat ze de leer van de kerk niet geloven. Een studie door de afdeling informatief onderzoek van de kerk staft deze veronderstelling echter niet. Daaruit bleek dat bijna alle minder-actieve leden geloven dat God bestaat, dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith een profeet was en dat de kerk waar is.

Als onderdeel van een andere studie werd een aantal actieve leden, die ooit minder-actief waren geweest, gevraagd waarom ze toen niet naar de kerk gingen. De meest genoemde redenen waren:

- Schuldgevoelens.
- Persoonlijke of gezinsproblemen.
- De ouders of de huwelijkspartner waren minder-actief.
- Opstandigheid of luiheid als tiener.
- Problemen met werktijden.
- De kerk was te ver weg, geen vervoer.

Er werd vervolgens gevraagd waardoor ze weer actief in de kerk waren geworden. De meest genoemde antwoorden waren:

- Een levenscrisis.
- Persoonlijke problemen opgelost.
- Het voorbeeld van een huwelijkspartner, vriend of vriendin.
- Invloed van familieleden.
- Wilde de invloed van het evangelie voor andere gezinsleden.
- Begeleiding van andere leden, naar een andere wijk verhuisd waar de mensen veel om hen gaven.

(Vergelijkend onderzoek van de afdeling informatief onderzoek, september 1999.)

Ik geloof dat ieder actief lid van de kerk een verloren schaap kent dat aandacht en liefde nodig heeft.

President Hinckley heeft aangegeven wat iedere bekeering nodig heeft om actief in de kerk te blijven: een vriend, een taak en voortdurende voeding met het goede woord Gods. De verloren schapen hebben dezelfde zorg nodig om tot de kudde terug te keren.

Ik ken een gezin dat tijdens een kampeertocht een zoon kwijttraakten. Toen ze hem niet konden vinden, hebben ze om hulp gevraagd en gingen honderden mensen op zoek totdat de jongen zich weer veilig in de armen van zijn moeder en vader bevond. Ik pleit deze ochtend dat we allemaal dezelfde soort oprechte zorg en liefde zullen hebben, zodat we ervoor zullen zorgen dat de kostbare zoons en dochters van God die zijn afgedwaald weer actief worden.

Dat is een enorme opdracht. Er is veel geloof, energie en toewijding nodig om deze broeders en zusters te bereiken. Maar we moeten het doen. De Heer rekent op ons.

We mogen niet vergeten dat

verandering langzaam tot stand komt. We moeten allemaal geduldig zijn, begeleiding en vriendschap aanbieden, leren luisteren, liefhebben en niet oordelen.

In iedere wijk en gemeente zijn goede, eerlijke mannen en vrouwen. Velen weten niet hoe ze tot de kerk moeten terugkeren. Er bevinden zich goede vaders en moeders onder hen. Velen hebben één ding gemeen: ze zijn niet de geestelijk leider thuis. Als gelovige mannen en vrouwen deze mensen bezoeken, vriendschap met hen sluiten, hen liefhebben en hen in het evangelie onderwijzen, geloof ik dat zij en hun gezin terug zullen keren.

Nu wil ik iets zeggen tegen de mensen die van de kudde zijn afgedwaald. Ik hoop dat een aantal van u die niet volledig actief in de kerk is vanmorgen naar deze bijeenkomst van de conferentie luistert. In veel gevallen hebt u nieuwe vriendschappen gesloten en houdt u zich niet meer aan de kerkelijke normen. Veel van uw kinderen gaan hetzelfde pad op en volgen uw voorbeeld. Kinderen zijn niet alleen op lichamelijk en emotioneel gebied van hun ouders afhankelijk, maar ook op geestelijk gebied.

*Was een schaap, geen lam dat was afgedwaald
In de gelijkens die Jezus vertelde,*

Een volwassen schaap dat was afgedwaald

Van de negennegentig in de kudde.

En waarom moeten wij naar dit schaap zoeken

En oprecht hopen en bidden?

Want er schuilt gevaar als het schaap is afgedwaald;

Ook de lammeren kunnen dat voorbeeld volgen.

Lammeren volgen het voorbeeld van de schapen, weet u,

Waar het schaap ook naar toe gaat.

Als het schaap er vandoor gaat, duurt het niet lang

Tot de lammeren net zo zijn afgedwaald.

En daarom smeken wij tot de schapen

In het belang van de lammeren,

Want als de schapen afdwalen,

Moeten de lammeren de prijs betalen.

(‘The Echo’, by C. C. Miller, geciteerd in Hugh B. Brown, *The Abundant Life* [1965], blz. 166–67.)

De Heer heeft gezegd: ‘Mijn schapen horen naar mijn stem.’ (Johannes 10:27.) Uw kinderen reageren op uw stem. Niemand kan uw plaats als vader en moeder innemen. Er was eens een zesjarig meisje dat haar moeder in een drukke supermarkt was kwijtgeraakt.

Ze begon in paniek 'Martha, Martha' te roepen. Toen ze haar moeder had gevonden en ze weer bij elkaar waren, zei haar moeder: 'Je moet me niet Martha noemen, hoor, maar mama.' Het meisje antwoordde: 'Ja, dat weet ik, maar de winkel was vol moeders, en ik wilde alleen de mijne.' (Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* [1972], blz. 117.)

Wat zou het een zegen voor uw gezin zijn als u uw leven in overeenstemming met het evangelie zou brengen. De beslissing om uw leven te veranderen, weer actief in de kerk te worden en tot Christus te komen, is de belangrijkste beslissing die u in dit leven kunt nemen.

Tot slot wil ik nog iets tegen de herders van de kuddes zeggen. De Heiland heeft in een openbaring tegen de profeet Joseph Smith gezegd hoe waardevol iedere ziel is:

'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

'Want ziet, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen.

'En Hij is wederom uit de doden opgestaan, opdat Hij alle mensen tot Zich mocht brengen op voorwaarde van bekering.

'En hoe groot is zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!

'Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken.

'En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk mijns Vaders!' (LV 18:10-15.)

De goede Herder heeft zijn leven gewillig voor zijn schapen gegeven, voor u en voor mij, ja, voor iedereen, opdat wij voor eeuwig bij onze Vader in de hemel kunnen wonen. Ik bid dat wij de aanmoediging zullen opvolgen die onze Heiland Jezus Christus drie keer aan Petrus gaf: '(...) Weid mijn lammeren (...) Hoed mijn schapen (...) Weid mijn schapen.' (Zie Johannes 21:15-17.) In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Keuzevrijheid: een zegen en een last

Sharon G. Larsen

Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Keuzevrijheid is de gave om voor onszelf te denken, kiezen en handelen. Zij brengt oneindig veel mogelijkheden met zich mee, en gaat vergezeld van verantwoordelijkheid en consequenties.

Toen wij bij onze hemelse Vader weggingen naar deze wereld, kregen wij een onbetaalbare, heilige, voorsterfelijke en eeuwige gave mee. Over deze gave, de keuzevrijheid, wil ik spreken.

Keuzevrijheid is de gave om voor onszelf te denken, kiezen en handelen. Zij brengt oneindig veel mogelijkheden met zich mee, en gaat vergezeld van verantwoordelijkheid en consequenties. Zij is een zegen en een last. Verstandig gebruik van onze keuzevrijheid, is in onze tijd extra moeilijk omdat Gods kinderen nog nooit in de geschiedenis zo gezegend en zo overduidelijk geconfronteerd zijn met zoveel keuzen.

Jaren geleden was het leven in mijn geboorteplaats in Canada eenvoudiger. Ons telefoonnummer

bestond uit één cijfer — 3. Iedere donderdagavond hadden we een zwart-wit film die uit de grotere stad Cardston werd gebracht. De post werd op maandag, woensdag en vrijdag bezorgd — tenzij het hard sneeuwde.

Er was één hoofdstraat. Drie mijl ten westen daarvan lag onze boerderij en twintig mijl ten oosten van diezelfde straat stond de Alberta-tempel. Er waren niet veel andere wegen of plaatsen waar je naar toe kon.

Tegenwoordig zijn er ontelbare telefoonnummers, allerlei soorten kleurenfilms, e-mail 24 uur binnen handbereik en veel situaties waarin we genoodzaakt zijn een keuze te doen. Ons leven wordt overspoeld door keuzen. Maar het doel van ons bestaan op aarde is nooit veranderd.

De Heer heeft Abraham verteld dat Hij ons naar de aarde heeft gestuurd om te zien of we alles willen doen wat Hij van ons verlangt. (Zie Abraham 3:25.) Keuzen maken is onvermijdelijk. De twee tegenstrijdige krachten in de wereld proberen ons voor zich te winnen. Aan de ene kant staat Satan en aan de andere kant de sterkere liefde van de Heiland.

Lehi leert ons dat er zonder tegenstelling in alle dingen, noch rechtvaardigheid, noch goddeloosheid, noch goed noch kwaad kan bestaan. We kunnen niet zelf handelen als er geen keuzemogelijkheid is. (Zie 2 Nephi 2:11, 16.) Om een

toegewijd volging van Christus te worden, moeten we de mogelijkheid hebben om Hem te verworpen. Daarom is het Satan toegestaan zijn macht uit te oefenen en kan het soms moeilijk zijn onze wil aan Gods wil te onderwerpen. Maar juist door zelf te kiezen, groeien we.

C.S. Lewis heeft gezegd: 'Alleen diegenen die proberen verleiding te weerstaan, weten hoe sterk die is. (...) Je weet pas hoe sterk de wind is door er tegenin te lopen, niet door op de grond te gaan liggen. Iemand die na vijf minuten toegeeft aan een verleiding weet gewoon niet hoe sterk die verleiding een uur later zou zijn geweest'. Lewis gaat verder: 'Christus is de enige mens die ten volle begrijpt wat verleiding inhoudt, omdat Hij de enige is die er nooit aan toe heeft gegeven'. (*Mere Christianity* [1960], blz. 109–110).

Ik weet nog dat ik mijn ouders vroeg of ik iets wel of niet moest doen. Hun antwoord was altijd hetzelfde: 'We hebben het je geleerd. Je weet hoe wij erover denken, maar je moet zelf beslissen'. Maar zelf

beslissingen nemen, heeft consequenties — die we niet altijd willen dragen. We willen vrijheid zonder consequenties. En daarom proberen we, te vaak, neutraal te blijven, nemen we geen beslissing en leggen we ons niet vast. Door die houding worden we vatbaar voor de invloed van Satan.

Het verhaal van koning Achab en zijn volk in het noordelijke koninkrijk Israël gaat over neutraliteit en besluiteloosheid. De invloed van de Heer werd ontkend omdat het volk niet wilde kiezen wie het zou dienen — Jehova of Baäl. Baäl is een andere naam voor Satan. De Heer stuurde de profeet Elia met deze duidelijke boodschap: 'Hoelang zult gij aan beide zijden mank gaan? Indien de Here God is, volgt Hem na; maar indien het de Baäl is, volgt hem na' (1 Koningen 18:21). Het wilde niet de verantwoordelijkheid op zich nemen en zich binden. U herinnert zich het verhaal: Elia daagde hen uit tot een test om te zien wie God was. Ze zouden elk tot hun god bidden en hem vragen het offer op het altaar te

verbranden. Toen de priesters uit alle macht tot hun afgod baden, bleef hun geroep onbeantwoord.

Daarentegen werd het gebed van één eenzame profeet van de ware en levende God niet alleen verhoord, maar werd hij zelfs grootgemaakt. Toen Elia God aanriep, schoot het vuur van de Heer neer en verteerde alles — het brandoffer, het hout, de stenen, de aarde, en het water in de groeve verdampde. Na deze gebeurtenis zei het volk: 'De Here, die is God!' (1 Koningen 18:39). En in de Schriften staat dat de priesters van Baäl gedood werden. Op die dag waren er geen ongelovigen meer in leven in het noordelijke koninkrijk Israël! Keuzen zouden niet tot een dilemma leiden als goede keuzen net zo snel en op net zo'n spectaculaire wijze beloond zouden worden als Elia of als de slechte onmiddellijk met de dood bestraft zouden worden. Maar zo eenvoudig ligt het niet als we ons geloof willen versterken.

Ons geloof en onze toewijding worden op de proef gesteld als de wereld verleidende en aantrekkelijke

Het podium met de algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk.

alternatieven biedt die ons van het koninkrijk van de Heer kunnen afwenden. Sommigen zouden graag in die eeuwige stad willen wonen maar toch een 'buitenhuisje' in Babylon willen hebben. Als we niet bewust en bezonnen voor het koninkrijk van God kiezen, gaan wij in feite achteruit terwijl het koninkrijk van God 'moedig, nobel en onafhankelijk' vooruit gaat. (Zie *De Ster*, juli 1996, blz. 68.) De keuze welke kant we opgaan, zal bepalen welke zegeningen of lasten we krijgen. De Heer nodigt ons uit onze lasten op Hem te leggen en Hij zal ons steunen. (Zie Psalmen 55:22.) Mormon waarschuwt: de duivel zal zijn kinderen niet steunen. (Zie Alma 30:60.)

Een jongeman van wie ik heel veel hou, zei eens tegen me: 'Niemand hoeft me te vertellen wat ik wel en niet moet doen. Ik ben baas over mijn eigen leven'. Hij denkt ten onrechte dat je om onafhankelijk en vrij te zijn in opstand tegen God moet komen. Waar haalt hij zijn kracht dan vandaan?

Broeder James E. Talmage heeft over Jezus gezegd: 'Jezus was alles wat een jongen behoorde te zijn, want zijn ontwikkeling werd niet belemmerd door de neerdrukkende last van zonde. Hij had de waarheid lief en gehoorzaamde die en daarom was Hij vrij'. (*Jezus de Christus*, blz. 85.)

Juiste keuzen maken ons vrij en zijn ons tor zegen, zelfs in zaken die onbelangrijk lijken. Een vriend vond dat de Heer zijn leven te veel bepaalde. Hij zei: 'Ik kan niet tegen al die absolute waarheden in de kerk, die me zeggen wat ik moet doen; ik kan het gewoon niet'. Mijn vriend had niet door dat die absolute waarheden het bewijs zijn van de oplettende zorg van onze hemelse Vader.

Is het niet ongelooflijk? Er zijn zes miljard mensen op deze planeet en het interesseert onze hemelse Vader wat ik doe voor ontspanning, wat ik eet en drink. Het interesseert Hem hoe ik me kleed en hoe ik mijn geld verdien en uitgeef. Het interesseert Hem wat ik wel en niet doe. Onze hemelse Vader is geïnteresseerd in mijn geluk.

Onze hemelse Vader zorgt op zoveel manieren voor ons, en we hoeven alleen maar te luisteren en er open voor te staan. Iemand heeft eens gezegd: 'Als we het koninkrijk Gods niet op de eerste plaats zetten, zal het uiteindelijk niet uitmaken wat we er voor in de plaats hebben gekozen.' (William Law, 18de-eeuwse geestelijke.)

Omdat het doel waarvoor we hier op aarde zijn niet veranderd is, noch ooit zal veranderen, geeft onze hemelse Vader ons voortdurend en regelmatig nieuwe gaven om onze wereld veilig te maken en ons verstandiger te laten kiezen. Denkt u maar aan de gave van het gebed — gelegenheden om gehoord en begrepen te worden. Denkt u maar aan de gave van de Heilige Geest die ons alles zal tonen wat we moeten doen. (Zie 2 Nephi 32:5.) Denkt u maar aan de heilige verbonden die we gesloten hebben, de Schriften, priesterschapszegens en onze patriarchale zegen. Denkt u maar aan de ultieme gave van de verzoening en het avondmaal dat ons daaraan herinnert en ons overdekt met liefde en hoop en genade. Daardoor kunnen we onze keuzevrijheid op de juiste manier leren gebruiken en terugkeren naar ons

hemels huis waar 'geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben' (1 Korintiërs 2:9).

Tegenwoordig zijn er veel wegen, maar niet als in mijn geboorteplaats is er slechts één hoofdweg, de enge en smalle.

We weten dat we geneigd zijn om naar vreemde wegen af te dwalen (zie 1 Nephi 8:32) en daarom pleiten we bij de Heer met deze lofzang—

*Geneigd om af te dwalen, Heer, ik voel het,
Geneigd om de God die ik liefheb te verlaten,
Hier is mijn hart, o neem het en verzegel het;
Verzegel het voor eeuwig in uw paleis daarboven.
(Hymns, uitgave van 1948, blz. 70)*

Ik wil afsluiten met het gebed van Nephi voor u en voor mij: 'O Here, sluit Gij de poorten uwer gerechtigheid niet voor mij, opdat ik moge wandelen op het pad van het nederige dal, en nauwgezet op de rechte weg moge zijn!' (2 Nephi 4:32). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Eén schakel houdt stand

Ouderling Vaughn J. Featherstone
van de Zeventig

Nu de wereld steeds dieper in zonden verzinkt, zal deze geweldige kerk als een enorme granieten rots standhouden.

Alexander Solzjenitsyn heeft kortzichtige concessies omschreven als 'Een proces van opgeven, opgeven en opgeven en hopen, hopen en hopen dat de wolf er misschien op enig moment genoeg van zal krijgen.'

Mijn geweldige jonge vrienden, ik wil jullie duidelijk maken dat de wolf er nooit genoeg van krijgt.

Oliver Wendell Holmes heeft gezegd: 'Als de Geest het hart betreedt, kan er geen rust zijn. Want zelfs in de donkere nacht zal er altijd één schakel zijn die standhoudt, één licht dat niet zal uitgaan.'

Zijn jullie niet uitermate dankbaar dat je bij een kerk met apostelen en profeten hoort — dat je weet dat er altijd één schakel zal zijn die standhoudt, één licht dat niet zal uitgaan. Nu de wereld steeds dieper in zonden verzinkt, zal deze geweldige kerk als een enorme granieten rots standhouden.

Zijn jullie niet blij dat de kerk de

waarheid verkondigt? We hoeven ons niet druk te maken over oorringen voor jongens en mannen, tatoeages, punkkapsels, scheldwoorden en obscene gebaren. Wij hebben profeten die een voorbeeld van de normen zijn. Zij leren ons dat de tien geboden nog steeds van kracht zijn. Het woord van de Heer is van generatie op generatie uitgebulderd: 'Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken' (Exodus 20:7). Het schenden van Gods naam is een ernstige zonde tegen de Geest, en Satans list om onze God te bespotten.

Jehova heeft gezegd: 'Gij zult niet stelen' (vers 15). Door te stelen beledigt men God. Dit gebod is er één van slechts tien. Bedriegen, liegen en valse getuigenissen geven zijn allemaal vormen van stelen.

Geliefde jongeren, zijn jullie God niet dankbaar dat de apostelen en profeten nooit aan zonden toegeven? Hoe hard de wind van de publieke opinie ook mag waaien, de kerk is onwrikbaar. God heeft geboden dat 'het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.'

Mensen die perverse beginselen aanhangen en afwijkend gedrag vertonen, leven in zonde. Wetten, heersende opvattingen, instemende volwassenen die tegen het evangelie ingaan, zijn verkeerd, ook al worden ze door de meeste mensen geaccepteerd. Zonde is zonde, en dat is de waarheid van God. De apostel Paulus heeft verklaard: 'Weet gij niet, dat gij Gods tempel

zijt en dat de Geest Gods in u woont? (1 Korintiërs 3:16).

Pornografie is zonde. Het verhaal dat tijdens de uitvaartdienst van de vader van Henry Eyring werd verteld, spreekt mij aan. Toen hij als jongeman vanuit Mexico de Verenigde Staten binnenkwam, vroeg de douanier: 'Jongen, heb je pornografie in je tas of je koffer?' Hij antwoordde: 'Nee, meneer, we hebben niet eens een pornograaf.' Het is geweldig om zo zuiver en naïef te zijn. We weten dat pornografie verslavend en verwoestend is. Pornografie heeft ook collega's: drinken, roken en drugs. Zij maakt gebruik van muziek, dans, Internet en televisie. De mensen die dergelijke programma's produceren zijn goddeloos en gewetenloos. Zij kennen de gevolgen, maar dat kan ze niks schelen. Net als de mensen die drugs verkopen, ze zijn er niet als je volledig verslaafd aan de grond zit. Maar wij wel — je ouders, de bisschop en andere leiders.

Wees voorzichtig met wie je vriendschap sluit. Twee mannen zaten te praten. De ene zei: 'Zeg Jan, ik liep van de week langs je huis.' En Jan antwoordde: 'Bedankt.' Wees dankbaar als je niet bij de verkeerde groepen hoort. Je zult altijd duidelijk gewaarschuwd worden.

Rudyard Kipling heeft geschreven:

Dit is de wet van het oerwoud — oud, en zo waar als de lucht.

De wolf die gehoorzaamt zal voor spoedig zijn, maar de wolf die niet luistert zal sterven.

Zoals de liaan zich om de boomstam slingert, beweegt de wet zich voorwaarts en terug.

Zo is de wolf de kracht van de groep, en de groep de kracht van de wolf.²

Je vrienden zijn een vangnet.

Ik wil het volgende tegen de volwassenen en de ouders zeggen. De vader van ouderling Bruce R. McConkie heeft gezegd dat als we een gebod overtreden, hoe klein ook, onze jeugd later misschien een gebod zal overtreden dat tien of

honderd keer ernstiger is en dat vervolgens goedpraat op basis van de kleine overtreding die wij in het verleden begaan hebben.³

Een van de belangrijkste invloeden op de godsdienstigheid van onze jeugd zijn de spontane godsdienstige besprekingen in het gezin. Als we over de onderwerpen praten die ons het liefst zijn, niet omdat ze zijn gepland — zoals de gezinsavond, gebeden en schriftstudie — maar omdat ze ons na aan het hart liggen, zullen die een diepgaande invloed op onze kinderen hebben.

Grady Bogue, een hoogleraar aan een hogeschool, heeft gezegd: 'Lesgeven is een kostbaar werk, als het op de juiste wijze wordt gedaan. Het kan echter de schadelijkste menselijke inspanning zijn als het zorgeloos of onkundig wordt gedaan. Een student door onkunde of arrogantie in gevaar brengen — omdat we niet voldoende kennis of interesse hebben — is veel erger dan een stuntelige operatie. Door onze fouten zal er niet onmiddellijk bloed vloeien. Maar er worden verborgen littekens veroorzaakt die pas veel later tot tragische gevolgen kunnen leiden. Dan zal de hulp pijnlijk of onmogelijk zijn.'⁴

Jongeren, voel je niet onderdrukt door gehoorzaamheid. Gehoorzaamheid is een geweldig voorrecht. In Abraham 4:18 staat: 'En de Goden sloegen die dingen die Zij hadden geboden gade, totdat ze gehoorzaamden.' Wat zou er zijn gebeurd als de elementen niet hadden gehoorzaamd? Dan zouden ze zijn vervloekt of tegengehouden. En dat geldt ook voor ons. Gehoorzaamheid aan God is waarlijk de enige manier om vrij te zijn en onze keuzevrijheid te gebruiken. Satan verkondigt het tegenovergestelde, en door iedere verkeerde beslissing worden we met kettingen vastgebonden. Ik beloof jullie dat gehoorzaamheid een geweldig voorrecht is.

Toen ik nog jong was moest mijn moeder als een man keihard in een fabriek werken om voor haar zeven kinderen te kunnen zorgen. Ze werkte zoveel mogelijk nachtdiensten om overdag bij ons thuis te kunnen zijn. Ik weet niet wanneer die arme vrouw heeft geslapen. Op een zaterdagochtend kwam ze tussen 7 en 8 uur thuis. Ze ging twee uur slapen en stond toen weer op. Ze had al haar familieleden uitgenodigd om te komen eten. Er zouden wel 35 tot 40 mensen komen. Ze dekte de tafels,

zette de stoelen neer en haalde al het servies en bestek uit de kast. Ze stond de hele dag te koken en te bakken. De vuile pannen en schalen stapelden zich op.

Na het eten werd al het vuile servies naar de keuken gebracht. De etensresten werden opgeruimd en in de keuken op de tafel en op kasten gezet. De keukendeur ging dicht en de familieleden begonnen te kletsen. Het was ongeveer 8 uur 's avonds.

Ik kan me nog herinneren dat ik alleen in de keuken stond. Met mijn jonge verstand dacht ik: *mijn moeder heeft de hele nacht gewerkt. Ze heeft de hele dag het eten staan bereiden. Als iedereen straks weggaat, moet zij de hele afwas doen en alle etensresten opruimen. Dat duurt ook weer twee of drie uur, en dat is niet eerlijk.* Toen dacht ik: *ik zal het doen.*

Ik waste het servies, het bestek en de glazen af. We hadden geen vaatwasser. Alles moest handmatig gedaan worden. En die avond gingen mijn handen aan het werk. Ik gebruikte wel zes theedoeken. Ik was driftnat. Ik gooide de etensresten weg, nam de tafel af en boende op mijn knieën de hele keukenvloer. Toen ik klaar was, vond ik dat de keuken er prachtig uitzag. Ik was er drie uur mee bezig geweest.

Toen hoorde ik dat iedereen op het punt stond om weg te gaan. De voordeur ging dicht, en ik hoorde mijn moeder naar de keuken komen. Ik was blij en verwachtte dat zij dat ook zou zijn. De deur ging open en zelfs op elfjarige leeftijd kon ik zien dat ze geschokt was. Ze keek rond in de keuken, keek me aan, en toen zag ik een blik die ik op dat moment nog niet herkende. Maar die ik nu wel ken. Het was een blik van: 'Dank je wel. Ik ben moe. Ik geloof dat je me begrijpt, en ik houd van je.' Ze liep naar me toe en pakte me beet. Haar ogen schitterden en ik kreeg een warm gevoel in mijn hart. Ik merkte dat het een geweldig gevoel is om het licht in de ogen van je ouders te ontsluiten.

Een ander voorbeeld — het was op de zondag vóór Thanksgiving Day in 1943. Ik ging naar de priesterschapsvergadering. Er hing een

groot, ingelijst bord. Er hingen foto's op van alle jongemannen die in militaire dienst waren. Priesters die eerst achter de avondmaalstafel zaten, zaten nu in het leger. Iedere week zou het bord worden bijgevoerd. De jongens die gesneuveld waren, hadden een gouden ster bij hun foto. Zij die gewond waren een rode ster, en de vermiste jongens een witte ster. Als twaalfjarige diaken keek ik iedere week wie er gewond of gesneuveld was.

Tijdens de quorumvergadering die ochtend zei een lid van de bischop: 'Aanstaande donderdag is het Thanksgiving Day. We moeten thuis allemaal als gezin in gebed gaan.' Toen zei hij: 'Laten we op het bord schrijven waar we dankbaar voor zijn.' En dat deden we, en hij zei: 'Laten we deze dingen in ons dankgebed opnemen.' Ik voelde dat mijn maag opspelde, want er werd bij ons thuis nooit gebeden.

Die avond gingen we om half zeven naar de avondmaalsdienst. Aan het eind van de dienst stond de bisschop op en sprak zachtjes. Hij vertelde over de jongemannen uit onze wijk die gewond of gesneuveld waren. Hij sprak over onze vrijheid, onze vlag, dit geweldige land en onze zegeningen. Toen zei hij: 'Ik hoop dat ieder gezin op Thanksgiving Day in gebed zal gaan om God voor alle zegeningen te bedanken.'

Mijn hart kromp ineen. Ik dacht: *hoe kunnen wij als gezin bidden?* Ik wilde graag gehoorzaam zijn. Ik kon die zondagavond niet slapen. Ik wilde op Thanksgiving Day een gebed hebben. Ik wilde het zelfs uitspreken als iemand me dat zou vragen, maar ik was te verlegen om het zelf aan te bieden. Ik liep me de hele maandag, dinsdag en woensdag zorgen te maken.

Mijn vader kwam niet op woensdag maar pas op donderdagochtend thuis. Ik had vier broers en twee zussen. We sloegen het ontbijt over zodat we veel honger zouden hebben voor het middageten. Om nog meer honger te krijgen, gingen we naar een nabijgelegen veld om een gat van twee bij twee bij twee meter te graven. We maakten ook een

loopgraaf. Met iedere schop vol aarde dacht ik: *hemelse Vader, wilt u er alstublieft voor zorgen dat we als gezin zullen bidden.*

Uiteindelijk riep mijn moeder ons om half drie om te komen eten. We fristen ons op en gingen aan tafel zitten. Op de een of andere manier had mijn moeder een kalkoen op de kop getikt. Ze had al het eten en de kalkoen op tafel gezet. Mijn hart begon wild te kloppen. Er was niet veel tijd meer. Ik keek naar mijn vader, en toen naar mijn moeder. Ik dacht: *kunnen we alstublieft een gebed hebben.* Ik raakte bijna in paniek.

Toen begon iedereen te eten. Ik had de hele ochtend en middag hard gewerkt om veel trek te krijgen, maar nu had ik geen honger. Ik wilde niets eten. Ik wilde alleen maar bidden, maar het was te laat.

Geliefde jongeren, wees dankbaar voor je ouders die met je bidden en de Schriften bestuderen. Waardeer de gezinsavond. Wees dankbaar voor de mensen die je lesgeven en begeleiden.

Jonge vrienden, er zijn zoveel geweldige, waardevolle dingen in deze wereld. Ik vind het fijn dat president Hinkley het voortdurend

over de liefde voor en het vertrouwen in jullie heeft.

Bereid je voor om naar de tempel te gaan. De tempel is als volgt beschreven:

*'Ga door deze deur naar binnen
alsof de vloer van zuiver goud is
en de muren van diamant, alsof
een koor in brandende gewaden
zingt. Schreeuw niet, haast je
niet, maar wees stil. God is
nabij.'*⁵

En president Joseph F. Smith heeft gezegd: 'Hebben wij alles gedaan wat in ons vermogen ligt voor de zaak van de waarheid, en hebben we het kwaad weerstaan dat de mens op ons heeft gebracht, en zijn we overweldigd door hun kwaad, dan is het nog onze plicht om stand te houden. Wij kunnen niet opgeven; wij kunnen ons er niet bij neerleggen. Grote zaken zijn niet gewonnen in één enkele generatie.'⁶

Jongemannen en jonge vrouwen, verhoog de norm. Draag de vaandel van jullie generatie. We hebben groot vertrouwen in jullie.

Ik dank God voor die ene schakel die standhoudt, dat ene licht dat niet zal uitgaan. Vergeet niet hoe gezegend je bent als er thuis gebeden wordt. En probeer altijd de ogen van je moeder te laten stralen. Dat is het minste dat we voor haar kunnen doen.

We houden van jullie, onze geliefde jeugd, en we bidden dat God jullie allemaal zal zegenen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. 'Het gezin — een proclamatie aan de wereld'. *De Ster*, januari 1996, blz. 93.

2. *Rudyard Kipling's Verse*, (1935), blz. 559.

3. Gesprek met Brit McConkie.

4. 'Friend of Mine: Notes on the Gift of Teaching', *Vital Speeches*, 15 juli 1988, blz. 615.

5. Gedicht van Orson F. Whitney, geciteerd in Spencer W. Kimball, 'Zijn wij in gevaar, wat de diverse aspecten der eeuwigheid betreft', *De Ster*, mei 1977, blz. 4.

6. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, (1998), blz. 107.

Profeten en geestelijke molsprinkhanen

Ouderling Neil L. Andersen

van de Zeventig

In het hedendaagse Israël betekent de Heer dienen zorgvuldig de profeten volgen.

Ik wil vanochtend mijn liefde voor u uitspreken. Ik spreek tot de toegewijde kerkleden met een getuigenis, verspreid over alle landen van de aarde. Het feit alleen al dat u deze prachtige zaterdagmorgen in de Tabernakel bent of deze conferentie midden op de dag in de een of andere verduisterde zaal bekijkt, spreekt voor uw discipelschap. U vat uw discipelschap serieus op en dat is te zien aan uw leven.

In ons leven als gelovigen, ontnemen wij moed aan de Schriften en de woorden van onze profeten. Een aansporing die mij kracht heeft gegeven, is de krachtige uitspraak van de profeet Jozua: 'Kiest dan heden, wie gij dienen zult (. . .). Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen' (Jozua 24:15).

De woorden van Jozua klinken

tegenwoordig zo relevant, en toch lijkt hoe wij blijik geven van onze beslissing om de Heer te dienen, met elke generatie te veranderen. 3500 jaar geleden, toen Jozua sprak, betekende het afgoden verlaten, ten strijde trekken tegen de Kanaänieten, en acht slaan op de woorden van de profeet. We kunnen bijna het gejammer van de sceptici horen op het moment dat Jozua zijn strijdplannen aankondigt voor de innname van Jericho. Allereerst zouden ze, zo zei hij, in alle stilte, zes dagen lang dagelijks om de stad heen trekken. Dan, op de zevende dag, zouden ze zeven keer om de stad heen trekken. Daarop zouden de priesters op de trompetten blazen, en zouden alle mensen een luid geroep laten horen. Dan, verzekerde Jozua hen, zouden de muren vallen (zie Jozua 6). Toen de muren instortten, zwegen de sceptici.

In onze wereld is er één ding niet veranderd sinds de tijd van Jozua: zij die besluiten de Heer te dienen, zullen altijd goed naar de profeet luisteren. In het hedendaagse Israël betekent de Heer dienen zorgvuldig de profeten volgen.

De moeilijkheden waarmee wij en onze gezinsleden als discipelen van Christus geconfronteerd worden, verschillen iets van die van Jozua's Israëlieten. Ik wil dat illustreren met een ervaring. Ons gezin woonde jarenlang in de staat Florida. Omdat Florida erg veel zand heeft, worden de gazons daar

ingezaaid met een breedbladig gras dat we St. Augustine noemen. Een klein, bruin insect dat molsprinkhaan wordt genoemd, is een grote vijand van de gazons in Florida.

Toen mijn buurman en ik op een avond bij mijn voordeur stonden, zagen we een klein insect mijn stoep oversteeken. 'Je kunt je gazon beter sproeien', waarschuwde hij. 'Daar gaat een molsprinkhaan.' Ik had mijn gazon nog maar een paar weken daarvoor gesproeid, en ik had eigenlijk de tijd en het geld niet om het zo snel daarna nog eens te doen.

Toen het de volgende ochtend licht was, onderzocht ik het gazon. Het was weelderig en prachtig groen. Ik keek tussen het gras of ik een insect kon vinden. Ik zag er geen een. Ik herinner me dat ik dacht: misschien was die kleine molsprinkhaan gewoon door mijn tuin heen op weg naar die van de bureu.

Meer dan een week lang bleef ik mijn gazon op tekens van indringers onderzoeken, maar er was niets te zien. Ik prees mijzelf gelukkig omdat ik niet overdreven gereageerd had op de waarschuwing van mijn buurman.

Maar het verhaal heeft een droevig slot. Ongeveer anderhalve week na het gesprek met mijn buurman kwam ik op een ochtend door de voordeur naar buiten. Het was schokkend om te zien dat, vrijwel in één dag, bruine vlekken mijn gazon hadden bedekt. Ik rende naar het tuincentrum, kocht insecticide, maar het was te laat. Het gazon was vernield, en om het in de oude staat terug te brengen vereiste een nieuwe lading plaggen, vele uren werk en bracht hoge kosten met zich mee.

De waarschuwing van mijn buurman was essentieel voor de kwaliteit van mijn gazon. Hij zag iets wat ik niet zag. Hij wist iets wat ik niet kon weten. Hij wist dat molsprinkhanen onder de grond leven en alleen 's nachts actief zijn, waardoor mijn onderzoeken overdag niet hielpen. Hij wist dat molsprinkhanen niet de bladeren van het gras aten, maar zich voedden met de wortels. Hij wist dat die schepseltjes van twee en een halve centimeter heel veel wortels konden eten voordat ik boven

de grond het gevolg kon zien. Ik betaalde een hoge prijs voor mijn zelfgenomen onafhankelijkheid.

Wij leven in een geweldige tijd. De voorspoed en zegeningen van onze generatie zijn weelderig en prachtig groen. Met geloof in de Heiland en gehoorzaamheid aan zijn geboden kan ons leven bevredigend en vol vreugde zijn.

Maar in deze tijd met zoveel schoonheid, zijn onze moeilijkheden bij het kiezen om de Heer te dienen subtieler dan in vroeger tijden, hoewel ze zonder twijfel geestelijk net zo indringend zijn. Er zijn geestelijke molsprinkhanen die onze beschermende muren ondergraven en zich tussen onze tere wortels dringen. Veel van die insecten van het kwaad lijken klein, soms zelfs bijna onzichtbaar.

Maar als we ze niet bestrijden, zullen ze schade toebrengen en zullen ze proberen te vernietigen wat ons uiterst dierbaar is.

De waarschuwingen van de profeten en apostelen gaan altijd en eeuwig over het gezin. Ik zal een voorbeeld geven van de waarschuwende stem van de profeten. Op 11 februari van dit jaar stuurde het Eerste Presidium, met de steun van het Quorum der Twaalf Apostelen, alle leden van de kerk een brief met raad aangaande ons gezin. Ik wil slechts twee zinnen uit die brief voorlezen:

'Wij adviseren ouders en kinderen om het gezinsgebed, de gezinsavond, evangeliestudie en -onderwijs, en opbouwende gezinsactiviteiten de hoogste prioriteit te geven. Hoe goed

De leden van het Quorum der Twaalf Apostelen groeten president Gordon B. Hinckley en zijn raadgevers, president Thomas S. Monson en president James E. Faust, bij binnenkomst in de Tabernakel.

en gepast andere activiteiten ook mogen zijn, we mogen niet toelaten dat ze de plaats innemen van deze door God ingestelde taken die alleen ouders en hun gezinsleden goed kunnen verrichten.' (Brief van het Eerste Presidium, december 1999, blz 1.)

Wat is onze reactie op die profetische raad? Wat was mijn reactie en uw reactie op deze brief van het Eerste Presidium van acht maanden geleden?

Als ouder van tieners in een drukke samenleving kan ik bevestigen dat deze zaken de hoogste prioriteit dienen te krijgen als we willen dat ze werken in ons gezin. We hebben net het prachtige verhaal van ouderling Featherstone over gezinsgebed gehoord. Er gaat heel wat kwaad rond in deze wereld. Kunt u zich voorstellen dat we onze kinderen 's avonds naar bed gaan zonder dat we neerknielen en de Heer om bescherming vragen? Of dat we 's avonds naar bed gaan zonder als gezin neer te knielen om Hem rekenschap af te leggen en te danken voor zijn zegeningen? Broeders en zusters, we kunnen niet zonder gezinsgebed.

Zeker, er zullen dagen zijn dat de gezamenlijke schriftstudie qua geestelijke ervaring geen notitie in ons dagboek waard is. We moeten ons echter niet laten ontmoedigen,

want het kan zomaar gebeuren dat een zoon of een dochter zich opentstelt en diep in zijn of haar hart getroffen wordt door een schriftuurplaats. Als wij onze hemelse Vader in ons gezin eren, zal hij onze inspanningen eren.

We weten allemaal hoe moeilijk het is om de maandagavond vrij te houden voor de gezinsavond. Er zijn dieven onder ons die onze maandagavonden willen stelen. Maar de beloften van de Heer aan de gezinnen die gezinsavond houden, 84 jaar geleden gesproken door het toenmalige Eerste Presidium, en herhaald door de hedendaagse profeten, zijn nooit herroepen en zijn daar voor ons:

'Als de heiligen deze raad opvolgen, beloven wij hun dat grote zegeningen hun deel zullen zijn. De liefde in het gezin en de gehoorzaamheid aan ouders zal toenemen. In het hart van de jeugd in Israël zal geloof ontluiken. Daardoor zullen ze bestand zijn tegen de kwade invloeden en verleidingen om hen heen.' (in James R Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, zes delen [1965-1975], deel 4, blz. 339.)

Wie binnen het bereik van mijn stem zou deze beloften willen verkopen aan hen die hun maandagavonden in beslag nemen? Niemand toch.

U en ik, de discipelen van Christus, zullen meer aandacht moeten besteden aan het sterken van het geloof in onze kinderen. We zullen soms tekort schieten als ouders. Ik tenminste wel. Maar we moeten gewoon opnieuw beginnen. De Heer ziet onze rechtschapen inspanningen en zal ons zegeningen uit de hemel schenken op voorwaarde dat we ons gezin de hoogste prioriteit geven. Mijn broeders en zusters, de geestelijke molsprinkhanen knagen aan onze wortels. We dienen serieus te werken aan ons gezin, dat is ons rentmeesterschap.

Laten wij tijdens deze conferentie goed luisteren naar onze geliefde president Hinckley, zijn raadgevers en de apostelen die tot ons zullen spreken.

Laten wij niet het slechte voorbeeld volgen dat ik gaf toen ik de molsprinkhanen in Florida niet aanpakte. Laten wij de waarschuwingen nooit negeren. Laten wij nooit zelfingenomen zijn in onze onafhankelijkheid. Laten wij altijd luisteren en leren in ootmoed en geloof, ten volle bereid ons te bekeren indien dat nodig mocht zijn.

Dit is het koninkrijk van God op aarde. U en ik zijn discipelen van de Heer, Jezus Christus. Hij is de Eniggeborene van de Vader, de Zoon van God. Hij leeft. Samen met zijn Vader verscheen Hij aan de profeet Joseph Smith, en de kerk van de Heer werd vervolgens op aarde hersteld. De Heiland geeft leiding aan dit werk. President Hinckley is zijn profeet en met hem bezitten nog veertien anderen de apostolische sleutels. Zij zijn de wachtters op de torens, boodschappers van de waarschuwend stem, profeten, zieners en openbaarders.

'Kiest dan heden, wie gij dienen zult; (. . .). Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen' (Jozua 24:15).

'En het volk zeide tot Jozua: De Here, onze God, zullen wij dienen, en naar zijn stem zullen wij horen' (Jozua 24:24).

Dat die woorden in ons hart gegrift mogen worden, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het beste van onszelf maken

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

[Als we op de Heer vertrouwen] zullen we gaan beseffen dat wij met zijn heilige werk bezig zijn geweest, dat zijn goddelijke doeleinden vervuld zijn, en dat wij deel hebben gehad aan die vervulling.

Heel lang geleden, en heel ver weg, leerde Christus de menigten en zijn discipelen 'de weg en de waarheid en het leven'.¹ Hij gaf raad met zijn heilige woorden. Hij was een voorbeeld voor ons door zijn voorbeeldige leven. Eens stelde de Heer iemand deze vraag: 'Hoe danig behoort gij dan te zijn (...)?'²

Tijdens zijn bediening in Amerika voegde Hij nog enkele interessante woorden toe toen Hij een soortgelijke vraag stelde: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.'³

Tijdens zijn aardse bediening gaf de Meester aan hoe wij dienen te leven, hoe wij dienen te onderwijzen, hoe wij dienen te dienen, en

wat wij moeten doen om het beste van onszelf te maken.

Een dergelijke les staat in het boek Johannes in de Bijbel: 'Filippus vond Natanaël en zeide tot hem: Wij hebben Hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten, Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazaret. En Natanaël zeide tot hem: Kan uit Nazaret iets goeds komen? Filippus zeide tot hem: Kom en zie. Jezus zag Natanaël tot Zich komen en zeide van hem: Zie, waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is!'⁴

Op onze reis door het sterfelijk leven krijgen wij door het advies van de apostel Paulus hemelse leiding: '(. . .) al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminlijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat.' Toen kwam de slotopdracht:

'Wat u geleerd en overgeleverd is, wat gij van mij gehoord en gezien hebt, breng dat in toepassing en de God des vredes zal met u zijn.'⁵

In de zoektocht naar het beste wat we van onszelf kunnen maken, zullen verscheidene vragen onze gedachten leiden: *Ben ik wat ik wil zijn? Ben ik dichter bij de Heiland dan gisteren? Kom ik morgen nog dichter bij Hem? Heb ik de moed om mijzelf te verbeteren?*

Het is tijd om een vaak vergeten pad te kiezen, het pad dat we 'de gezinsmethode' zouden kunnen

noemen, zodat onze kinderen en kleinkinderen echt hun volledige potentieel mogen bereiken. Er is een landelijke — en zelfs internationale — trend, momenteel. Het heeft het onuitgesproken motto: 'Zoek naar je wortels, kijk naar je familie, naar de lessen die zijn geleerd, de levens die zijn geleefd, de voorbeelden die zijn gegeven, zelfs de normen van de familie.' Vaak is het gewoon een kwestie van naar huis gaan — thuis de zolder opgaan waar al lang niemand geweest is, kijken naar zelden gelezen dagboeken, of bijna vergeten fotoalbums.

De Schotse dichter James Barrie heeft geschreven: 'God heeft ons herinneringen gegeven opdat wij junioren hebben in de decembermaand van ons leven.'⁶ Wat voor herinneringen hebben wij aan onze moeder? Onze vader? Grootouders? Familie? Vrienden?

Welke lessen hebben wij geleerd van onze vader? Jaren geleden vroeg een vader ouderling EIRay L. Christiansen welke naam hij zijn pas gekochte boot zou geven. Broeder Christiansen stelde voor: 'Waarom noemt u hem niet *De sabbatsonheilige*? Ik ben ervan overtuigd dat de toekomstige kapitein erover nagedacht heeft of zijn grote trots en sabbatsonheilige of sabbatsheilige zou zijn. Wat zijn beslissing ook was, het heeft ongetwijfeld een blijvende indruk gemaakt op zijn kinderen.

Een andere vader leerde een zoon een onvergetelijke les in gehoorzaamheid en gaf hem een goed voorbeeld in het heiligen van de sabbat. Ik hoorde hiervan bij de begrafenisdienst van een fijne algemene autoriteit, H. Verlan Andersen. Een van zijn zoons sprak een eerbetoon aan hem uit. Het is van toepassing op ons, waar wij ook zijn en wat wij ook doen. Het is een voorbeeld van persoonlijke ervaring.

De zoon van ouderling Andersen vertelde dat hij jaren daarvoor een bijzonder afspraakje op school had op een zaterdagavond. Hij leerde de gezinsauto van zijn vader. Toen hij de autosleutels had gekregen en onderweg was naar de deur, zei zijn vader: 'De auto heeft wel wat meer

jonge moeder mij: 'Soms vraag ik me af of ik wel een goede invloed heb op het leven van mijn kinderen. Vooral omdat ik er als alleenstaande moeder twee baantjes op na houd om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen, kom ik soms thuis in een janboel, hoewel ik nooit de hoop opgeef.

'Mijn kinderen en ik keken naar een tv-uitzending van de algemene conferentie, en u had het over het gebed. Mijn zoon zei: "Moeder, dat hebt u ons al geleerd." En ik zei: "Hoe bedoel je dat?" En hij antwoordde: "Nou, je hebt ons leren bidden en hebt ons laten zien hoe dat moet, maar toen ik laatst je kamer in kwam om je iets te vragen, zag ik dat je op je knieën tot je hemelse Vader aan het bidden was. Als Hij belangrijk is voor jou, dan wordt Hij belangrijk voor mij." Ze besloot de brief met: 'Het ziet ernaar uit dat je maar nooit weet wat voor invloed je hebt, tot een kind je iets zelf ziet doen wat je geprobeerd hebt hem te leren.' Wat een geweldige les leerde een kind van zijn moeder.

Als jongen deed ik een keer op moederdag een ontsteltende ontdekking in de zondagsschool die mij altijd bij is gebleven. Melvin, een blinde broeder uit de wijk, die een getalenteerd zanger was, stond op met zijn gezicht naar de aanwezigen, alsof hij iedereen kon zien. Hij zong 'That Wonderful Mother of Mine'. De helder gloeiende sintels van de herinnering drongen de mensenharten binnen. Mannen pakten hun zakdoek en tranen welden in de ogen van vrouwen.

Wij, diakenen, gingen dan langs alle aanwezigen met een kleine geranium in een aardewerk potje voor elke moeder. Sommige moeders waren jong, andere van middelbare leeftijd, en sommige waren zo oud dat ze nog maar net in leven waren. Ik merkte dat elke moeder vriendelijke ogen had. De woorden van elke moeder waren: 'Dank je.' Ik voelde de geest van de uitspraak: 'Als iemand een ander een bloem geeft, blijft de geur van die bloem achter op de handen van de gever.'

benzine nodig voor morgen. Zorg ervoor dat je hem bijtankt.'

De zoon van ouderling Andersen vertelde dat hij een hele fijne avondactiviteit had. Er waren vrienden van hem, er waren verfrissingen, en iedereen had een fijne tijd. Maar in alle opwindning vergat hij de instructie van zijn vader uit te voeren om de auto bij te tanken voor hij naar huis ging.

De zondagochtend brak aan. Ouderling Andersen ontdekte dat de benzinemeter op leeg stond. De zoon zag zijn vader teruglopen naar het huis en de autosleutels op tafel leggen. Bij de Andersens was de sabbatdag een dag van aanbidding en dankzegging, en niet een dag voor aankopen.

De zoon van ouderling Andersen zei verder in zijn grafrede: 'Ik zag mijn vader zijn jas aandoen, ons

gedag zeggen, en de lange weg naar de kerk afleggen om op tijd te komen voor een vroege vergadering.' De plicht riep. De waarheid werd niet ondergeschikt gemaakt aan het gemak.

Hij zei tot besluit van zijn grafrede: 'Geen zoon heeft ooit doeltreffender les gekregen van zijn vader dan ik bij die gelegenheid. Mijn vader kende niet alleen de waarheid — hij leefde ernaar.'

Thuis vormen we onze houding, onze diepgewortelde overtuiging. Thuis groeit hoop, of wordt hij vernietigd.

Ons thuis moet meer zijn dan een heiligdom, het moet ook een plek zijn waar Gods Geest kan verblijven, waar de storm niet verder gaat dan de deur, waar liefde en vrede heerst.

Niet zo lang geleden schreef een

Ik heb die les nooit vergeten, en ik zal die ook nooit vergeten.

Sommige moeders, sommige vaders, sommige kinderen, sommige gezinnen worden geroepen om een zware last te dragen in dit sterfelijk leven. Zo'n gezin was de familie Borgstrom in het noorden van Utah. Het was tijdens de Tweede Wereldoorlog. Er waren hevige veldslagen aan de gang in diverse delen van de wereld.

Tragisch genoeg verloren de Borgstroms vier van hun vijf zonen die bij de strijdkrachten waren. Binnen zes maanden gaven alle vier die zonen hun leven — allen in een ander deel van de wereld.

Na de oorlog werden de lichamen van de vier broers Borgstrom naar huis gebracht, naar Tremonton, en er was een passende dienst — de Tabernakel in Garland (Utah) zat vol. Generaal Mark Clark woonde de dienst bij. Later sprak hij ontroerd het volgende: 'Op 26 juni vloog ik 's ochtends naar Garland, maakte kennis met de familie, onder meer met de moeder, de vader en de twee resterende zonen. (. . .) Een was een jongen in zijn tienerjaren. Ik had nog nooit een groep familieleden gezien die zo stoisch waren.

'Toen de vier met vlaggen bedekte doodkisten voor ons op een rij stonden in de kerk, en ik bij de moedige ouders zat, was ik diep onder de indruk van hun begrip, hun geloof en hun trots op die geweldige zonen die het grootst mogelijke offer hadden gedaan voor beginselen die hun al sinds hun jeugd waren bijgebracht door edele ouders.

'Tijdens de lunch wendde mevrouw Borgstrom zich tot mij en zei met gedempte stem: "Neemt u mijn jongste ook?" Ik antwoordde fluisterend dat ik, zolang ik het commando voerde over het leger aan de westkust, mijn best zou doen om haar zoon, als hij werd opgeroepen, een taak in zijn vaderland te laten geven.

'Temidden van dit gefluisterde gesprek met de moeder, leunde de vader plotseling naar voren en zei tegen zijn vrouw: "Moeder, ik heb gehoord wat je met de generaal over

onze jongste hebt besproken. Wij weten dat als en wanneer zijn land hem nodig heeft, hij zal gaan."

'Ik kon mijn emoties nauwelijks in bedwang houden. Dit waren ouders met vier zonen die dodelijk gewond waren in de strijd, en toch waren zij bereid om ook het laatste offer te doen als hun land dat eiste.'

Het is het evangelie van Jezus Christus dat op die onvergetelijke dag het gezin en het hart raakte.

De jaren zijn gekomen en gegaan, maar de noodzaak om een getuigenis van het evangelie te hebben, blijft van het grootste belang. Op onze weg naar de toekomst, moeten we de lessen uit het verleden niet vergeten. Onze hemelse Vader heeft zijn Zoon gegeven. De Zoon van God heeft zijn leven gegeven. Zij vragen ons om ons leven te geven, als het ware, in de goddelijke dienst aan Hen. Doet u dat? Doe ik het? Doen wij het? Er zijn lessen te geven, goede daden te doen, zielen te redden.

Laten wij de raad van koning Benjamin in gedachten houden: 'Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, [zijt] gij louter in de dienst van uw God.' Strek uw hand uit om hen te redden die uw hulp nodig hebben. Breng ze naar de hogere weg en de betere manier. Zoals we in het jeugdwerk zingen: 'Leid mij, help mij, blij dicht bij mij, vraag ik hun steeds weer, leer mij al wat ik moet doen dat ik tot Hem wederkeer.'

Waar geloof is niet beperkt to the kinderjaren, maar is van toepassing op iedereen. Zoals wij leren uit Spreuken: 'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken.' Doen wij dat, dan zullen we gaan beseffen dat wij met zijn heilige werk bezig zijn geweest, dat zijn goddelijke doeleinden vervuld zijn, en dat wij deel hebben gehad aan die vervulling.

Ik wil die waarheid illustreren met een persoonlijke ervaring. Vele jaren geleden, toen ik bisschop was, had ik het gevoel dat ik langds moest gaan bij Augusta Schneider, een weduwe uit Elzas-Lotharingen die

nauwelijks Engels sprak, hoewel ze vloeiend Frans en Duits sprak. Na die eerste ingeving bezocht ik haar jarenlang elke keer rond de Kerst. Een van die keren zei Augusta: 'Bisschop, ik wil u iets geven dat voor mij grote waarde heeft.' Ze ging toen naar een bijzonder plekje in haar bescheiden flat en haalde het geschenk. Het was een prachtig stuk vilt, zo'n 15 bij 20 centimeter groot, waarop ze liefdevol de medailles had gespeld die haar man gekregen had voor zijn verdiensten als lid van de Franse strijdkrachten in de Eerste Wereldoorlog. Ze zei: 'Ik wil u deze schat geven die mij zo dierbaar is.' Ik protesteerde beledigd en stelde voor dat ze het beter kon geven aan het een of andere familielid. 'Nee,' zei ze vastbesloten, 'dit geschenk is voor u, want u hebt de ziel van een Fransman.'

Kort nadat zij mij dat bijzondere geschenk had gegeven, verliet Augusta het sterfelijk leven en ging terug naar God, die haar het leven had gegeven. Af en toe vroeg ik me nog af wat ze bedoeld had met haar verklaring dat ik 'de ziel van een Fransman' had. Ik had niet het

geringste idee wat dat betekende. En nu nog steeds niet.

Vele jaren later had ik het voorrecht om president Ezra Taft Benson te vergezellen naar de inwijding van de Frankfurt-tempel, waar Duitsstalige, Franstalige en Nederlandstalige leden naar toe zouden gaan. Bij het pakken van de koffers had ik de ingeving om het geschenk met de medailles mee te nemen, zonder enig idee te hebben wat ik daar mee

zou doen. Ik had ze al enkele jaren in mijn bezit.

Bij een Franstalige inwijdingsdienst was de tempel helemaal vol. Het zingen en de toespraken waren prachtig. Dankbaarheid voor Gods zegeningen doordrong elk hart. Ik zag in mijn notities voor het leiden van de dienst dat er ook leden uit Elzas-Lotharingen bij waren.

Toen ik zelf sprak, merkte ik dat de organist Schneider heette.

Daarom vertelde ik het verhaal van mij en Augusta Schneider, stapte op het orgel af en gaf de organist de medailles, en de opdracht om, daar zijn naam Schneider was, zijn taak te vervullen en de naam Schneider te zoeken bij genealogische activiteiten. De Geest van de Heer bevestigde in ons hart dat dit een bijzondere gebeurtenis was. Broeder Schneider vond het moeilijk om de slotlofzang te spelen, zo ontroerd was hij door de Geest die wij daar in de tempel voelden.

Ik wist dat de dierbare gave — ja, het penningske van de weduwe, want het was al wat Augusta Schneider bezat — in handen gegeven was van iemand die ervoor zou zorgen dat velen met de ziel van een Fransman nu de zegeningen zouden ontvangen van de heilige tempel, zegeningen zowel voor de levenden als voor hen die het sterfelijk leven al hebben verlaten.

Ik getuig dat voor God alles mogelijk is. Hij is onze hemelse Vader. Zijn Zoon is onze Verlosser. Streven wij ernaar zijn waarheden te leren en ernaar te leven, dan zullen wij en anderen overvloedig gezegend worden.

Ik verklaar ernstig dat Gordon B. Hinckley een waar profeet is voor onze tijd en dat hij geleid wordt in het grote werk dat voortgaat onder zijn leiding.

Mogen wij altijd onthouden dat gehoorzaamheid aan Gods geboden de beloofde zegeningen geeft.

Moge ieder van ons ervoor in aanmerking komen om ze te ontvangen. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

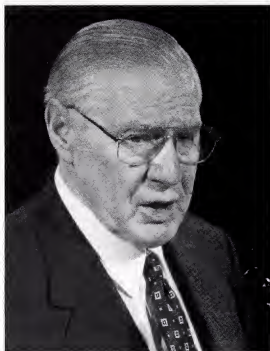
NOTEN

1. Johannes 14:6.
2. 2 Petrus 3:11.
3. 3 Nephi 27:27.
4. Johannes 1:45-47.
5. Filippenzen 4:8-9.
6. Naar James Barrie, *Peter's Quotations: Ideas for Our Time*, bezorgd door Laurence J. Peter (1977), blz. 335.
7. Mosiah 2:17.
8. Naomi W. Randall, 'Ik ben een kind van God', lofzang 195.
8. Spreuken 3:5, 6.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Mijn broeders en zusters, president Hinckley, heeft mij gevraagd de algemene autoriteiten, gebiedszeventigen en algemene presidiums van de hulporganisaties ter steunverlening aan u voorstellen.

Wij stellen u voor Gordon Bitter Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat Quorum: Boyd K.

Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Met dank voor hun diensten als algemeen autoriteit verlenen wij de ouderlingen Joe J. Christensen en Andrew W. Peterson de status van emeritus-lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Wij stellen u tevens voor ouderling Christensen te onthefpen als president van de quorums der Zeventig. Zij die met ons hun waardering willen kenbaar maken, kunnen dat doen door de rechterhand op te steken.

Wij stellen u voor ouderling Ben B. Banks steun te verlenen als lid van het Presidium van de quorums der Zeventig. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de ouderlingen Max W. Craner, César A. Dávila, P. Bruce Mitchell, en J. Kirk Moyes te onthefpen als een van de gebiedszeventigen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan J. Devn Cornish, Manfred H. Schütze, en Johann A. Wondra als een van de gebiedszeventigen.

Wij stellen u voor Patricia P. Pinegar, Anne G. Wirthlin, and

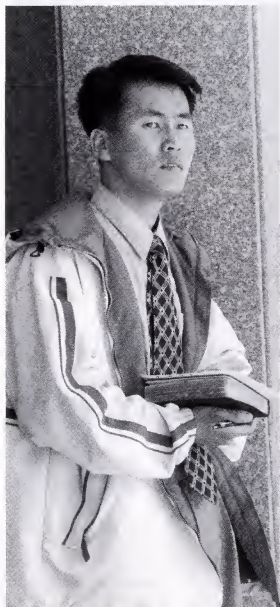
Susan L. Warner te onthefpen als algemeen jeugdwerkpresidium. Zij die met ons hun waardering willen kenbaar maken aan deze fijne zusters voor het vele werk dat ze gedaan hebben, kunnen dat doen door de rechterhand op te steken.

Wij stellen u voor Coleen K. Menlove, Sydney S. Reynolds, and Gayle M. Clegg steun te verlenen als het algemeen jeugdwerkpresidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan de andere algemene autoriteiten en algemene presidiums van de hulporganisaties die nu in functie zijn. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Naar het zich laat aanzien is de steunverlening unaniem bevestigend geweest. Dank u, broeders en zusters, voor uw geloof en gebedevolle steun.

Wij verzoeken het nieuwe algemeen jeugdwerkpresidium op het podium plaats te nemen. □

De geest van openbaring

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

Jonge heiligen der laatste dagen, breng je leven op orde! Aanvaard je verantwoordelijkheid! Neem het roer van je leven in handen! Beheers je verstand, je gedachten!

Ik spreek vandaag tot onze kinderen en jongeren, en stel voor dat je je ouders en grootouders vraagt om stil te zitten en je enkele minuten niet te storen terwijl wij met elkaar praten.

Ik wil iets aan jullie doorgeven dat ik geleerd heb van mijn broer, die mij altijd beschermd heeft, die als een schild voor mij is geweest. Ik heb het er weleens eerder over gehad, maar nooit zo in detail als vandaag.

Ik haalde mijn vliegbrevet twee dagen voor mijn twintigste verjaardag. Later werd ik gestationeerd op Langley Field in Virginia, als copiloot op een B-24-bommenwerper, waarvan de speciaal geselecteerde bemanning getraind was om een nieuw geheim wapen te gebruiken — de radar.

Mijn broer, kolonel Leon C. Packer, werkte op het Pentagon in Washington D.C. Hij was een B-24-piloot met veel onderscheidingen en werd uiteindelijk brigadier-generaal in de luchtmacht.

Tijdens mijn verblijf op Langley Field, kwam de oorlog in Europa ten einde, dus kregen we bevel om naar de Stille Oceaan te gaan. Ik was een paar dagen bij Leon in Washington voordat ik me inschepte om naar het strijdtoneel te gaan.

Hij vertelde me het een en ander dat hij geleerd had toen hij onder vuur lag. Hij vloog bijvoorbeeld van Noord-Afrika missies boven Zuid-Europa, en van die missies keerden erg weinig vliegtuigen terug.

Op 16 april 1943 was hij gezagvoerder van een B-24-bommenwerper die van een missie boven het vasteland van Europa terugkeerde naar Engeland. Zijn vliegtuig, de *Yard Bird*, was zwaar beschadigd door het afweergeschut, en het verliet de formatie.

Toen waren ze alleen en kregen zware aanvallen door jagers te verduren.

In zijn verslag, van één bladzijde, schreef hij over die ervaring: 'Motor nummer drie rookte en de propeller viel eraf. Brandstofleiding nummer vier was aangeschoten en werkte niet meer. De rechter rolroerkabels en stabilisatorokabels waren kapotgeschoten. Roer blokkeerde gedeeltelijk. Radio

kapotgeschoten. Zeer grote gaten in de rechtervleugel. Vleugelkleppen weggeschoten. Het hele achterdeel van de romp zat vol gaten. Hydraulische systeem kapotgeschoten. Geschutskoepel in de staart kapot.'

In een geschiedenis van luchtmachtonderdeel Acht, dat pas twee jaar geleden is uitgegeven, staat een gedetailleerd verslag van die vlucht, geschreven door een van de bemanningsleden.¹

Toen een van de motoren in brand stond, verloren de andere drie stuwkracht. Het vliegtuig was aan het neerstorten. Het alarmsignaal gaf opdracht om te springen. De bommenrichter, de enige die eruit kon, sprong met zijn parachute het Kanaal in.

De piloten verlieten hun stoel en gingen naar het bommencompartiment om te springen. Plotseling hoorde Leon een motor kuchen en sputteren. Hij klom snel terug in zijn stoel en haalde genoeg stuwkracht uit de motoren om de Engelse kust te bereiken. Toen gaven de motoren het op, en stortten ze neer.

Het landingsgestel werd er door de kam van een heuvel afgetrokken; het vliegtuig ploegde door de bomen en ging helemaal aan stukken. De romp vulde zich met aarde.

Verbazingwekkend genoeg, hoewel enkelen zwaar gewond waren, overleefden alle inzittenden het. De bommenrichter was niet meer te vinden, maar hij had waarschijnlijk het leven van de andere negen gered. Toen er rook uit de motoren kwam en er een parachute verscheen, braken de jagers hun aanval af.

Dat was niet de enige keer dat Leons vliegtuig bij een landing neerstortte.

Tijdens mijn bezoek vertelde Leon me hoe hij zichzelf in de hand hield als hij onder vuur lag. Hij zei: 'Ik heb een lievelingslofzang en als er veel misging, dan zong ik die stiltesjes voor mezelf, en dan kreeg ik een gevoel van geloof en geruststelling dat mij op koers hield.'

Mer die les stuurde hij me het strijdgewoel in.

In het voorjaar van 1945 kreeg ik

de kans om de les in praktijk te brengen die Leon me maanden daarvoor geleerd had.

De oorlog in de Stille Oceaan kwam tot een einde voordat we de Filipijnen bereikten, en we kregen bevel om naar Japan te gaan.

Op een dag vlogen we in een B-17-bommenwerper van vliegveld Atsugi bij Yokohama naar Guam om een lichtbaken op te halen.

Na negen uur in de lucht, daalden we tot onder de wolken, om er vervolgens achter te komen dat we hopeloos verdoemd waren. Onze radio deed het niet. We bevonden ons, zoals we toen merkten, in een orkaan.

We begonnen vlak boven de oceaan een zoekpatroon te vliegen. In die wanhopige situatie dacht ik aan de woorden van mijn broer. Ik merkte dat je kunt bidden en zelfs zingen zonder er geluid bij te maken.

Na enige tijd trokken we het vliegtuig op bij een rij rotsen die uit het water staken. Konden zij deel uitmaken van de rij Mariana-eilanden? We volgden ze. Al gauw doemde het eiland Tinian op, en we landden met letterlijk niet meer dan voor nog enkele seconden brandstof in de tank. Terwijl we over de landingsbaan reden, vielen de motoren één voor één stil.

Ik had de kracht ervaren van gebed en gewijde muziek. Ik was erachter gekomen dat je ze volkomen in stilte en voor jezelf kunt gebruiken.

Hoewel die ervaring dramatisch was, *ondervond ik de waarde van Leons les later, in het alledaagse leven*, toen ik geconfronteerd werd met dezelfde verleidingen als waarmee jullie, jongeren en kinderen, nu geconfronteerd worden.

Bij het verstrijken van de jaren ondervond ik dat ik, hoewel het niet makkelijk was, mijn gedachten beheersen kon als ik iets had waarop ze zich konden concentreren. Je kunt je gedachten van verleiding, boosheid, teleurstelling of angst vervangen door muziek.

Ik houd van de gewijde muziek van de kerk. De lofzangen van de herstelling bieden inspiratie en bescherming.

Ik weet ook dat sommige muziek geestelijk vernietigend is; slecht en gevaarlijk! Blijf er uit de buurt, jongemensen!

Ik weet ook waarom Leon zijn kinderen de raad gaf: 'Denk erom, het afweergeschut is het zwaarst als je dichter bij je doel komt.'

Gedachten zijn toespraken voor jezelf. Zie je in waarom er in de Schriften staat 'laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren' en waarom ons erin beloofd wordt dat als we dat doen, ons 'vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk [zal] worden, en de leer van het priesterschap [. . .] als de dauw des hemels in [onze] ziel zal nederdalen' en dan 'de Heilige Geest [. . .] voortdurend uw metgezel [zal] zijn.'²

(' . . .) de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb.'³

Jongemensen, de stem van de Geest is eigenlijk meer te voelen dan te horen. Je kunt al heel jong leren hoe de Heilige Geest werkt.

Er staan veel nuttige aanwijzingen in de Schriften over hoe het

goede je gedachten kan beïnvloeden en het kwade je kan beheersen, als je dat toelaat. Die worsteling komt nooit ten einde. Maar bedenk dit:

Al het water in de oceaan

Kan, hoe hard het er tegen kan slaan,

Zelfs de kleinste boot niet laten vergaan,

Tenzij het er binnen kan gaan.

*En door al het wereldse kwaad,
De zwartste zonde die er bestaat,
Word je niet in het minst geschaad,
Tenzij je haar binnenlaat.'*

Als je leert je gedachten te beheersen, dan ben je veilig.

Iemand die ik ken, doet dit: probeert er een on gepaste gedachte binnen te sluisen, dan wrijft hij met zijn duim langs zijn trouwring. Daarmee verbreekt hij de cirkel en het wordt voor hem een bijna automatische manier om ongewenste gedachten en ideeën buiten te sluiten.

Ik kan mezelf er niet van weerhouden om jullie nog iets anders te vertellen over dat bezoek aan mijn broer in Washington. Hij zou met een B-25-bommenwerper naar Texas vliegen om daar iets op te halen, en

zou de volgende dag terugkeren naar Washington. Ik ging met hem mee. Dat was de enige keer dat wij ooit samen vlogen.

Vele jaren later kreeg ik een eerbetoon van de Weber State University, waar wij beiden afgestudeerd waren. Hij was studentenleider geweest tijdens zijn studiejaren. Omdat ik op de bewuste datum in Zuid-Amerika zou zijn, stemde hij ermee in het banket bij te wonen en de onderscheiding namens mij in ontvangst te nemen.

In zijn toespraak vertelde hij dit verhaal, dat ten dele waar is. Hij zei dat we in Texas naast elkaar op de startbaan stonden, klaar om op te stijgen. Hij zei over de radio tegen mij: 'Ik zie je daarboven — als je denkt dat je het haalt.'

Vervolgens vertelde hij ze dat ik, toen ik algemeen autoriteit van de kerk werd, af en toe zijn gedrag controleerde en dan zei: 'Ik zie je daarboven — als je denkt dat je het haalt.'

Nou, Leon heeft het gehaald. Hij is nu waar ik eens hoop te zijn.

Jonge heiligen der laatste dagen, breng je leven op orde! Aanvaard je verantwoordelijkheid! Neem het roer van je leven in handen! Beers je verstand, je gedachten!

Als je vrienden hebt die geen goede invloed op je hebben, verander dan je vriendenkring, ook al word je dan verworpen en word je er misschien eenzamer door.

Als je al ernstige vergissingen hebt begaan, dan zijn er manieren om dat in orde te brengen; het kan uiteindelijk lijken alsof het nooit is gebeurd!

Soms beheerst schuldgevoel onze gedachten dusdanig dat wij gevangenen worden van onze eigen gedachten. Het is dwaas om daar te blijven, als de deur openstaat. Houd jezelf niet voor dat zonde eigenlijk niet hindert. Dat helpt niet; bekering wél.

Zorg dat je jezelf nú in de hand krijgt. Het is geweldig om een jonge heilige der laatste dagen te zijn in deze fijne, maar moeilijke tijd.

Paulus heeft tegen de jonge Timoteüs gezegd: 'Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd.'¹⁵

Louisa May Alcott was nog maar veertien toen ze dit schreef:

*Ik heb een klein koninkrijk in mij,
Waar gedachten en gevoelens
verblijven.*

*Ik vind het erg moeilijk om het met
ere*

En goed te regeren. (. . .)

*Ik vraag niet om een kroon of tiara,
Alleen om wat iedereen kan
vergeven,
Noch om enige wereld te overwinnen
Behalve die bij mij van binnen.⁶*

Je kunt het doen — je moet het doen. Onze toekomst hangt van jullie af, van onze kinderen en jongeren.

Nou, dat is het advies dat ik jullie geef. Wek nu je ouders maar, en zeg ze dat je een manier geleerd hebt om volmaakt te worden. Misschien word je niet helemaal volmaakt, maar je kunt er dicht genoeg bij komen.

Ik kan je deze aanmoediging geven: een leerkracht die probeerde uit te leggen wat een theorie is, stelde eens deze vraag: 'Als je een brief de halve afstand naar een brievenbus brengt, en dan blijft staan, en vervolgens de halve resterende afstand gaat afleggen, en dan blijft staan, en dat proces telkens weer herhaalt, zul je dan theoretisch ooit de brievenbus bereiken?' Eén slimme leerling zei: 'Nee, maar je komt dichtbij genoeg om de brief te posten.'

Jullie, jongemensen, zullen dicht genoeg bij de volmaking komen om een leven vol uitdagingen in mogelijkheden te krijgen, met inspiratie, geluk en eeuwige vreugde.

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst. Vlnr: President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de ouderlingen L. Tom Perry, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard en Joseph B. Wirthlin.

De Heer heeft beloofd: 'Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u.'⁷

(...) Ik zal in uw *verstand* en in uw *hart* tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen. (...)

'Dit is de Geest van openbaring. (...)

'Dit is daarom uw gave; leg u erop toe, en gezegend zijt gij, want gij zult er door (...) worden bevrijd.'⁸

Moge God jullie zegenen. Jullie hebben al voor ons gezongen: 'Ik weet wie ik ben, ik hoor Gods stem.'⁹ Op een dag kun je je getuigenis geven aan je kleinkinderen, en zij aan hun kleinkinderen, zoals ik nu getuig tot jullie, en zij weer aan een volgende generatie, en weer een volgende.

Jullie hebben nog een lang leven voor je, deze kerk heeft nog een lange toekomst, zowel de kinderen als de jongeren, alle heiligen der laatste dagen. En ik getuig tot jullie, jongeren, dat Jezus de Christus is, de Zoon van God. Als grootvader en als overgrootvader weet ik hoezeer we jullie liefhebben, hoezeer men jullie in deze kerk liefheeft, en roep de zegeningen van de Heer over jullie af voor dit geweldige leven dat je als jonge heiligen der laatste dagen hebt. Dat doe ik als dienstknecht van de Heer en in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Zie Gerald Astor, *The Mighty Eighth: The Air War in Europe Told by the Men Who Fought It* (1997).

2. LV 121:45-46.

3. Johannes 14:26.

4. Auteur onbekend, naar 'All the Water in the World', *Best Loved Poems of the LDS People*, gered. door Jack M. Lyon en anderen (1996), blz. 302.

5. 1 Timoteüs 4:12.

6. Louisa May Alcott, 'My Little Kingdom', *Louisa May Alcott — Her Girlhood Diary*, gered. door Cary Ryan, (1993), blz. 8-9.

7. Johannes 14:18.

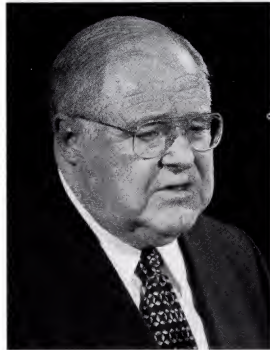
8. LV 8:2-4; cursivering toegevoegd.

9. *Kinderliedjes*, 'De Kerk van Jezus Christus', blz. 48.

'Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen'

Ouderling Alexander B. Morrison
van de Zeventig

Het symbool van Jezus en zijn plek in ons hart moet een leven zijn dat geheel is gewijd aan de dienst aan Hem, aan liefde en zorg geven.

Toen Jezus voor Pilatus gebracht was, na een duistere nacht vol haat, belediging en mishandeling, kwam de Romeinse stadhouder er al snel achter dat dit geen gewoon mens was. Jezus gaf geen enkel blijk van de gebruikelijke onderworpenheid of valse bravoure die zo kenmerkend waren voor hen die om hun leven smeekten bij het machtige keizerlijke Rome. Hij stond rustig voor de trotse Romein, ongebogen, majestueus, met een milde maar vorstelijke houding. 'Zijt Gij dus toch een koning?' informeerde Pilatus (Johannes 18:37).

Jezus, de Koning der koningen, wiens Vader op zijn verzoek 'meer dan twaalf legioenen engelen' ter beschikking gesteld zou hebben (Matteüs 26:53), wiens heerlijkheid en majesteit alles te boven gingen

wat Pilatus — of elke andere sterveling — zelfs maar had kunnen begrijpen, antwoordde eenvoudig: 'Gij zegt, dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen' (Johannes 18:37). Pilatus, een zwakke, weifelende man, zonder enige integriteit en niet al te zwaar belast met principes, reageerde cynisch: 'Wat is waarheid?' (Johannes 18:38.) Toen, hoewel hij geen schuld in Jezus vond en zeker wist dat hij geen politieke oproer kraaier was, noch een gevaar voor de macht en het gezag van Rome, gaf Pilatus toe aan de bloedorst van de menigte en leverde Christus over aan zijn kruisigers.

'Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen.' Wat was die reden? Waarom stemde Jezus, de almachtige Here God, die aan de rechterhand van de Vader zit, Schepper van werelden zonder tal, Wetgever en Rechter, erin toe om naar de aarde te gaan om geboren te worden in een kribbe, het grootste deel van zijn sterfelijk bestaan door te brengen in onbekendheid, de stoffige wegen van Judea te bewandelen, een boodschap verkondigend die ernstig werd aangevallen door velen, om uiteindelijk, na verraden te worden door een van zijn naaste metgezellen, te sterven tussen twee misdadigers in, op de sombere heuvel Golgota? Nephi, die roemde in 'Jezus, want Hij heeft mijn ziel uit de hel verlost' (2 Nephi 33:6) begreep de motivatie van Christus:

132 jaar zijn de algemene autoriteiten en andere sprekers door deze deur aan de noordzijde van het podium van Tabernakel binnengekomen.

‘Hij doet niets, of het moet voor het welzijn der wereld zijn; want Hij heeft de wereld lief, zo lief zelfs, dat Hij zijn eigen leven aflegt, opdat Hij alle mensen tot Zich moge trekken’ (2 Nephi 26:24). Het was liefde voor al Gods kinderen die Jezus, die uniek was in zijn zondeloze volmaking, ertoe bracht om zichzelf op te offeren als losprijs voor de zonden van anderen. Met de woorden van de geliefde lofzang: ‘Was Jezus die zijn leven gaf en ons verlost van het graf’ (lofzang 119). Dat was het hoogste doel waarvoor Jezus naar de aarde kwam en ‘leed en stierf voor ‘s mensen heil’. Hij kwam ‘als (. . .) een onberispelijk en vlekkeloos lam’ (1 Petrus 1:19) om voor onze zonden verzoening te brengen, opdat Hij, die aan het kruis verheven werd, alle mensen tot zich mocht trekken (zie 3 Nephi 27:14). Of zoals Paulus het vol vreugde zei: ‘(. . .) evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden’ (1 Korintiërs 15:22).

Het symbool van zijn overwinning van de dood is het lege graf. Hij die ‘God ten derden dage [heeft] opgewekt’ verbrak de ‘banden van deze (. . .) tijdelijke dood, zodat

allen uit deze tijdelijke dood zullen worden opgewekt’ (Alma 11:42, cursivering toegevoegd) en behaalde ‘de overwinning over het graf’ (Mormon 7:5). In Hem is ‘de prikkel des doods [. . .] vernietigd’ (Mosiah 16:8).

Toch kwam Jezus niet alleen om de onsterfelijkheid te brengen, maar ook om de kinderen van onze hemelse Vader het eeuwig leven te bieden. Christus geeft allen door de verzoening een algemene opstanding, ongeacht of men dat verdiend heeft, maar de gave van het eeuwig leven — wonen bij de Vader en de Zoon, in hun vervolmaakte aanwezigheid — is alleen voor de getrouwen, voor hen die hun liefde voor Christus tonen door hun bereidheid om zijn geboden te onderhouden en heilige verbonden te sluiten en na te komen. ‘Wie mijn geboden heeft, en ze bewaart,’ herinnerde Jezus ons, ‘die is het, die Mij liefheeft’ (Johannes 14:21). Zoals de profeten in de loop der eeuwen gezegd hebben, kunnen wij alleen door het sluiten en nakomen van heilige verbonden — die heilige, celestiale overeenkomsten tussen God en de mens — ‘deel (. . .) hebben aan de goddelijke natuur’ en ‘ontkomen aan het verderf, dat (. . .) in de

wereld heerst’ (2 Petrus 1:4).

Jezus kwam naar de aarde vooral en voornamelijk als de Heiland die verzoening bracht, die stierf opdat allen ‘vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld’ mochten ontvangen (LV 59:23). Toch kwam Hij ook nog met een ander doel: om allen tot voorbeeld te zijn van het goddelijk potentieel van de mens, de norm waarnaar allen hun leven moeten afmeten. Hij die zijn goddelijkheid verkondigde aan de Samaritaanse vrouw bij de bron van Jakob (zie Johannes 4) roept ons om te worden ‘zoals Ik ben’ (3 Nephi 27:27), volmaakt te worden ‘gelijk Ik, of uw Vader, die in de hemel is, volmaakt is’ (3 Nephi 12:48). Hij is de verpersoonlijking van liefde, en al wat Hij doet, komt voort uit liefde. Uit de diepten van die liefde roept Hij ons op om te zorgen voor de zieken, de armen, de bezochten; te bidden voor, en mededogen te betonen aan, al Gods kinderen, want er is bij ‘God geen aanneming des persoons’ (zie Handelingen 10:34). Voor Hem zijn er geen barrières op het gebied van ras, geslacht of taal. Zoals Nephi heeft uitgelegd: ‘Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw; en de heiden is Hij indachtig; en allen (. . .) zijn gelijk voor God’ (2 Nephi 26:33).

Voor hen onder ons die zich afvragen wie zijn naaste is, sprak Hij over de barmhartige Samaritaan; over de herder die de negenennegentig schapen achterliet om het verloren schaap te zoeken; en over de man die een ‘grote maaltijd’ aanrichtte, waarvoor ‘de bedelaars en misvormden en blinden en lammen’ werden uitgenodigd (Lucas 14:16, 21).

Jezus, de Meesterleraar, leerde de mensen herhaaldelijk eeuwige waarheden die Hij ontleende aan ervaringen die iedereen heeft. Een van die lessen gaat over de noodzaak om gul te zijn met geven — om te geven met een geest van opofferingsgezindheid en een vrome bedoeling om mensen die het minder getroffen hebben dan wijzelf tot zegen te zijn. Lucas beschrijft dat Jezus, toen Hij in de tempel zat, naar de mensen keek

die hun bijdragen in de schatkisten wierpen. Sommigen gaven hun bijdrage met een vrome en oprechte bedoeling, maar anderen, hoewel zij grote sommen in goud en zilver gaven, deden het vooral opvallend, vooral om door de anderen gezien te worden.

In de lange rij gevers was een arme weduwe, die alles wat zij had in de schatkist wierp: twee bronzen muntjes, bekend als een penning. Samen waren ze nog geen halve Amerikaanse cent. Jezus zag het verschil tussen wat zij gaf en de veel grotere bijdragen van sommige anderen, en verklaarde: 'Waarlijk, (...) deze arme weduwe heeft meer dan allen daarin geworpen.' Hoewel de rijken van hun overvloed hadden gegeven, 'zij heeft van haar armoede haar ganse levensonderhoud erin geworpen' (Lucas 21:1-4). Het gaat er niet om hoeveel wij geven. In de berekening van de hemel wordt waarde niet vastgesteld aan de hand van kwantiteit, maar aan de hand van kwaliteit. Het is de bedoeling van de bereidwillige geest die aanvaardbaar is voor God (zie 2 Korintiërs 8:12).

Jezus had bijzondere liefde voor kinderen. Zowel in de oude als de nieuwe wereld liet Hij ze tot Zich komen (zie Lucas 18:16; 3 Nephi 17:21-24). In het Nephitische verslag wordt op ontroerende wijze getuigd van de liefde die Christus voor de kleintjes had: 'Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

En toen Hij dit had gedaan, weende Hij' (3 Nephi 17:21-22). Jezus wist dat kleine kinderen rein en zonder zonde zijn. '(...) wanneer zij u niet bekeert en wordt als de kinderen,' zei Hij, 'zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan' (Matteüs 18:3). Koning Benjamin, de grote Nephitische profeet, legde uit wat het inhoudt te worden als een klein kind: 'onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen' (Mosiah 3:19).

In een wereld waarin wij dagelijks geconfronteerd worden met

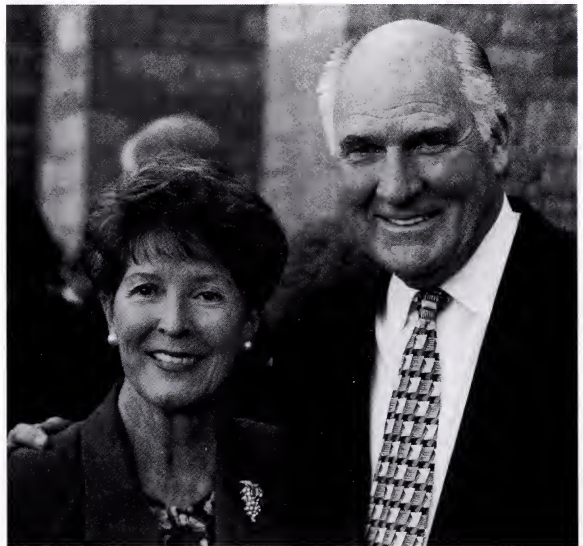
gedetailleerde voorbeelden van zoveel onverschilligheid jegens de minder fortuinlijken, heeft Jezus gesproken over de noodzaak om vlees te geven aan de hongerige, te drinken te geven aan de dorstige, onderdak aan de vreemdeling, kleding aan de naakte, en de zieken en evangengenen te bezoeken.

In een van de zwaarste proeven van het christelijk discipelschap, riep Hij allen op: 'Hebt uw vijanden lief, [zegen hen die u vervloeken, doet goed aan hen die u haten] en bidt voor wie u vervolgen' (zie Matteüs 5:44). Hij herinnerde ons eraan dat voor zover wij anderen vol naastenliefde behandelen, zelfs hen die door sommigen als de 'minste' beschouwd worden, 'gij het Mij gedaan [hebt]' (zie Matteüs 25:35-45). Hij leerde ons niet alleen onze plichten om elkaar in materieel opzicht te helpen, maar ook de krachtige, eeuwige, geestelijke gevolgen daarvan. Ja, al zijn geboden blijken uiteindelijk bij analyse geestelijk te zijn, en niet alleen

maar materieel. Daarom leren wij uit de Schriften: 'betreffende het van dag tot dag behouden van een vergeving van [onze] zonden, opdat [wij] schuldeloos voor God [mogen] wandelen, [wij] van [onze] goederen aan de armen [moeten] mededelen, en ieder mens naar hetgeen hij heeft' (Mosiah 4:26).

Dan is de eindconclusie dat wij onze toewijding aan Christus tonen, en ons discipelschap het beste tot uiting laten komen, door de wijze waarop wij leven en Hem dienen. Het symbool van Jezus en zijn plek in ons hart moet een leven zijn dat geheel is gewijd aan de dienst aan Hem, aan liefde en zorg geven; aan een volledige toewijding aan Christus en zijn zaak; aan een geestelijke wedergeboorte die een 'machtige verandering' teweegbrengt in ons hart en ons voorbereidt om 'zijn beeld in [ons] gelaat [te] ontvangen' (Alma 5:13-14). Zijn naam op ons te nemen, betekent bereidheid om te doen wat Hij van ons vraagt. Iemand heeft eens gezegd dat de prijs van

De onlangs ontheven algemeen presidente Patricia P. Pinegar, met haar man, Ed.

een christelijk leven nog steeds dezelfde is als hij altijd geweest is: eenvoudig alles geven wat we hebben, en niets achterhouden, 'al [onze] zonden nalaten om [Hem] te kennen' (Alma 22:18). Als wij die norm niet halen door luiheid, onverschilligheid of goddeloosheid, als wij slecht of gemeen, zelfzuchtig, zinnelijk of oppervlakkig zijn, dan kruisen wij Hem in zekere zin opnieuw. En als wij consequent ons uiterste best doen, als wij om anderen geven en hen dienen, als wij onze zelfzucht door liefde overwinnen; als wij het welzijn van anderen voor laten gaan boven het onze, als wij elkaars lasten dragen, en 'met de treurenden (...) treuren', als wij 'hen (...) vertroosten die vertroosting nodig hebben, en (...) te allen tijde als getuige van God (...) staan' (Mosiah 18:8-9), dan eren wij Hem, ontlenen wij macht aan Hem, en gaan wij steeds meer op Hem lijken, neemt ons 'licht (...) toe in helderheid', als wij volhardn, 'tot de volle dag' (LV 50:24).

De stem kan niet vertellen, noch kan de tong verkondigen wat het onbeschrijflijke voorbeeld van Christus volledig inhiel. Met de woorden van Johannes de geliefde: 'Er zijn echter nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft; indien deze één voor één beschreven werden, dan zou, naar ik meen, de wereld zelf de boeken, die geschreven werden, niet kunnen bevatten' (Johannes 21:25).

Ik besluit waarmee ik begonnen ben, met Christus' majestueuze woorden tegen Pilatus: 'Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen'. Hoe dankbaar moeten wij allemaal niet zijn dat Hij gekomen is, twee millennia geleden, om verzoening te brengen voor onze zonden en een voorbeeld te geven voor ons leven. Wij verkondigen die waarheid der waarheden in alle stoutmoedigheid aan de wereld. Ik getuig tot u dat Hij spoedig zal wederkomen, als Koning der koningen en Heer der heren, en gerechtigheid herstelt om zijn volk te verlossen (zie lofzang 36).

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Heer dienen

Ouderling Adhemar Damiani
van de Zevening

We kunnen niet tegelijkertijd God en de wereld dienen.

Toen het leven van Jozua ten einde liep, verzamelde hij de stammen van Israël en sprak hij opnieuw over de genade en de zegeningen die zij van God ontvangen hadden.

Wegens hun manier van leven moedigde Jozua hen aan:

'Welnu, vreesd dan de Here en dient Hem oprecht en getrouw; doet weg de goden die uw vaders gediend hebben aan de overzijde der Rivier en in Egypte, en dient de Here.

'Maar indien het kwaad is in uw ogen, de Here te dienen, kies dan heden, wie gij dienen zult (...) Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!'

In onze tijd worden we op dezelfde manier door apostelen en profeten aangemoedigd. We moeten de Heer vrezen, de Heer dienen, wereldse goden afzweren en kiezen wie we zullen dienen.

De Heer vrezen betekent dat we

eerbiedig zijn, Hem liefhebben en zijn geboden onderhouden.

We laten zien dat we de Heer dienen door de manier waarop we zijn geboden onderhouden, door het werk dat we verrichten om zijn koninkrijk op aarde op te bouwen en door de manier waarop we met onze naasten omgaan.

Wereldse goden afzweren betekent dat we onreine gedachten uit onze gedachten bannen, alle haatdragende en wraakzuchtige gevoelens afleggen en ons leven volledig zuiveren van alles wat de Heilige Geest ervan weerhoudt om altijd bij ons te zijn.

Voor sommige mensen is het afzweren van wereldse goden het opgeven van een slechte gewoonte. Voor anderen is het misschien het beken van een ernstige zonde. Voor andere mensen is het misschien het vergeten van droevige gebeurtenissen in hun leven. Ongeacht de omstandigheden hebben wij allemaal de macht om ons leven te veranderen; de macht om de slechte gevoelens in ons hart te verwijderen. De Heer Jezus Christus zal ons de kracht geven en ons helpen. En Hij verwacht van ons alleen maar dat wij in Hem geloven, zijn voorbeeld volgen en zijn geboden onderhouden.

Als we God liefhebben, de Heer oprecht dienen en wereldse zaken opgeven, worden we ware volgelingen van Christus.

Soms stellen we onszelf in het leven bepaalde vragen, net als de Israëlieten. Was het de moeite waard om de Heer te dienen? Jezus heeft gezegd:

'Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken

op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest. En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijk op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot.¹²

Het dienen van de Heer is op zichzelf geen ontsnapping aan de harde realiteit van het leven.

Zoals in de Bijbel staat: 'Alles is gelijk voor allen, eenzelfde lot treft de rechtvaardige en de goddeloze, de goede en de reine, alsook de onreine; (...)'¹³

De regen, de stromen en de winden tasten niet alleen het huis aan dat op het zand is gebouwd, maar

ook het huis dat op de rots is gebouwd.

Zowel de persoon die de Heer dient als de persoon die Hem verwerpt leven in dezelfde wereld, die door dezelfde natuurwetten wordt bestuurd.

Zowel de heiligen als de zondaars krijgen veel beproevingen te verduren. Ziekte, dood, rampen, ongelukken enzovoorts. De slechten en de oneerlijken zijn net zo voorspoedig als de rechtvaardigen, soms zelfs veel meer.

Maar voorspoed of armoede zijn geen indicatie of iemand een christelijk leven leidt.

Lichamelijk lijden is geen bewijs van goddeloosheid of van straf voor begane zonden.

Wat zijn dan de beloningen voor het dienen van de Heer?

Het evangelie van Jezus Christus belooft geen vrijheid van beproevingen. Maar het sterkt onze geest

zodat we de beproevingen aanvaardend en onder ogen zien.

Het huis dat op de rots is gebouwd, stort niet in door de wind en de regen.

Als we ons leven op het evangelie van Jezus Christus baseren, zijn we in staat om:

- Tegenspoed met hoop onder ogen te zien;
- Beledigingen met vergevingsgezindheid het hoofd te bieden; en
- De dood met kalmte onder ogen te zien.

De persoon die de Heer volgt en zijn geboden onderhoudt:

- Weet in zijn zwakheid wat de bron van kracht te vinden is;
- Weet in zijn kracht dat hij nederig moet blijven;
- Weet in zijn armoede wat zijn rijkdommen zijn;
- Vergeet in zijn voorspoed zijn broeders niet.

Iemand die op deze manier kan

leven, zonder angst of haat, maar met geloof en liefde, is een gelukkig mens.

De vruchten die uit het dienen van de Heer voortkomen zijn voorname-lijk geestelijk.

Jezus heeft gezegd dat iedere boom volgens zijn eigen soort vruchten zal voortbrengen. 'Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen, of een slechte boom goede vruchten dragen.'⁴

Jezus beloofde zijn volgelingen het eeuwige leven. 'Voorwaar, Ik zeg u, er is niemand, die huis of vrouw of broeders of ouders of kinderen heeft prijsgegeven om het koninkrijk Gods, of hij zal vele malen meer ontvangen in deze tijd en in de toekomstende eeuw het eeuwige leven.'⁵

In dit leven bouwen we onze eeuwige woning.

Bouwen we op de rots, namelijk het evangelie van Jezus Christus, of bouwen we op het zand, namelijk de onwaarheden van deze wereld?

Op ieder moment moeten we kiezen wie we zullen dienen, want we zijn hier op aarde geplaatst om beproefd te worden.⁶

We kunnen niet tegelijkertijd God en de wereld dienen.⁷

Als we de Heer willen volgen, moeten we zijn geboden onderhouden en gehoorzaam zijn aan de profeet en zijn leringen: 'Maar indien het kwaad is in uw ogen, de Here te dienen, kiest dan heden, wie gij dienen zult (. . .) Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!'⁸

Ik getuig van de waarheid van deze beginselen. Mijn gezin en ik zijn enorm gezegend voor het gehoorzamen van de raad van de apostelen en profeten en voor het dienen van de Heer. Wij worden momenteel door een profeet van God geleid. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

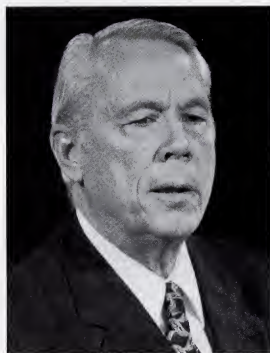
NOTEN

1. Jozua 24: 14-15
2. Matteüs 7: 24-27
3. Prediker 9:2
4. Matteüs 7:18
5. Lucas 18:29-30
6. Zie Abraham 3:25
7. Zie Matteüs 6:24
8. Jozua 24:15

Ons erfgoed

Ouderling Stephen B. Oveson
van de Zeventig

De vraag is nu wat wij doen om dit erfgoed door te geven aan onze geliefde kinderen en kleinkinderen?

Mijn geliefde broeders en zusters, ik ben erg dankbaar dat ik hier vandaag met u in deze historische Tabernakel kan zijn. Mijn grootvader, Lars Peter Oveson, was als president van de ring Emery County (Utah) 47 jaar geleden uitgenodigd om hier zijn getuigenis te geven.

Ook al stierf hij toen ik nog jong was, mijn grootvader is altijd een held voor mij geweest. Ik heb zijn dagboek bestudeerd en keer op keer spreek daaruit zijn bereidheid om de taken waarvoor hij in de loop van zijn leven werd geroepen, te aanvaarden. Zijn ouders en hij bekeerden zich in Denemarken tot het evangelie, emigreerden naar dit land en staken de vlakten over om zich bij de heiligen in Utah aan te sluiten. Een van zijn roepingen ver-eiste dat hij zijn jonge vrouw met wie hij pas getrouwd was, achterliet om zes maanden te gaan helpen bij

de bouw van de St. George-tempel. Hij liet zijn vrouw en jonge gezin opnieuw achter om twee jaar op zending te gaan naar zijn vaderland Denemarken. Later was hij nog werkzaam als bisschop en gemeentepresident waardoor hij driemaal genoodzaakt was met zijn gezin te verhuizen en elders opnieuw te beginnen. Te midden van al deze omwentelingen bleef hij dankbaar, opgewekt en getrouw aan de evangeliebeginselen en hij liet een groot erfgoed van geloof na aan hun die zijn naam dragen.

Dit erfgoed is aan mij doorgegeven door mijn vader, Merrill M. Oveson, de jongste in het gezin van dertien kinderen. Hij en mijn moeder, Mal Berg Oveson, ook uit een getrouw voorgeslacht, werden in de Salt Lake-tempel aan elkaar verzegeld. Daarna stapten ze op de trein naar Oregon waar mijn vader zijn opleiding vervolgde. Ze bleven er veertig jaar. Het grootste gedeelte van die tijd woonden ze in een kleine agrarische gemeenschap waar ze de enige leden van de kerk waren.

Ik heb er vaak over nagedacht hoe makkelijk het voor mijn ouders zou zijn geweest om van geloof te veranderen en samen met hun vele vrienden de plaatselijke christelijke kerk te bezoeken. Het zou het leven eenvoudiger hebben gemaakt, vooral gedurende de Tweede Wereldoorlog toen benzine en auto-banden op de bon waren en het onmogelijk was om de 60 kilometer naar de dichtstbijzijnde georganiseerde gemeente te rijden. In plaats daarvan kregen ze toestemming om

thuis zondagsschool te houden wat zij die jaren iedere week getrouwdeden. Daar namen we als gezin van het avondmaal. Daar leerden mijn broers en zusters en ik de evangeliebeginselen en luisterden we letterlijk aan de voeten van onze ouders naar de verhalen uit de Bijbel en het Boek van Mormon.

Mijn vader, ook een van mijn helden, is een aantal jaren geleden overleden, maar mijn moeder, die nu 96 is, bezoekt nog iedere week trouw haar wijk en is een inspiratiebron voor iedereen die haar kent.

Mijn vrouw heeft een soortgelijke achtergrond. En daar zijn we heel dankbaar voor. We weten dat de Heer ons onze huidige roeping heeft toevertrouwd ten dele dankzij de getrouwheid van degenen die ons zijn voorgedaan. De vraag is nu wat wij doen om dit erfgoed door te

geven aan onze geliefde kinderen en kleinkinderen?

Of we nu tot de eerste generatie leden van de kerk behoren of dat ons generaties zijn voorgedaan, wij hebben de taak om een erfgoed van geloof door te geven aan ons nageslacht. En dat doen we door onze dagelijkse daden. Zij die niet gedoopt zijn, hebben een geweldige kans om de pioniers te worden voor hun voor- én nageslacht. Ten einde aan deze verplichting te voldoen, moeten wij allemaal onszelf een paar doelgerichte vragen stellen:

- Getuigt ons leven van eerlijkheid en integriteit?
- Volgen we zowel de raad van de overledenen als de levende profeten op?
- Houden we ons aan onze verbonden?
- Houden we gezinsavond,

bestuderen we de Schriften en proberen we te leven volgen de voorschriften die we daaruit leren?

• Houden we ons aan het woord van wijsheid?

• Zijn we royaal in het betalen van onze tiende en andere gaven?

• Bidden en vasten we regelmatig en met een oprecht hart?

• Luisteren we goed naar antwoorden op onze gebeden en proberen we de ingevingen van de Geest te volgen?

• Zijn we goede burens en trouwe vrienden?

• Werken we mee aan de opbouw van Gods koninkrijk door het priesterschap te eren, onze roeping groot te maken en anderen over het evangelie te vertellen?

• Zijn we niet lichtgeraakt en vergeven we snel?

• Kunnen we oprecht zeggen dat we ons niet alleen van onze fouten bekeren, maar er ook van leren?

• Stellen we de Heiland en zijn evangelie op de eerste plaats? Of zoals iemand het eens heeft gezegd: 'Als we voor de rechtbank ervan beschuldigd zouden worden heilige der laatste dagen te zijn, zou er dan genoeg bewijs zijn om ons te veroordelen?'

Broeders en zusters, als we niet tevreden zijn met de antwoorden op dit soort vragen, moeten we vandaag ermee beginnen een beter voorbeeld te zijn zodat degenen die ons het dierbaarst zijn 'uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken' (Matteüs 5:16).

Ik moet toegeven dat die keren dat mijn leven niet in overeenstemming was met de normen van mijn voorouders, ik wereldlijke zaken de prioriteit had gegeven boven geestelijke. Maar ik heb geleerd dat het mogelijk is om onze doelen bij te stellen en ons te richten op eeuwige waarden.

Mijn vrouw en ik hebben gezien hoe veel bekeerlingen de nodige veranderingen aanbrachten om het evangelie tot het middelpunt van hun leven te maken. We hebben honderden jonge voltijdzendingen in Buenos Aires (Argentinië) de noodzakelijke offers zien brengen om

een waarlijk toegewijd dienstknacht van de Heer te worden. Het enige dat daarvoor nodig is, is het verlangen, gehoorzaamheid, toewijding en doorzettingsvermogen. De Heer zal de rest doen!

Wij zijn zijn kinderen. Hij houdt van ons en kent een ieder van ons bij naam. Hij wil dat we in zijn tegenwoordigheid terugkeren en voor eeuwig bij Hem wonen. Dat is het grote erfgood van het evangelie van Jezus Christus. Dankzij het zoenoffer van onze Heiland, zijn we verzekerd van het leven hierna en de mogelijkheid om alles te erven wat de Vader heeft. Met deze kennis en dit erfgood moeten we 'standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwaakte hoop' (2 Nephi 31:20).

Wij moeten het voorbeeld volgen van onze geliefde profeet, president Hinckley, die onlangs tegen studenten aan het Ricks College zei: 'Ik wil met alle kracht die in mij is, tegen jullie zeggen: word geen zwakke schakel tussen jullie voor- en nageslacht. Jullie zijn op de wereld gekomen met een geweldig erfgood en stammen af van grote mannen en vrouwen. (...) Stel ze nooit teleur. Doe nooit iets wat die eeuwige ketting, waar jullie een essentieel deel van zijn, zwakker maakt.' (Scroll, 14 september 1999, blz. 20.) Voor mij betekent dat, dat we al het mogelijke moeten doen om aan onze geliefden het grote erfgood van een blijvend getuigenis van het evangelie door te geven.

Zoals mijn grootvader 74 jaar geleden zo welsprekend zei: 'Ik verheug me erin mijn getuigenis van de waarachtigheid van dit werk aan de wereld te geven, want ik weet dat het waar is; ik weet dat het gegeven is om de kinderen van God te verheffen en hun vooruitgang mogelijk te maken. Ik bid dat de Heer ons wil helpen (...) zodat we getrouw zullen blijven en moedige werkers voor de goede zaak zullen zijn en mee zullen werken aan de opbouw van Gods koninkrijk op aarde.' (Lars Oveson, Conference Report, april 1925, blz. 125.) Aan deze waarheden voeg ik mijn eigen getuigenis toe, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geestelijke orkanen

Ouderling David R. Stone
van de Zeventig

Onze torenwachters zijn de apostelen en profeten. Zij zijn onze geestelijke ogen in de lucht.

Op een zondagmorgen, meer dan een jaar geleden, werden we wakker in Santo Domingo (Dominicaanse Republiek). Het was een prachtige dag. De zon scheen en de lucht was helder. Het waaide een heel klein beetje, de bladeren aan de bomen bewogen nauwelijks. Het was warm, vredig en stil. Maar ver weg, boven de zee, en buiten het bereik van onze zintuigen, was er een dodelijke vernietiger onderweg, onverbiddelijk en onbedwingbaar. Het stormcentrum, dat verantwoordelijk was voor het nasporen en het voorspellen van de koers van orkaan George, was voortdurend bezig om de informatie op het Internet bij te werken. Op deze vredige, stille ochtend, zag ik door middel van deze hulpmiddelen de voorspelde koers van de orkaan. Het leek wel of hij regelrecht naar het centrum van Santo Domingo op weg was.

Binnen 48 uur bereikte de storm het eiland, en liet verwoesting, ellende en dood achter. Vanuit de relatieve veiligheid van ons huis zagen we bomen omwaaien door de kracht van de wind, die huilde en brulde. Door de kracht van de wind kwam de regen door de raamkozijnen naar binnen. Door de hevige regenval stond het water wel een meter hoog in de straat. Ons huis bleef ternaauwernood buiten schot.

In onze buurt waren de meeste bomen omgewaaid. Takken, elektrische leidingen en telefoonpalen lagen door de hele stad heen. De straten waren afgezet, het verkeer was een ramp en we zaten meer dan een week zonder stroom. Hoewel de schade groot was, zou het veel erger zijn geweest als we niet van tevoren waren gewaarschuld door de mensen die orkanen traceren, hun koers voorspellen en de bevolking waarschuwen. Bijna iedereen die voldoende was voorbereid, kwam nagenoeg heelhuids uit de orkaan. Ik ben dankbaar voor de mannen en vrouwen die hun tijd en aandacht aan het traceren van dergelijke stormen besteden. Door hun waarschuwingen en raad zijn levens gered en mensen beschermd. Mensen die de waarschuwingen negeren, betalen de prijs die gepaard gaat met ongehoorzaamheid aan de mensen die zijn geroepen om te waken, te waarschuwen en te redden.

Hoe groot de schade en het aantal doden tijdens dergelijke verschrikkelijke natuurrampen ook kan zijn, er wordt nog veel meer schade in het leven van mensen aangericht door

De banken aan de noordzijde van de Tabernakel. De meeste conferentiegangers komen het gebouw binnen door de deuren aan de noord-, zuid- en oostzijde.

geestelijke orkanen. Deze onstuimige krachten richten veel meer schade aan dan aardse orkanen, want zij vernietigen onze ziel en beroven ons van ons eeuwig perspectief en onze eeuwige belofte. Als de aardse storm voorbij is, kunnen we ons leven en ons huis weer opbouwen. Maar door sommige geestelijke orkanen wordt ons leven chaotisch, en worden we overmeesterd en ingesloten door de ketenen van machtige en vernietigende invloeden, waarvan we de gevolgen op dat moment nog maar nauwelijks kunnen overzien. Net als de aardse orkanen kunnen onze geestelijke orkanen net zo onzichtbaar zijn totdat ze ons bijna bereikt hebben, en ze kunnen ons ook met intensiteit en verwoesting treffen.

We plaatsen onszelf in de koers van deze geestelijke orkanen als we toegeven aan woede, alcohol en mishandeling, begeerte en wellustigheid, vrij seksueel verkeer en pornografie, drugs, hoogmoed, hebzucht, geweld, afgunst en leugens — de lijst is lang. Soms kabbelt het leven rustig voort en hebben we niet in de gaten wat

ons aan vergelding te wachten staat. En dan plotseling bevinden we ons in de macht van Satan en wordt ons leven gevuld met leed, pijn, wanhoop en ellende. Maar al te vaak worden ook de mensen in onze omgeving geconfronteerd met verdriet, leed, pijn en hartzeer. Na zo'n orkaan is het vaak veel moeilijker om de geestelijk verwoeste ziel te herstellen dan het is om een verwoeste stad te herbouwen. Er zijn in de hedendaagse samenleving wervelingen van kwaadwilligheid, kwaadaardigheid en zonde; en de mensen die erin terecht komen zullen niet gespaard worden.

Maar ook wij hebben mensen die ons waarschuwen, die tot taak hebben om te waken, te waarschuwen en ons te helpen bij het vermijden van geestelijke schade, vernietiging en dood. Onze torenwachters zijn de apostelen en profeten. Zij zijn onze geestelijke ogen in de lucht, en zij kennen door inspiratie en intelligentie de koers van deze stormen. Zij blijven ons waarschuwen voor de gevolgen van het moedwillig

overtreden van de geboden van de Heer. Als we hun waarschuwingen opzettelijk negeren, vragen we om ellende, verdriet en verwoesting. Als we er gehoor aan geven, volgen we de uitverkoren dienstknechten van de Heer in geestelijke weiden van vrede en overvloed.

Vanaf dit spreekgestoelte hebben zij ons raad gegeven inzake wervelstormen in onze samenleving. Ze hebben ons gewaarschuld voor het kwaad in vele vormen en gedaanten, en zij hebben ons keer op keer opgeroepen om tot de Heer terug te keren. Misschien zijn er soms momenten dat we hun stem niet willen horen. Er kunnen tijden zijn dat we niet geloven dat er een orkaan op komst is; die op zijn eigen tijd zal neerstrijken, want zij die wind zaaien, zullen storm oogsten (zie Hosea 8:7). De Heer wist dat, en er is wellicht geen tekst in de Schriften die meer doorvoeld is dan die waarin de Heer, uitkijkend over Jeruzalem, in een mengeling van liefde en droefenis spreekt: 'Jeruzalem, Jeruzalem, (. . .) hoe

dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels, en gij hebt niet gewild' (Lucas 13:34).

In zijn evangelie kunnen we vrede en rust vinden, troost en veiligheid. Als wij luisteren naar de mensen die zijn geroepen om ons te waarschuwen, als wij naar de woorden van de Heiland zelf luisteren, zal ons geestelijk huis stevig staan en kan de regen neervallen, kunnen de stromen komen en de winden waaien en tegen het huis slaan omdat wij op de rots gebouwd hebben. (Zie Matteüs 7:24-25.)

De Heer heeft gezegd: 'En de waarschuwend stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen' (LV 1:4). Hij heeft ook gezegd: '(. . .) hetzij gesproken door mijn eigen stem, of door de stem van mijner dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38).

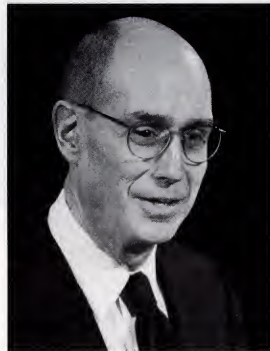
Ik getuig dat er een God in de hemel woont, de Schepper van hemel en aarde en van alles wat er zich op en in bevindt. Ik getuig dat Hij een plan voor ons, zijn kinderen, heeft. Ik getuig dat zijn Zoon Jezus Christus, als onderdeel van dat plan, naar de aarde is gekomen om de zonden van de wereld op Zich te nemen, en het voor ons mogelijk te maken om van de verschrikkelijke gevolgen van zonde en kwaad verlost te worden. Maar om door Hem van die verschrikkelijke last verlost te worden, moeten we zijn voorbeeld volgen en naar zijn stem luisteren. Hij is onze Heiland en Verlosser. Hij heeft zijn armen naar ons uitgestrekt, gelijk Hij eens heeft gedaan naar Jeruzalem. Hij zal ons schild zijn, en onze beschermheer. Daardoor kunnen we vrede temidden van de storm ontvangen en bescherming tegen de voortrazende wind.

Ik hoop dat wij altijd zullen luisteren naar de mensen die zijn geroepen om te waken, te waarschuwen en te redden. Ik hoop dat we altijd de weg van de Heer zullen volgen en op de weg van de vrede zullen voortgaan. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Stel niet uit

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Nephi had gelijk. God geeft geen geboden aan de kinderen der mensen zonder de weg voor hen te bereiden zodat ze gehoorzaam kunnen zijn. Hoe moeilijk onze omstandigheden ook zijn, we kunnen ons bekeren.

We hebben allemaal wel eens met tijdslimieten te maken gehad. De angst kan ons bekruipeken als we beseffen dat er misschien niet voldoende tijd over is om af te maken wat we hebben beloofd. De volgende gedachte komt dan op: 'Waarom ben ik er niet eerder aan begonnen?'

De Heer wist dat we in de verleiding zouden komen om de belangrijkste voorbereiding in dit leven uit te stellen. Hij heeft ons meerdere malen voor uitstel gewaarschuwd. Hij heeft de gelijkens van de tien maagden verteld, van wie er vijf hun lampen niet gevuld hadden voor de komst van de bruidegom. Hij heeft ook de gelijkens van de ontrouwe dienstknechten verteld, die geloofden dat hun Heer zijn komst zou uitstellen. De resultaten van het uitstel waren tragisch.

Voor de vijf onvoorbereide maagden gold het volgende:

'Later kwamen ook de andere maagden en zeiden: Heer, heer, doe ons open! Maar hij antwoordde en zeide: Voorwaar, ik zeg u, ik ken u niet' (Matteüs 25:11-12).

Voor de ontrouwe dienstknechten die hun voorbereiding hadden uitgesteld gold het volgende:

'Dan zal de Heer van die slaaf komen op een dag, dat hij het niet verwacht, en op een uur, dat hij het niet weet, en hij zal hem folteren en hem in het lot der huichelaars doen delen. Daar zal het geweest zijn en het tandengeknars' (Matteüs 24:50-51).

De verleiding om onze bekering uit te stellen komt niet alleen aan het eind van de wereld, zoals in deze teksten wordt verondersteld. Die verleiding is al vanaf het begin bijna voortdurend aanwezig en duurt ons hele leven voor. Tijdens onze jeugd dachten we misschien: 'Er is nog voldoende tijd om me over geestelijke zaken druk te maken, vlak voordat ik op zending ga of ga trouwen. Geestelijke zaken zijn voor oudere mensen.' Dan, in de eerste huwelijksjaren, is de druk van het leven, van banen, rekeningen en het zoeken naar een beetje rust en ontspanning zo groot dat uitstel van verplichtingen ten opzichte van God en het gezin redelijk lijkt. Het is dan gemakkelijk om te denken: 'Misschien zal ik er op middelbare leeftijd meer tijd voor hebben.' Maar de tijdsdruk neemt niet af in de daaropvolgende jaren. Er is zoveel te doen en de tijd lijkt steeds sneller te

gaan. De 55ste, 65ste, en 75ste verjaardag lijken geen decennium meer uit elkaar te liggen.

Als we ouder worden krijgen we lichamelijke en emotionele beperkingen. We lijken niet zo veel werk meer in een uur te kunnen verzetten als vroeger. En het is moeilijker om geduldig ten opzichte van anderen te zijn, en zij lijken steeds veeleisender. Het is verleidelijk om weer excuses te verzinnen en niet aan de normen van onze verbonden te voldoen, die we nu al zo lang hebben veronachtzaamd.

We lopen niet allemaal in die val van niets doen. Maar er zijn zoveel mensen die dat wel doen, dat we allemaal wel één dierbare persoon hebben — een kind, een ouder, een vriend — voor wie we ons verantwoordelijk voelen, en over wie we ons zorgen maken. Zij zijn in het evangelie onderwezen. Zij hebben verbonden gesloten. En toch gaan zij voort in hun ongehoorzaamheid en onachtzaamheid, ondanks de leegte die daaruit voortkomt. Het is hun eigen keus om zich te bekeren of een gevangene van hun eigen zonden te blijven. Als wij begrijpen hoe de val van inactiviteit en verzet in hun verstand en hart is geplaatst, kunnen wij het antwoord op ons vurig gebed beter horen: 'Alstublieft, hemelse Vader, want kan ik doen om te helpen?'

Die verleiding tot uitstel is van onze vijand Lucifer afkomstig. Hij weet dat wij nooit echt gelukkig zullen worden tenzij we hoop in dit leven hebben en de realisering van die hoop in het komende, het eeuwige leven. Het is de grootst van alle gaven Gods. Het betekent als gezin voor eeuwig bij onze hemelse Vader en Jezus Christus te wonen en eeuwig nakomelingschap te hebben. Satan wil dat wij net zo ellendig als hij worden. En hij weet dat wij dat ware geluk uitsluitend kunnen verkrijgen als we zijn schoongewassen door geloof in Jezus Christus, door oprechte en voortdurende bekering, en door het sluiten en nakomen van heilige verbonden die ons door de dienstknechten van God worden aangereikt. In de Schriften wordt het gevaar bevestigd:

'Indien gij derhalve het boze hebt gezocht in de dagen van uw proeftijd, wordt gij onrein bevonden voor de rechterstoel van God, en niets, wat onrein is, kan bij God wonen; daarom moet gij voor eeuwig worden verworpen' (1 Nephi 10:21).

En op die manier verleidt Satan ons tijdens onze hele proeftijd met uitstel. Door iedere keus om bekering uit te stellen, krijgt hij de kans om het geluk te stelen van een van de geestkinderen van onze hemelse Vader.

Wij zijn allemaal weleens in de verleiding om zoets uit te stellen. Wij weten uit eigen ervaring dat president Spencer W. Kimball het bij zijn goede eind had toen hij schreef: 'Een van de ernstigste tekortkomingen van de mens in alle tijden, is uitstellen.' En toen definieerde hij het: 'Een gebrek aan bereidheid om nu meteen persoonlijke verantwoordelijkheid te aanvaarden.' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball [1982], blz. 48; cursivering toegevoegd). Daarom werkt Satan in op zowel ons verlangen om te denken dat we geen reden hebben om ons te bekeren, als ons verlangen om onprettige zaken door te schuiven naar de toekomst. Hij heeft u en mij verleid, en onze geliefden, met gedachten zoals deze: 'God is zo

liefdevol, Hij zal me beslist niet verantwoordelijk houden voor vergissingen die gewoon het gevolg zijn van het feit dat ik ook maar een mens ben.' En als dat niet werkt, dan is er de vrijwel onvermijdelijke gedachte: 'Nou, ik moet me weliswaar bekeren, maar dit is geen goede tijd om ermee te beginnen. Als ik maar wacht, dan is er later een betere tijd.'

Er zijn enkele waarheden die dergelijke leugens ontmaskeren, die de bedoeling hebben om ons ertoe te verleiden onze bekering uit te stellen. Laten we beginnen met de misleidende gedachte, die zo aantrekkelijk is, dat we ons niet hoeven te bekeren.

De waarheid is dat we ons allemaal moeten bekeren. Als we bij ons volle verstand zijn en ouder dan acht jaar, hebben we allemaal de reiniging nodig die uit de verzoening van Jezus Christus voortkomt. Als dat duidelijk is, kunnen we niet tot uitstellen verleid worden door de subtiele vraag: 'Heb ik een ernstige zonde begaan of kan ik zelfs de gedachte aan bekering nog wel even uitstellen?' Het gaat uiteindelijk allemaal om de volgende vraag: 'Hoe kan ik het begin van zonde leren onderkennen en me zo snel mogelijk bekeren?'

Een tweede waarheid met betrekking tot onze verantwoordelijkheid

is de wetenschap dat we geen hulpeloze slachtoffers van onze omstandigheden zijn. De wereld probeert ons wijs te maken dat het tegenovergestelde waar is: onvolmaaktheden in onze ouders en in ons genetisch erfgoed worden als excuus gebruikt om ons van onze persoonlijke verantwoordelijkheid te ontheffen. Maar hoe moeilijk de omstandigheden ook mogen zijn, wij blijven verantwoordelijk voor onze activiteiten en onze inactiviteit. Nephi had gelijk. God geeft geen geboden aan de kinderen der mensen zonder de weg voor hen te bereiden zodat ze gehoorzaam kunnen zijn. Hoe moeilijk onze omstandigheden ook zijn, we kunnen ons bekeren.

De wereld is misschien gewillig om onze zonden door de vingers te zien omdat anderen dezelfde zonden begaan. Het is niet waar dat het gedrag van anderen onze eigen verantwoordelijkheid verwijderd. De gedragsnormen van God zijn onveranderd, of anderen er nu wel of niet gehoorzaam aan zijn.

Dat is vooral moeilijk als anderen ons kwetsen en we ons gerechtvaardigd voelen in onze boosheid. Het is een leugen dat boosheid onze neiging rechtvaardigt om onze tegenstanders kwaad te doen of te negeren. We moeten anderen vergeven om zelf vergeving te kunnen ontvangen. Als we op de bekering van anderen wachten voordat wij anderen vergeven en ons bekeren, laten wij hen voor ons uitstel kiezen, waardoor wij ons geluk hier en later kunnen verspelen.

Uiteindelijk zijn we zelf verantwoordelijk omdat de Heer ons heeft gewaarschuwd. Bij onze geboorte ontvangen we de Geest van Christus, waardoor we goed en kwaad kunnen onderscheiden en waardoor we het verband tussen zonde en verdriet kunnen ervaren. Vanaf het begin heeft Hij profeten gestuurd om ons voor zonden te waarschuwen en om geloof en bekering te prediken. Door middel van de profeet Joseph Smith heeft Hij het volledige evangelie van Jezus Christus hersteld. Gordon B. Hinckley is zijn hedendaagse profeet, die alle sleutels van het priesterschap

bezit, waardoor iedereen die nu leeft zich kan bekeren en voor het eeuwige leven kan kiezen. Wij zijn nu verantwoordelijk, omdat de Heilige Geest ons bevestigt dat deze woorden waar zijn.

Zelfs de aanvaarding van persoonlijke verantwoordelijkheid hoeft de verleiding om onze bekering uit te stellen niet de kop in te drukken. 'Nu' kan vrij moeilijk zijn en 'later' kan zoveel gemakkelijker lijken. De waarheid is dat vandaag altijd een betere dag is dan morgen om ons te bekeren. Ten eerste heeft zonde een ondermijnende invloed op ons. Het geloof dat wij nodig hebben om ons te bekeren wordt door uitstel afgezwakt. De keus om in zonden voort te gaan verzwakt ons geloof en vermindert ons recht op de Heilige Geest als metgezel en trooster.

Ten tweede, ook als we later vergeving ontvangen, kan de Heer de goede gevolgen niet herstellen die onze bekering vandaag op onze dierbaren zou hebben gehad. Dat geldt vooral voor ouders met jonge kinderen. De kans om hun geest in die eerste jaren te vormen en op te bouwen, kan volledig verloren gaan. Maar zelfs de grootvader die kansen met zijn eigen kinderen heeft gemist, kan zich vandaag bekeren om voor zijn kleinkinderen te betekenen wat hij ooit voor hun ouders had kunnen doen.

Als we de verantwoordelijkheid op ons nemen en ons willen bekeren, kunnen we ons afvragen: 'Waar moet ik beginnen?' Ieder leven is uniek. Maar voor iedereen is nederig gebed in ieder geval een belangrijk onderdeel van het bekeringsproces. Onze Vader in de hemel kan ons volledig van de ernst van onze zonden overtuigen. Hij kent de omvang van ons berouw. Hij kan aangeven wat we moeten doen om voor vergeving in aanmerking te komen. Ernstige zonden moeten we aan een rechter in Israël belijden, en we moeten zijn raad aanvaarden. Gebed alleen is in dat geval niet voldoende. Maar voor iedereen geldt dat, ongeacht onze zonden, het gebed de deur naar bekering en vergeving kan openen.

Zonder oprecht gebed zijn bekering en reiniging niet mogelijk. Door het gebed wordt de deur geopend.

Een van de vragen die we onze hemelse Vader in onze persoonlijke gebeden moeten stellen is: 'Wat heb ik vandaag gedaan, of niet gedaan, waardoor U ontvreeden bent? Als ik het maar weet, dan zal ik me met heel mijn hart bekeren, en wel meteen.' Dat nederige gebed zal beantwoord worden. En de antwoorden omvatten in ieder geval de verzekering dat vandaag bidden beter is dan morgen bidden.

Ik getuig dat de woorden die een dienstknecht van God lang geleden gesproken heeft, waar zijn:

'Nu, mijn broederen, nadat gij zoveel getuigenissen hebt ontvangen, en aangezien de heilige Schriften van deze dingen getuigen, zou ik willen, dat gij een besluit neemt en vruchten ter bekering voortbracht.

Ja, ik zou willen, dat gij een besluit zoudt willen nemen en uw hart niet langer verstokken; want ziet, het is nu de tijd en de dag van uw zaligheid; daarom, indien gij u wilt bekeren en uw hart niet verstokken, zal het grote plan van zaligheid onmiddellijk op u in toepassing worden gebracht.

Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.

Nu, zoals ik u reeds heb gezegd, verzoek ik u, daar gij zoveel getuigenissen hebt ontvangen, dat gij de dag uw bekering niet tot het einde uitstelt; want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden, volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht.

Wanneer gij in die bedenkelijke toestand zijt gekomen, kunt gij niet zeggen: Ik zal mij bekeren, ik zal tot mijn God terugkeren. Neen, gij kunt dit dan niet zeggen; want dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten' (Alma 34:30-34).

Er is nog een andere verleiding die wij moeten weerstaan. En dat is de wanhopige gedachte dat het te moeilijk en te laat is om ons te bekeren. Ik heb een man gekend die dat had kunnen denken en had kunnen opgeven. Toen hij twaalf was, werd hij tot diaken geordend. Hij werd door een aantal vrienden verleid om te gaan roken. Hij begon zich ongemakkelijk in de kerk te voelen. Hij verliet zijn geboortestadje zonder zijn school af te maken en ging in de bouw werken. Hij was machinist. Hij trouwde. Ze kregen kinderen. Het huwelijk eindigde in een bittere echtscheiding. Hij raakte zijn kinderen kwijt. Hij verloor een oog tijdens een ongeluk. Hij woonde alleen in een kosthuis. Hij was alles kwijt op wat spullen in een koffer na.

Toen hij zich op een avond op de volgende verhuizing voorbereidde, besloot hij dat hij wat spullen uit de koffer moest weggooiden. Onder alle rommel vond hij een boek. Hij wist niet hoe het in zijn koffer terecht was gekomen. Het was het Boek van Mormon. Hij las het door en de Geest getuigde dat het waar was. Hij wist toen dat hij al die jaren van de ware kerk van Jezus Christus en

van het geluk was weggelopen dat zijn deel had kunnen zijn.

Later was hij mijn meer dan zeventig jaar oude collega-districtszendingeling. Ik vroeg de mensen die wij lesgaven, terwijl ik getuigde van de macht van de verzoening van de Heiland, om naar hem te kijken. Hij was schoongewassen, had een nieuw hart gekregen en ik wist dat ze dat aan zijn gezicht konden zien. Ik vertelde de mensen dat dat het bewijs was dat de verzoening alle ondermijnende gevolgen van de zonde wegwast.

Dat was de enige keer dat hij mij berispte. Hij zei mij in het duister buiten de woonwagen waar we les hadden gegeven dat ik die mensen had moeten vertellen dat God hem weliswaar een nieuw hart had gegeven, maar dat Hij niet in staat was geweest om hem zijn vrouw en kinderen terug te geven en wat hij voor hen had kunnen betekenen. Maar hij bleef niet zijn verdriet en spijt koesteren toen hij terugkeek en bedacht wat er had kunnen gebeuren. Hij ging voorwaarts, opgebouwd door zijn geloof in de toekomst.

Op een dag vertelde hij dat hij had gedroomd dat hij weer met zijn

blinde oog kon zien. Hij beseftte dat de droom een blik in de toekomst was, dat hij zich onder liefdevolle mensen bevond, in het licht van een geweldige opstanding. Tranen van vreugde liepen over het gezicht van die reusachtige, bonkige man. Hij sprak zachtjes, met een grote glimlach op zijn gezicht. Ik kan me de beschrijving van zijn droom niet meer herinneren, maar ik herinner me dat zijn gezicht straalde van geluk. Met de hulp van de Heer en het wonder van het boek in zijn koffer, was het voor hem niet te laat of te moeilijk.

Ik getuig dat God de Vader leeft en dat Hij van ons houdt. Zijn eniggeboren Zoon leeft. Omdat Hij is herrezen, zullen ook wij opnieuw leven. Dan zullen we de mensen zien die wij hebben liefgehad en die ons hebben liefgehad. We kunnen door geloof en gehoorzaamheid eeuwige familiebanden hebben. Als wij overwegen ons hart te vernederen en ons te bekeren, zullen de familieleden die ons liefhebben, aan beide zijden van de sluiert, zeggen: 'Stel het alsjeblief niet uit.' Dat is de smekbede en de aanmoediging van de Heiland. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

‘Hogepriester van goede dingen die zullen komen’

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Sommige zegeningen komen vroeg, andere komen laat, andere komen pas in de hemel — maar voor hen die het evangelie van Jezus Christus omarmen, komen ze.

Op dagen dat wij de hulp van de hemel vooral nodig hebben, zouden we er goed aan doen te denken aan een van de titels die in de brief aan de Hebreërs aan de Heiland gegeven werd. Er staat geschreven over de ‘verheverer dienst’ van Jezus en waarom Hij ‘de middelaar is van een beter verbond’ vol ‘betere beloften’, en de schrijver — waarschijnlijk de apostel Paulus — vertelt ons dat Christus door zijn bemiddeling en verzoening ‘hogepriester van goede dingen die zullen komen’ werd.¹

Ieder van ons heeft momenten waarop het van ons van belang is om te weten dat alles beter zal worden. Moroni noemde dat in het Boek van Mormon ‘op een betere wereld hopen’.² Voor emotionele

gezondheid en geestelijk uithoudingsvermogen moet iedereen kunnen uitzien naar verademing, naar iets prettigs, vernieuwends en hoopgevends, of die zegening nu nabij is of nog veraf. Het is al voldoende om te weten dat we dat kunnen bereiken, dat hoe dichtbij of veraf het ook is, er de belofte van ‘goede dingen die zullen komen’ is.

Ik zeg tot u dat dit precies is wat het evangelie van Jezus Christus ons biedt, *vooral* in tijden van nood. Er is hulp. Er is geluk. Er is echt licht aan het eind van de tunnel. Het is het licht der wereld, de blinkende morgenster, het ‘licht, dat eindeloos is, dat nimmer kan worden verduisterd’.³ Het is de Zoon van God zelf. In een liefdevolle lofprijzing zeggen wij, Romeo ver achter ons latend: ‘Welk licht breekt door dat venster ginds?’ Het is de terugkeer van de hoop, en Jezus is de Zon.⁴ Tot iedereen die misschien worstelen om dat licht te zien en die hoop te vinden, zeg ik: houd vol. Blijf het proberen. God houdt van u. Het zal beter gaan. Christus komt tot u in zijn ‘verheverer dienst’ met een toekomst van ‘betere beloften’. Hij is uw ‘hogepriester van goede dingen die zullen komen’.

Ik denk aan pasgeroepen zendingen, die hun familie en vrienden achterlaten om soms verworpen te worden, soms ontmoedigd te raken, en op zijn minst in het begin even last van heimwee en misschien zelfs angst te hebben.

Ik denk aan jonge moeders en vaders die getrouw een gezin stichten terwijl ze nog studeren, of daar niet klaar mee zijn, en proberen de touwtjes aan elkaar te knopen, terwijl ze hopen op een betere financiële toekomst, ooit. Tezelfdertijd denk ik aan andere ouders die al hun aardse bezit zouden geven als een afgedwaald kind zou terugkeren.

Ik denk aan alleenstaande ouders die met al die dingen geconfronteerd worden, maar er alleen voor staan, nadat ze al met de dood of met een scheiding geconfronteerd zijn, met vervreemding of verlating, of met een ander ongeluk dat ze niet voorzien hebben in gelukkiger tijden, en dat ze beslist niet gewild hadden.

Ik denk aan hen die gehuwd willen zijn, en dat niet zijn, aan hen die kinderen willen, en dat niet kunnen, aan hen die wel kennissen hebben, maar erg weinig vrienden, aan hen die rouwen om de dood van een geliefde, of die zelf ziek zijn. Ik denk aan hen die lijden onder zonde — die van zichzelf of van iemand anders — die moeten weten dat er een weg terug is en dat ze weer gelukkig kunnen worden. Ik denk aan de ontroostbaren en onderdrukten, aan hen die menen dat het leven aan hen is voorbijgegaan, of van wie het nu niet meer hoeft. Tot al die mensen, en tot zoveel anderen, zeg ik: houd u vast aan uw geloof. Houd u vast aan uw hoop. ‘Bidt altijd, en weest gelovig’.⁵ Waarlijk, zoals Paulus over Abraham geschreven heeft, hij ‘tegen [alle] hoop op hoop geloofd’ en ‘niet getwijfeld door ongelof’. Hij was ‘versterkt in zijn geloof’ en ‘in de volle zekerheid, dat [God] bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen’.⁶

Zelfs al kunt u niet altijd zien dat achter uw wolken de zon schijnt, kan God dat wél, want Hij is de bron van het licht dat u zoekt. Hij heeft u echt lief en kent uw angsten. Hij hoort uw gebeden. Hij is uw hemelse Vader en vergiet ongetwijfeld een traan voor elke traan die zijn kinderen vergieten.

Ondanks die raad weet ik dat velen van u echt het gevoel hebben

buiten de boot te zijn gevallen, in de meest beangstigende zin van die uitdrukking. En in die roerige wateren roept u nu misschien, samen met de dichter, uit:

*Het wordt donker, ik haal de haven
niet meer.
Alles wordt nu anders dan het is
geweest.
De rotsen zien er angstaanjagend
uit, Heer.
En ik ben heel erg bevreesd.⁷*

Nee, het is niet zonder erkenning van de stormen in het leven, maar geheel en al vanwege die stormen dat ik getuig van Gods liefde en de macht van de Heiland om de storm tot bedaren te brengen. Bedenk altijd dat Hij in dat bijbelse verhaal ook op het water was, dat Hij samen met de nieuwsten, jongsten en bangsten ook in die ellendige omstandigheden was. Alleen iemand die heeft gestreden tegen die onheilspellende golven, is gerechtvaardigd als Hij zowel *ons als de zee zegt*: 'Wees stil'.⁸ Alleen iemand die het volle gewicht van dergelijke tegenspoed heeft gevoeld, kan ooit gerechtvaardigd zijn als Hij ons bij dergelijke gelegenheden zegt: 'Houdt goede moed'.⁹ Dergelijke raad is geen luchtig peppraatje over de kracht van positief denken, hoewel positief denken in de wereld hard nodig is. Nee, Christus weet beter dan alle anderen dat de beproevingen van het leven erg groot kunnen zijn, en wij zijn geen oppervlakkige mensen als we ermee worstelen. Maar net als de Heer suikerzoete retoriek vermijdt, bestraft Hij ongelooft en verafschuwt Hij pessimisme. Hij verwacht echt van ons dat wij geloven!

Van niemand waren de ogen doordringender dan van Hem, en veel van wat Hij zag doorboorde zijn hart. Zijn oren zullen ongetwijfeld elk hulpgeroep hebben gehoord, elk geluid van nood en wanhoop. Hij was, in sterkere mate dan wij ooit zullen begrijpen, 'een Man van smarten, en bekend met krankheid'.¹⁰ Ja, voor de leek in de straten van Jeruzalem, moet de carrière van Christus een mislukking hebben geleken, een

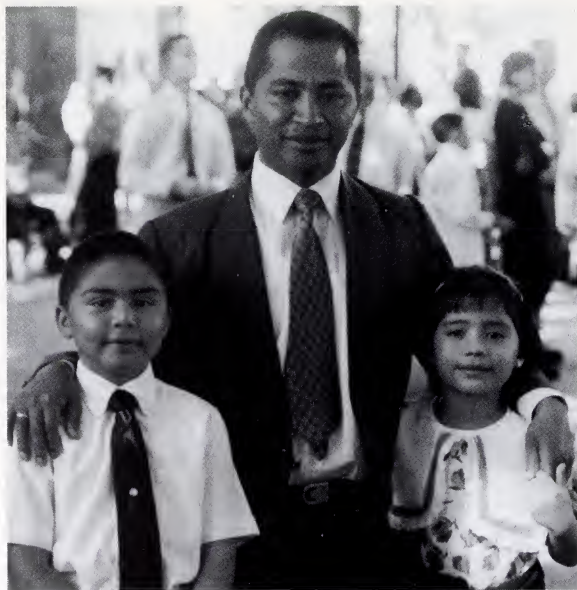

tragedie, een goede man die ten onder ging aan het kwaad dat Hem omringde, en door de wandaden van anderen. Hij werd verkeerd begrepen, zijn woorden verkeerd weergegeven, en zelfs vanaf het begin gehaat. Wat Hij ook zei, zijn uitspraken werden betwist, zijn daden verdacht gemaakt, zijn motieven aangevallen. In de hele wereldgeschiedenis heeft er nooit iemand met zo zuivere motieven anderen liefgehad of zo onzelfzuchtig gediend — en is daar zo duivels om behandeld. Toch kon *niets* zijn geloof in zijn vaders plan of beloften teniet doen. Zelfs op de donkerste tijden in Getsemane en op Golgota, ging Hij voort, vol vertrouwen in de God van wie Hij heel even vreesde dat Hij Hem had verlaten.

Omdat Christus zijn blik vast op de toekomst gericht hield, kon Hij alles doorstaan wat van Hem vereist werd, lijden zoals niemand kan lijden 'zonder te sterven'¹¹, zoals koning Benjamin zei, kijken naar de wrakstukken van het leven van

mensen, terwijl de beloften van het oude Israël rondom Hem in duigen lagen, en toch, toen en nu, zeggen: 'Uw hart worde niet ontroerd of versaaft'.¹² Hoe kon Hij dat? Hoe kon Hij dat geloven? Omdat Hij *de Vrededorst is, de geordende erfgenaam van de genadetroom*. Hij kent de Koning, Hij draagt een kroon, Hij weet wat er beloofd kan worden. Hij weet dat 'de Here een burcht [zal zijn] voor de verdrukte, een burcht in tijden van nood. (. . .) Want niet voorgoed blijft de arme vergeten, niet voor immer gaat de hoop der ootmoedigen te loor'.¹³ Hij weet dat 'de Here nabij de gebrokenen van harten [is] en de verslagenen van geest [verlost]. Omdat Hij weet dat 'De Here de ziel van zijn knechten [verlost], allen die bij Hem schuilen, zullen niet boeten'.¹⁴

Neem me niet kwalijk dat ik tot slot iets persoonlijk vertel, iets dat weliswaar niet de vreselijke last illustreert die velen van u misschien te dragen hebben, maar dat wel

bemoedigend bedoeld is. Afgelopen maand was het dertig jaar geleden dat een gezinnetje op pad ging om voor het afronden van een studie helemaal naar de andere kant van de Verenigde Staten te reizen, terwijl ze geen geld hadden, in een oude auto reden, en al hun aardse bezittingen hadden gestouwd in nog niet de helft van de ruimte van de kleinste beschikbare boedelbak. Ze namen afscheid van hun bezorgde ouders, reden precies 55 kilometer over de snelweg, waar de motor van hun versleten auto oververhit raakte.

Ze reden een parallelweg op, de jonge vader zag de stoom onder de motorkap vandaan komen, blies zelf ook wat stoom af, en liet toen zijn vrouw, die vertrouwen in hem had, en hun twee onschuldige kinderen — waarvan de jongste nog maar drie maanden oud was — achter in de auto terwijl hij ongeveer vijf kilometer liep naar de metropool Kanarraville, in het zuiden van Utah, dat toen, denk ik, 65 inwoners had. Aan de rand van het dor

kreeg hij wat water, en een uiterst vriendelijke inwoner bood hem een ritje naar zijn gestrande gezin aan. De radiator werd bijgevuld, en langzaam — heel erg langzaam — reden ze terug naar St. George om de auto te laten nakijken.

Meer dan twee uur werd de auto nagekeken, maar men kon geen onmiddellijke oorzaak vinden. De reis werd hervat. Na precies evenveel tijd, op precies dezelfde plek op de snelweg, met precies hetzelfde vuurwerk onder de motorkap, liet de wagen het weer afweten. Het kon niet meer dan drie meter van de eerste pechlocatie zijn geweest, waarschijnlijk nog geen anderhalve meter! Blijkbaar waren de meest nauwkeurige wetten van automechanica hier aan het werk.

De in verlegenheid gebrachte jonge vader, die zich nu eerder stom dan boos voelde, liet zijn geliefden, die nog steeds vertrouwen in hem hadden, nogmaals achter en ondernam weer de lange wandeling om opnieuw om hulp te vragen. Dit keer

zei de man die hem het water gaf: 'U, of de man die precies op u lijkt, zou een nieuwe radiator voor die auto moeten regelen.' Voor de tweede keer bood een vriendelijke buur een ritje terug naar diezelfde auto en de bezorgde kleine inzittenden aan. Hij wist niet of hij moest lachen of huilen om het lot van dat jonge gezin.

'Hoe ver ben je gekomen?' vroeg hij. '55 kilometer', antwoordde ik. 'Hoeveel verder moet je nog?' 'Vier duizend tweehonderd kilometer', zei ik. 'Nou, jij kunt die reis misschien wel maken, en je vrouw en die twee kindjes misschien ook wel, maar geen van jullie gaat die reis in die auto maken.' Dat bleek op alle punten een profetische uitspraak te zijn.

Het is dit weekend nog maar twee weken geleden dat ik langs diezelfde plek reed waar een afrit van de snelweg naar die parallelweg leidt, zo'n vijf kilometer ten westen van Kanarraville in Utah. Diezelfde knappe en trouwe vrouw, mijn liefste vriendin en grootste steun in al die jaren, lag in de stoel naast mij te slapen. De twee kinderen uit het verhaal, en het jongere broertje dat ze later kregen, zijn inmiddels al lang opgegroeid, hebben een zending vervuld, hebben een fijn huwelijk gesloten, en brengen nu hun eigen kinderen groot. De auto die we dit keer reden, was bescheiden, maar prettig en uiterst veilig. In feite leek, behalve ikzelf en mijn dierbare Pat die zo vredig naast mij lag, niets van dat moment ook maar enigszins op die zorgelijke omstandigheden van dertig jaar daarvoor.

Maar heel even dacht ik daar langs de weg een oude auto te zien staan, met een toegewijde zionse vrouw en twee kinderen die het beste maken van een nare situatie daar. Ik meende een eindje voor ze uit een jonge man te zien die in de richting van Kanarraville liep, terwijl hij nog een eind te gaan had. Zijn schouders leken een beetje voorover te hangen, het gewicht van de vrees van een jonge vader leek af te lezen uit zijn tempo. Om het schriftuurlijk te zeggen, zijn handen leken 'slap [te] hangen'.¹⁵ Op dat denkbeeldige moment

kon ik niet anders dan naar hem roepen: 'Geef het niet op, jongen. Geef het niet op. Loop door. Blijf het proberen. Er liggen hulp en geluk in het verschiep — heel veel zelfs — al dertig jaar nu, en het is nog niet op. Kop op. Het komt uiteindelijk allemaal goed. Vertrouw op God en geloof in goede dingen die zullen komen.'

Ik getuig dat God leeft, dat Hij onze eeuwige Vader is, dat Hij ieder van ons op goddelijke wijze lief heeft. Ik getuig dat Jezus Christus zijn eniggeboren Zoon in het vlees is, en dat Hij, na zijn overwinning in deze wereld, een eeuwig erfgenaam is, een mede-erfgenaam van God, aan de rechterhand van zijn Vader staat. Ik getuig dat dit hun ware kerk is dat zij ons steunen in onze tijden van nood — en dat ze dat altijd zullen doen, zelfs als we die interventie niet inzien. Sommige zegeningen komen vroeg, andere komen laat, andere komen pas in de hemel — maar voor hen die het evangelie van Jezus Christus omarmen, *komen* ze. Daarvan getuig ik. Ik dank mijn Vader in de hemel voor zijn goedheid in het verleden, het heden en de toekomst. En dat doe ik in de naam van zijn geliefde Zoon en de grootmoedigste hogepriester, namelijk de Heer Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Hebrëen 8:6; 9:11, naar de King James-Bijbel.
2. Epher 12:4.
3. Zie Johannes 8:12; Openbaring 22:16; Mosiah 16:9.
4. Zie William Shakespeare, *Romeo en Julia*, tweede bedrijf, tweede toneel, regel 2-3.
5. LV 90:24.
6. Romeinen 4:18, 20-21.
7. Joseph Hilaire Belloc, 'The Prophet Lost in the Hills at Evening', in Lord David Cecil, ed., *The Oxford Book of Christian Verse* (1940), blz. 520.
8. Marcus 4:39; LV 101:16.
9. Johannes 16:33; LV 68:6.
10. Mosiah 14:3; Jesaja 53:3.
11. Mosiah 3:7.
12. Johannes 14:27.
13. Psalmen 9:10, 19; cursivering toegevoegd.
14. Psalmen 34:19, 23.
15. Zie LV 81:5.

Priesterschapsbijeenkost

2 oktober 1999

In het priesterschap groeien

Ouderling Joseph B. Wirthlin

van het Quorum der Twaalf Apostelen

De verzoening van Jezus Christus heeft de Heiland de macht gegeven om je te helpen op te groeien tot de jongeman waarvan Hij weet dat je die kunt worden.

Iken verootmoedigd door de grote taak om zoveel broeders toe te spreken die het priesterschap van God dragen. Ik bid oprecht dat de Geest van de Heer bij ons mag zijn zodat wat wij zullen zeggen zich grondig in uw hart zal wortelen.

Ik spreek graag tot de broeders van de priesterschap, vooral tot de jongemannen van onze kerk die het Aäronisch priesterschap dragen. Geloof het of niet, maar het lijkt nog niet zo lang geleden dat ik een jongeman was. Toen ik diaken was, kondigden de eerste tekens van de grote economische crisis zich al aan. Tienduizenden mensen raakten hun

baan kwijt. Geld was schaars. De gezinnen moesten het zonder doen. Veel jongemensen vroegen hun moeder niet 'Wat eten we?' omdat ze maar al te goed wisten dat er erg weinig in de kast stond.

Mijn ouders werkten erg hard. Ze draaiden elk dubbeltje om. Dat was waarschijnlijk de voornaamste reden dat alles wat ze me gaven altijd twee of drie maten te groot was.

Ik was twaalf toen ik mijn eerste paar schaatsen kreeg. Ze waren zo groot dat ik een derde ervan moest oppullen met katoen.

Toen ik ze uit de doos haalde, keek ik op en zei: 'Mam, hier kan ik niet mee schaatsen.'

'Wees dankbaar voor wat je hebt, Joseph', zei ze. En toen kwam de zin die ik gewend was te horen: 'Maak je niet druk, je groeit er wel in.'

Een jaar later wilde ik het allerliefst schouderbeschermers en een helm hebben voor *American football*. Op kerstochtend maakte ik mijn pakjes open en daar waren ze: schouderbeschermers en een helm — alleen waren ze groot genoeg voor Goliath, die, overigens, zes el en een span lang was, oftewel 2, 7 meter.

'Mam, ze zijn te groot', zei ik.

'Wees dankbaar voor wat je hebt, Joseph', zei ze weer. 'Maak je niet druk, je groeit er wel in.'

Voordat ik naar de middelbare school ging, speelde ik vaak *football* op straat. Toen ik de nieuwe spullen aandeed, hingen de schouderbeschermers zover over mijn schouders dat ze eigenlijk alleen mijn ellebogen beschermden.

Ook al stopte ik de helm vol katoen en kranten, hij wiebelde bij elke stap. Als ik rende, verschoof hij telkens totdat ik alleen nog maar kon kijken waar ik liep als ik door de opening van mijn oor keek.

Op een keer rende ik op topsnelheid tegen een boom. Elke keer dat ik getackeld werd, draaide de helm 180 graden en leek het net of mijn hoofd ook achterstevoren stond. Dan moest ik de katoen en kranten

weer zo goed mogelijk erin proppen, hem op mijn hoofd duwen en teruggaan naar mijn ploeggenoten.

Mijn vader was een formidabel man. Ik herinner me dat ik op een dag zijn schoenen aanpaste. Ik was verbaasd over de maat. Zou ik ooit groot genoeg zijn om zijn schoenen aan te kunnen? Zou ik net zo kunnen worden als mijn vader, vroeg ik me af?

Ik denk met enige weemoed terug aan die tijd. Vreemd genoeg denk ik ook met weemoed terug aan mijn moeders bemoedigende woorden: 'Maak je maar niet druk, Joseph, je groeit er wel in.'

Op soortgelijke wijze moeten wij allemaal leren om 'in' onze taken als priesterschapsdragers 'te groeien'.

DE GROTE MOGELIJKHEDEN VAN DE JEUGD

Allereerst wil ik jullie, jongemannen, zeggen dat de Heer jullie in het oog houdt. Hij heeft jullie lief. Hij kent jullie. Hij kent je overwinningen en je beproevingen, je successen en je verdriet.

Hij weet dat je soms de moeilijkheden die je krijgt, te zwaar vindt. Maar hij is bereid en staat klaar om je te helpen, terwijl je opgroeit tot de man die je dient te worden.

Ja, je zult met moeilijkheden geconfronteerd worden. Ja, je zult verdriet en ellende doormaken. Maar dat zijn slechts groeipijnen die iedereen in de wereld meemaakt. Maar, als je het goed doet, zul je in je leven onuitsprekelijke vreugde en vervulling krijgen. Tijdens je reis door het leven zul je verschillende verplichtingen op je nemen die zullen dienen als een proef en als rijpingsproces. De Heer wil zien of Hij je kan vertrouwen en op je kan bouwen om je nog grotere taken te kunnen geven.

Misschien denk je soms dat de taken als Aäronisch-priesterschapsdrager onaanzienlijk of onbelangrijk zijn, maar ik verzeker je: dat zijn ze niet.

Alles wat je in de Aäronische priesterschap doet, heeft een geestelijk doel en is belangrijk voor de Heer. Steeds als je priesterschap gebruikt, ben je in dienst van de Heer en doe je het werk van de Heer. Je doet het als zijn dienstknecht, met het gezag om het in zijn naam te doen.

Ik herinner me dat mijn vader, die tevens mijn bisschop was, mij de handen oplegde om het Aäronisch priesterschap op mij te bevestigen. Ik voelde iets bijzonders die dag. In de weken daarna kwam dat gevoel telkens terug wanneer ik de symbolen van het avondmaal rondviende aan de leden van mijn wijk, miensen naar wie ik opzag als mijn ideaal. Ik bedacht dat ik hetzelfde deed als de Heiland bij het laatste avondmaal.

Ik wil vijf beginselen met jullie bespreken waardoor je, als je ernaar leeft en ze een deel van je leven maakt terwijl je nog jong bent, je hele leven verzekerd bent van geluk

en gemoedsrust, ongeacht welke beproevingen en verleidingen er op je weg komen. Die beginselen zijn door de Heer geopenbaard als raad aan allen onder ons die ernaar streven op te groeien tot de soort mensen die Hij wil dat wij worden.

VIJF BEGINSLEN VOOR DRAGERS VAN HET AARONISCH PRIESTERSCHAP

Ten eerste: geef je hemelse Vader de belangrijkste plek in je leven. Denk aan de woorden van Alma tot zijn zoon Helaman: 'O, gedenk, mijn zoon, om in uw jeugd wijsheid te leren; ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden.'¹ De Heiland heeft ons herinnerd aan die prioriteit toen Hij zei dat het eerste en grootste gebod is: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.'²

Het is essentieel om te weten en te begrijpen dat onze hemelse Vader je liefheeft als een zoon, want Hij is de Vader van je geest. Daardoor ben je zijn letterlijke zoon, die geestelijk door Hem is voortgebracht.

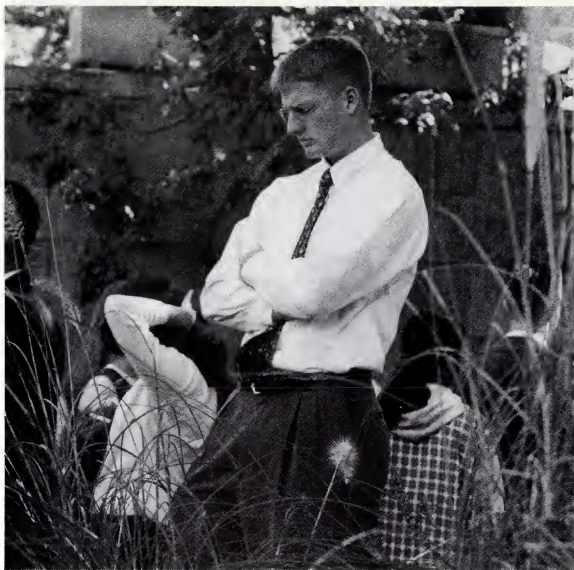
Als zodanig heb je het potentieel geërfd om op Hem te gaan lijken. Het is zijn grootste verlangen dat je groeit in dit leven — regel op regel — en meer op Hem gaat lijken, zodat je op een dag naar Hem kunt terugkeren. Bedenk dat het Gods werk en heerlijkheid is, om je onsterfelijkheid en eeuwig leven tot stand te brengen.³

Gods liefde voor jou en de hele mensheid is volledig en grenzeloos.⁴ Hij is volmaakt rechtvaardig⁵, en toch is Hij volmaakt genadig.⁶ Hij is volmaakt vriendelijk⁷ en begrijpt in welke omstandigheden en toestand je verkeert. Hij kent je beter dan jij jezelf kent.

Omdat je hemelse Vader volmaakt is, kun je volmaakt geloven in Hem hebben. Je kunt Hem vertrouwen. Je kunt zijn geboden onderhouden door er voortdurend naar te streven dat te doen.

'Betekent dat ál Gods geboden?' vraag je dan misschien. Ja! Allemaal!

Joseph Smith heeft gezegd: '[God] zal nooit een verordening

instellen of een gebod aan zijn volk geven dat niet het geluk bevordert dat Hij voor je bestemd heeft, en dat niet zal resulteren in de grootste mate van welzijn en heerlijkheid voor hen die de ontvangers worden van zijn wet en verordeningen.'⁸

Gods geboden worden niet gegeven om ons te beperken of te straffen. Het zijn oefeningen die het karakter vormen en de ziel heiligen. Als we ze negeren, worden we geestelijk futloos en zwak, en zonder weerstand. Als we ze onderhouden, kunnen we geestelijke reuzen worden, sterk en stoutmoedig in rechtschapenheid.

Neem je elke dag de tijd om de gebeurtenissen van de dag met je Vader in de hemel door te nemen? Spreek je de verlangens van je hart tegenover Hem uit, en je dankbaarheid voor de zegeningen die Hij over je uitstort?

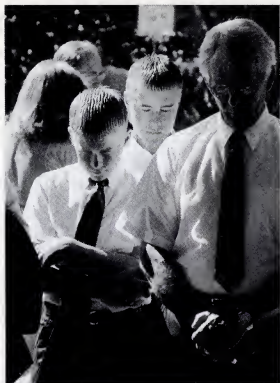
Elke dag de geboden van God gehoorzamen is de onmisbare oefening die ons beschermt tijdens het sterfelijk leven en die ons voorbereidt op het onpeilbare avontuur dat

ons aan de andere kant van de sluier wacht.

Ten tweede: kom tot Christus en volg Hem als je Heiland en Verlosser. Wij kunnen tot Christus komen als wij Hem leren liefhebben en we de ijverig de Schriften bestuderen. Hoe tonen we onze liefde voor de Heiland? Hij heeft ons het antwoord gegeven: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij Mijn geboden bewaren.'⁹

Ieder van jullie kan dagelijks iets in de Schriften lezen. Je zou eigenlijk wat tijd moeten besteden aan het bestuderen en overdenken van de Schriften. Het is beter één vers te lezen en erover na te denken, dan helemaal niets te doen. Ik daag jullie uit, jongemannen, om de rest van je leven elke dag iets in de Schriften te lezen. Er is weinig dat zoveel zegeningen oplevert.

Leer over je Heiland. Jezus Christus heeft in de hof van Getsemane meer geleden dan je kunt bevatten. Hij nam bereidwillig en liefdevol niet alleen onze zonden op zich, maar ook de pijn, ziekte en het lijden van de hele mensheid.¹⁰

Hij leed ook heel erg aan het kruis, waar Hij zijn leven gaf om de prijs te betalen voor onze zonden, als wij ons bekeren. En toen herrees Hij, in zijn allesovertreffende overwinning, en verbrak de banden van de dood, waarmee Hij de opstanding beschikbaar stelde aan iedereen.

De verzoening van Jezus Christus heeft de Heiland de macht gegeven om je te helpen op te groeien tot de jongeman waarvan Hij weet dat je die kunt worden. Door bekering treedt de verzoening in jouw leven in werking.

Hoe meer je begrijpt van de verzoening en wat die inhoudt, hoe minder kans je maakt om ten prooi te vallen aan de verleidingen van de tegenstander. Geen enkele andere leer levert grotere resultaten op wat de verbetering van het gedrag en de versterking van het karakter betreft dan de leer van de verzoening van Jezus Christus. Het is de kern van Gods plan en een belangrijk onderdeel van het herstelde evangelie.

Het is mijn oprecht getuigenis als bijzondere getuige dat ik weet dat Jezus de Christus is, de Eniggeborene van de Vader, de Schepper van hemel en aarde, en onze Heer en Heiland.

Ten derde: *koester het gezelschap van de Heilige Geest.* De gave van de Heilige Geest is een van de kostbaarste gaven die je ooit in dit leven krijgt. De Heilige Geest kan

het licht worden dat je leidt. De Heilige Geest zal 'u alles tonen, wat jij moet doen.'¹¹ De Heilige Geest kan je helpen bij je rechtschapen handelingen, ook op school en als je bij vrienden bent.

Maar de voorname opdracht van de Heilige Geest is te getuigen van onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus. Als je nauwkeurig de geboden onderhoudt, zal de Heilige Geest ervoor zorgen dat je meer over je hemelse Vader en Jezus Christus te weten komt. Hij zal je verstand verlichten als je dagelijks de Schriften bestudeert en overdenkt.

De ingevingen van de Heilige Geest kunnen komen in de vorm van een stille, zachte stem. Je kunt niet opgroeien tot de man die je dient te worden zonder eerst uit te stijgen boven de wereldse zaken die om je aandacht schreeuwen. Een voorbeeld: een deel van de muziek in de wereld is verlagend, vulgair en ongepast, en zal de ingevingen van de Heilige Geest overstemmen. En als je middelen in je lichaam toelaat die de Heer in het woord van wijsheid verboden heeft, kun je de ingevingen van de Heilige Geest niet meer voelen en herkennen.

Als je geen rein en kuis leven leidt, verdooft dat de ingevingen van de Geest. Breng je gedachten op een hoger niveau dan het vulgare en onkuis. Vermijd ongepaste tv-programma's en films, internetzites en alle vormen van amusement die onkuisheid en geweld uitbeelden of aanmoedigen. Vermijd pornografie als een dodelijke, besmettelijke ziekte. Je kunt je niet veroorloven eraan verslaafd te raken. Dat zal de Heilige Geest en zijn invloed uit je leven verdrijven.

Ten vierde: *heb Joseph Smith lief en eer hem als de grote profeet van de herstelling.* Ik ben al sinds mijn jeugd onder de indruk van het feit dat onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, het doorvoelde gebed beantwoordden van een veertienjarige jongen die op zoek was naar de waarheid. Net zoals Hij het gebed van Joseph Smith beantwoordt heeft, zal onze

hemelse Vader ook jouw gebeden op zijn tijd en zijn wijze beantwoorden.

Als je de profeet Joseph beter leert kennen, zul je leren dat door middel van hem het volledige, eeuwige evangelie is hersteld, inclusief de sleutels van het priesterschap. Verder zul je kennis krijgen van de grootsheid van zijn geest, het mededogen dat hij had voor mensen die leden, zijn begrip van de mysteries van de hemel en over de werken van onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, onder de mensen.

Hoe meer ik weet van de profeet Joseph, hoe meer ik hem liefheb, hoe meer ik ernaar snak om zijn voorbeeld te volgen, hoe meer ik waardeer wat onze Vader in de hemel en zijn Zoon gedaan hebben door dit evangelie te herstellen, dat bestemd is om in deze laatste dagen de aarde te vervullen.

Ten vijfde: *heb Gods levende profeet lief, volg hem en wees hem trouw.* President Gordon B. Hinckley is de bezitter en beoehder van de priesterschapsleutels die eerst via de profeet Joseph Smith hersteld zijn. In het sterfelijk leven bezit en gebruikt maar één mens tegelijk alle priesterschapsleutels; momenteel is dat president Gordon B. Hinckley.

Volg de leringen van onze hedendaagse profeet. Hij wordt geïnspireerd door de Heer om ons datgene te leren dat wij nodig hebben om een gelukkig en rechtschapen leven te leiden.

LIEFDE VOOR DE JONGEMANNEN VAN DE AARONISCHE PRIESTERSCHAP

Mijn fijne jonge broeders in het evangelie, ik heb jullie lief en respecteer jullie zeer! Dit is jullie al vaak gezegd, en ik zeg het nog een keer: jullie zijn een uitverkoren geslacht. Je bent door de Heer opgewekt om zijn kerk en zijn koninkrijk die eenentwintigste eeuw in te dragen. Je bent door de Heer gekozen om op deze aarde te komen nu de goddeloosheid en het kwaad erg sterk zijn. Maar jullie kunnen de uitdaging aan.

'Ik heb alle redenen om achtung voor jullie te hebben,' heeft president Hinckley gezegd, 'als de fijnste

generatie die we ooit gehad hebben in deze kerk — niettegenstaande alle verleidingen waarmee jullie geconfronteerd worden.¹²

Dat houdt niet in dat je niet te maken krijgt met jouw deel aan verdriet, moeilijkheden en beproevingen. Sinds de tijd dat ik voor het eerst katoen in mijn schaatsen propte, en veel te grote schouderbeschermers en een helm aandeed, is mijn leven vol ervaringen en moeilijkheden geweest die destijds te zwaar voor me leken. Zelfs nu kan ik me af en toe niet losmaken van het gevoel dat de maat van de mantel waarvan mij gevraagd is die te dragen, misschien te groot is.

Maar ik probeer elke dag mijn hemelse Vader de belangrijkste plek in mijn leven te geven. Ik probeer tot Christus te komen en Hem te volgen als mijn Heiland en Verlosser. Ik koester het gezelschap van de Heilige Geest, heb de profeet Joseph lief en eer hem, en luister naar Gods profeet in deze tijd en volg hem. Ik ben er zeker van dat de Heer, als ik dat doe, me zal zegenen.

Zelfs na al die jaren, kan ik nog de stem van mijn moeder horen: 'Wees dankbaar voor wat je hebt, Joseph. Maak je maar niet druk, je groeit er wel in.'

Het is mijn gebed dat wij allen in het priesterschap mogen groeien en de soort mensen worden waarvan onze hemelse Vader wil dat wij ze worden. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Alma 37:35.
2. Mattetis 22:37.
3. Zie Mozes 1:39.
4. Zie Johannes 3:16.
5. Zie 2 Nephi 9:17; Mosiah 29:12.
6. Zie Deuteronomium 4:31; Alma 42:15.
7. Zie Jesaja 54:8; 3 Nephi 22:8.
8. *History of the Church*, deel 5, blz. 135.
9. Johannes 14:15.
10. Zie Alma 7:11–12.
11. 2 Nephi 32:5.
12. "You Live in Greatest Age of World", Pres. Hinckley Tells Spokane Youth", *Church News*, 4 september 1999, blz. 3.

'Zie, de mens'

Bisschop Richard C. Edgley

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Een echte man is sterk genoeg om de verleidingen van Satan te kunnen weerstaan en nederig genoeg om zichzelf te onderwerpen aan de verlossende invloed van de Heiland.

Een paar maanden geleden kreeg ik een brief van een vriendin die we al jaren niet meer hadden gezien. Haar brief was een hulpkreet en een wanhoopsdaad. Na onder niet rooskleurige omstandigheden haar kinderen alleen grootgebracht te hebben, was ze hertrouwd. Haar man was geen lid van de kerk. Hij was een ruwe bonk die graag ging stappen en zijn mannelijkheid probeerde te bewijzen door te drinken, te vloeken en zich respectloos en oneerlijk te gedragen. Haar grootste zorg was dat haar zoon daardoor zou leren dat dit de kenmerken van mannelijkheid zijn. Ze vroeg mij dringend of er, ondanks dat we zo ver uit elkaar woonden, niet een mogelijkheid bestond dat ik met haar zoon, die we gemakshalve Ben zullen noemen, praatte over de kenmerken van mannelijkheid? Mijn toespraak van vanavond is een reactie op dat

verzoek. Daarom richt ik me tot een verre vriend en tot alle 'Bens' in de kerk die proberen de eigenschappen van mannelijkheid te ontwikkelen.

Laten we daarom maar beginnen, Ben. Als we volwassen beginnen te worden, willen we allemaal geaccepteerd en erkend worden. We worden allemaal op de een of andere manier volwassen als we lang genoeg leven. Echte mannelijkheid bereiken we slechts als en wanneer we het verdienen.

Satan staat bekend als de grote misleider. Zijn godsdienst, zijn filosofie en zijn werk zijn gebaseerd op misleiding en leugens. Het is zijn doel om het werk van de Heer te verjelen door ons te misleiden en ons uiteindelijk 'even ellendig te maken als hij zelf is' (2 Nephi 2:27). Hij wil ons doen geloven dat hij de man is en dat zijn weg naar mannelijkheid voert.

In tegenstelling tot Satan onderwierp Jezus zich vrijwillig aan de wil van de Vader met het gevolg dat Hij verraden, beschuldigd, geslagen en veroordeeld werd. Hij werd niet gedwongen dat offer te brengen. Het kwam voort uit moed, plichtsbef en liefde en leidde Hem naar de bittere beker die Hem uit iedere porie deed bloeden. Nadat Pilatus had gezien hoe zeer Jezus had geleden en hoe zeer Hij was vernederd en zelfs voor zijn vrijlating had gepleit, gaf hij uiteindelijk toe aan de eis van de joden. Toen hij hem onderdroeg om gekruisigd te worden, sprak hij de eenvoudige maar kenmerkende woorden: 'Zie, de mens!' (Johannes 19:5). Ja, Jezus is de

mens. Hij bezit alle karakteristieke eigenschappen van de echte, ideale man. Zijn weg, en niet die van Satan, leidt tot mannelijkheid. Iedereen die iets anders gelooft, begint al verstrikt te raken in de eeuwige ketenen van Satans misleidingen. (Zie 2 Nephi 28:19.)

Ben, iedere jongeman moet kiezen tussen goed en kwaad en tussen Gods weg en Satans weg. Als een jongeman begint met roken om te bewijzen dat hij een man is, wat voor een man wordt hij dan? Als een jongeman begint te drinken, drugs te gebruiken, onkuise activiteiten onderneemt, onstuimig of onhandelbaar is, wat voor een man wordt hij dan? Er wordt vaak gezegd dat veel jongens in hun tienerjaren beginnen met roken om te bewijzen dat ze een man zijn en dat ze rond hun dertigste weer willen stoppen om dezelfde reden. Toegeven aan Satan heeft niets met mannelijkheid te maken. Verslagen worden door Satans werkwijze heeft niets met mannelijkheid te maken.

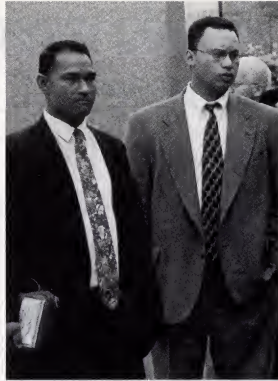
Daarom, Ben, wat ik je met dit in gedachten mijn criteria voor echte mannelijkheid geef. Omdat ik niet meer tijd heb, beperk ik mezelf tot slechts twee criteria. Het hadden er natuurlijk veel meer kunnen zijn:

1. Een echte man is sterk genoeg om de verleidingen van Satan te kunnen weerstaan.

2. Een echte man is nederig genoeg om zichzelf te onderwerpen aan de verlossende invloed van de Heiland.

Ik denk dat het normaal is dat we kracht, overdreven trots en zelfs ruw en agressief gedrag associëren met mannelijkheid. De eigenschappen van mannelijkheid hoeven niet persé lichamelijk te zijn. Ik zal proberen uit te leggen wat ik bedoel.

De apostel Paulus heeft ons gewaarschuwd: 'Want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees [wat niet de ware test voor mannelijkheid is], maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten' (Efeziërs 6:12). Ware moed omvat weerstand bieden tegen

het kwaad, zelfs als we er alleen voor staan en de minachting en de spot van anderen voelen. Dat is moed. Dat is kracht. Dat is mannelijkheid, en het kan heel moeilijk zijn.

Ik ken een jongeman die uitzinnig was omdat hij voor een basketbalteam gekozen werd dat uit de beste spelers van de staat bestond. Het team moest tegen een team uit een andere staat spelen. De eerste avond in het hotel besloten zijn kamergenoten pornofilms te kijken. Deze jongen verliet de kamer en liep tot diep in de nacht alleen door de stad tot de films afgelopen waren. Ik weet zeker dat hij zich opgelaten en eenzaam voelde en dat het een uitdaging voor hem was. Maar dat is moed; dat is mannelijkheid in de ware betekenis van het woord. En ik zeg 'Zie, de mens!' Een achttienjarige jongen werd een man. Ik ken honderden jongemannen die bespot en in verlegenheid gebracht zijn toen zij drugs of alcohol of seks weigerden en in plaats daarvan een ander dienden door het goede voorbeeld te geven of de beginselen van rechtschapenheid te verdedigen. Jongemannen zullen te maken krijgen met de verleidingen van Satan. Het is onmogelijk om die strijd uit de weg te gaan. Maar het is altijd mogelijk om als overwinnaar uit die strijd te komen. Ja, een echte man is sterk genoeg om de verleidingen van Satan te weerstaan.

Ben, sommige lasten die wij moeten dragen zijn zo zwaar dat we ze alleen kunnen overwinnen door nederigheid en onderwerpenheid. Dat lijkt tegenstrijdig, vind je niet, dat je kracht en sterkte kan winnen door nederig en onderworpen te zijn. Maar dat is de ironie van het leven — we kunnen bovennatuurlijke kracht ontvangen door onze wil te onderwerpen aan die van de Vader. We geven allemaal tot op zekere hoogte toe aan verleidingen. Soms raken we zelfs verstrikt in grote overtredingen — overtredingen die eeuwige gevolgen hebben. Zij die ernstige overtredingen hebben begaan, moeten het zorgvuldig uitgestippelde pad van bekering volgen dat de Heiland ons heeft geboden. Op dat pad worden ze vaak begeleid door de bisschop of ringpresident. Dat wordt de ware test van hun mannelijkheid en niet alle mannen zijn sterk genoeg om deze uitdaging het hoofd te bieden.

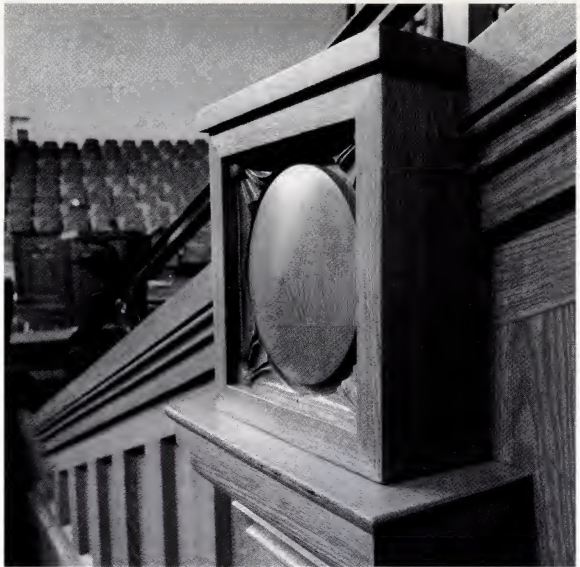
Een paar maanden geleden had ik een gesprek met een jongeman van 21 om te bepalen of hij zich voldoende had bekeerd om op zending te kunnen gaan. Het deed me verdriet toen ik las over de ernstige problemen en overtredingen uit zijn verleden. Ik vroeg me af of iemand met zo'n achtergrond zich ooit zo kon voorbereiden dat hij waardig zou zijn om op zending te gaan. Toen het tijd was voor het gesprek zag ik een knappe jongeman op me afkomen. Hij zag er keurig verzorgd uit, had een geweldige uitstraling en leek niet een pas teruggekeerde zending. Ik vroeg me af wie hij was. Hij gaf me een hand en stelde zich tot mijn grote verbazing voor als de jongeman met wie ik een afspraak had.

Tijdens het gesprek vroeg ik hem eenvoudig: 'Waarom moet ik vanavond een gesprek met jou hebben?' Toen beschreef hij de walgelijke details van zijn verleden. Nadat hij zijn overtreding opnieuw had beleden, sprak hij over de verzoening en de jaren van pijnlijke bekering die tot dit gesprek hadden geleid. Hij vertelde hoeveel hij van de Heiland hield en legde uit dat het zoenoffer van Christus voldoende was om

zelfs een jongen als hij te redden. Aan het eind van ons gesprek legde ik mijn hand op zijn schouder en zei: 'Als ik bij de hoofdzetel van de kerk kom, zal ik adviseren dat je op zending mag gaan'. En toen zei ik nog: 'Ik vraag slechts één ding van je — slechts één. Als je het voorrecht krijgt om op zending te gaan, wil ik dat je de beste zending van de hele kerk wordt. Dat is alles.'

Ongeveer vier maanden later hield ik een toespraak tijdens een *devotional* aan het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo (Utah). Na mijn toespraak stond ik voor het podium en begroette wat zendelingen toen ik een bekend gezicht op me af zag komen. Mijn eerste gedachte was dat ik in verlegenheid gebracht zou worden, omdat ik die jongeman ergens van kende en niet meer wist waarvan. Ik kon me niet herinneren waar ik hem had ontmoet en ik wist al wat zijn eerste vraag zou zijn. Ja hoor, hij gaf me een hand en zei: 'Weet u nog wie ik ben?' Verontschuldigend en wat in verlegenheid gebracht, zei ik: 'Het spijt me. Ik weet dat ik je ken, maar ik weet niet meer waarvan'. Hij vervolgde: 'Ik zal u zeggen wie ik ben. Ik ben de beste zending aan het opleidingsinstituut voor zendelingen'. Ik kon niet voorkomen dat een traan over mijn wang liep terwijl ik dacht: daar staat een man. Hij is door zijn Getsemane heengegaan. Hij heeft de pijnlijke prijs van bekering betaald. Hij heeft zich vernederd en onderworpen aan de verlossende macht van de Heiland. Hij heeft de uitdagingen weerstaan. Hij heeft de eigenschappen van echte mannelijkheid ontwikkeld. En ik zei: 'Zie, de mens', een man nederig genoeg om zichzelf aan de verlossende macht van de Heiland te onderwerpen.

Ben, je kunt over een man vertellen hoe groot hij is, hoe zwaar hij weegt of hoe zijn lichaamsbouw is. Maar zijn karakter, de mate waarin hij naastenliefde heeft, integer of zachtmoedig is en hij een man van principes is, bepaalt of hij een echte man is. Eenvoudig gezegd wordt de mate waarin een man een echte man is bepaald door de eigenschappen

De gedetailleerde uitwerking van deze houtsnede is typerend voor het vakmanschap waarmee de Tabernakel is gebouwd.

van zijn hart en ziel en niet door zijn lichamelijke eigenschappen (zie 1 Samuël 16:7). En die eigenschappen van zijn hart en ziel zie je terug in zijn gedrag en de wijze waarop hij anderen behandelt. De kenmerken van mannelijkheid komen vaak tot uitdrukking in zijn gelaat. Toen Alma zei: 'Hebt gij zijn beeld [daarmee verwijzend naar de Heiland — de echte man] in uw gelaat ontvangen' bedoelde hij daarmee, mijn vriend, de eigenschappen van echte mannelijkheid (zie Alma 5:14).

Ja, Ben, Satan heeft zijn man en God heeft zijn man, en Satan heeft zijn kenmerken van mannelijkheid en God de zijne. Satan presenteert zijn kenmerken als de enige echte kenmerken en zal die van God als slap en laf afschilderen. Maar men moet begrijpen dat Satans kenmerken altijd de gemakkelijkste en slepste zijn. Satans weg volgen vereist geen moed, geen karakter, geen persoonlijke kracht en getuigt totaal niet van mannelijkheid.

Een echte man heeft Satan niet nodig. Satan wil hem alleen maar langs het eenvoudige pad leiden met zijn eeuwige kettingen van verwoesting. Een echte man is sterk genoeg om de verleidingen van Satan te weerstaan en nederig genoeg om zichzelf te onderwerpen aan de verlossende macht van de Heiland.

Mozes moedigde de Israëlieten in een moment van bezieling en berisping aan, en zei: 'Wie is voor de Here?' (Exodus 32:26). Wat hij eigenlijk vroeg was 'Wiens mannen zijn jullie eigenlijk?' Onze hemelse Vader wordt ook 'Mens der heiligheid' genoemd (Mozes 6:57, 7:35). Dat is een titel die wij alleen met groot respect voor het Opperwezen gebruiken. Het is geen titel die we onszelf toebedelen, Ben. Maar iedere priesterschapsdrager moet ernaar streven gewoone een man van God te zijn. Dat, mijn beste vriend, is mannelijkheid. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het geloof van een mus: geloof en vertrouwen in de Heer Jezus Christus

Ouderling H. Bruce Stucki
van de Zeventig

Als Hij ons door middel van onze huidige, levende profeet openbaart dat we meer moeten doen, (. . .) moeten we naar voren komen en zeggen: 'Hier ben ik, zend mij!'

Ik zou u graag iets vertellen over een vogeltje dat op de parkeerplaats lag. Het was 's nachts door de storm uit zijn nest geblazen. Blijkbaar was het nog maar een paar dagen daarvoor uit het ei gekomen, het had nog maar weinig veertjes, maar genoeg om te zien dat het een gewoon musje was.

Toen het daar lag te wachten op wat er gebeuren zou, zag een jongevrouw die op weg was naar haar auto het musje liggen en pakte het op. Uit medelijden met het hulpeloze vogeltje nam ze het mee om er thuis voor te zorgen. In een mandje maakte ze een nestje met zachte doekjes en verwisselde die vaak om

het bedje voor het vogeltje schoon en behaaglijk te houden.

Ze gaf het elke dag vaak te eten en zag hoe het op krachten kwam. Binnen een paar dagen deed het zijn oogjes open en kon het voor het eerst iets zien. Het zag het meisje van wie het te eten kreeg, en de gezinsleden die daar woonden. Het hoorde de geluiden rondom, wende eraan, en was niet bang.

Toen het na verloop van een paar dagen een beetje kon rondhippen, werd het uit het mandje genomen en in een schone vogelkooi gezet.

Het musje vertrouwde het meisje en haar huisgenoten en als het wilde eten, tsijspte het en fladderde met zijn groeiende vleugels, en als de deur van de kooi openging, hipte het op de hand van het meisje en liet zich rustig voeren.

Het bleef op haar hand zitten als ze door het huis liep en zelfs als ze naar buiten ging. Om te zorgen dat het gewend raakte aan de buitenwereld waar het weldra zou moeten leven, nam ze het mee naar buiten waar ze met haar zusje onder de boom ging zitten praten terwijl het vogeltje alles om zich heen in zich opnam.

Het moment brak aan waarop het meisje en haar zusje naar het meisjeskamp zouden gaan, dus ging het vogeltje met ze mee en bleef die

week met de meisjes op Cedar Mountain. Daar probeerde het voor het eerst te vliegen, vanaf de hand van het meisje naar de lage takken van een boom in de buurt.

Het musje vond het fijn om terug te keren naar de vertrouwde hand en de veilige liefde van het meisje, en hoewel het leerde vliegen, vloog het niet weg. Na het meisjeskamp ging het vogeltje mee terug naar huis en leerde verder vliegen.

Het meisje, dat beseftte dat het vogeltje zich weldra bij zijn eigen soort moest voegen, nam het mee naar de voortuin en moedigde het aan om weg te vliegen. Het vloog naar een dennenboompje waar het bleef zitten rondkijken. Het meisje liet het daar in de veronderstelling dat het zich nu bij de andere vogels zou aansluiten, en ze ging het huis weer binnen.

Het duurde niet lang of ze hoorden tsijslen bij de voordeur en toen het meisje naar buiten ging om te zien wat er met het vogeltje aan de hand was, vloog het vanuit de boom op haar hand, en zij voerde het.

De eerste paar avonden kwam het vogeltje terug naar het huis en wilde het 's nachts binnen blijven. Al gauw bleef het echter wat langer buiten bij de nieuwe vriendjes die in de bomen rond het huis woonden. Als het meisje naar buiten ging en floot, gaf het antwoord en kwam op haar hand zitten, en mijn dochter, Trimilee, voerde het dan.

Dat vogeltje en mijn dochter hebben mij iets belangrijks over geloof en vertrouwen duidelijk gemaakt. Hoewel het zoveel kleiner was dan zijn vriendinnetje en onder de mensen in levensgevaar zou kunnen zijn, vertrouwde het haar, vertrouwde erop dat ze het geen kwaad zou doen en dat het eten van haar zou krijgen — en het reageerde als zij het riep.

Heeft u wel eens nagedacht over ons geloof, broeders? Hebben wij zoveel vertrouwen en geloof in de Heer? Gaan wij in op zijn oproep om voor Hem te werken en door Hem te worden gevoed?

De banken aan de zuidzijde van de Tabernakel. De zuilen onder het balkon zijn van massief pijnhout, zo geverft dat ze op marmer lijken. De banken zijn van pijnhout, die een eikenkleur hebben gekregen.

Wij moeten proberen in zijn nabijheid te zijn, of in te gaan op zijn oproep, maar velen van ons mankeert het aan het geloof en het vertrouwen om tot de Heer te komen als Hij roept. Hij roept ons in deze tijd op tot geloof en vertrouwen in Hem, opdat Hij ons kan voeden.

'En Christus heeft gezegd: Indien gij geloof in Mij zult hebben, zult gij macht hebben om alles te doen wat nuttig is in Mij' (Moroni 7:33).

'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt

hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes' (Matteüs 28:19).

Er is dringend en belangrijk werk te doen in alle landen en onder alle volken. Er zijn veel geweldige jongemannen en jongevrouwen, oudere zusters en echtparen die geroepen zijn om te dienen, die gereageerd hebben en getrouw een zending voor de Heer vervullen.

Er is grote behoefte aan nog veel meer zendelingen, ook echtparen. President Hinckley heeft dat

nog eens onderstreept in de satelliet-uitzending van 21 februari 1998: 'Met gezamenlijke inspanning, met erkenning van de plicht die ieder lid van de kerk heeft, en oprecht tot de Heer biddend om hulp [zullen wij] dit aantal [bekeerlingen] kunnen verdubbelen.'

'Want zie, het veld is alreeds wit om te oogsten, en zie, hij, die met al zijn macht zijn sikkel inslaat, legt iets terzijde, opdat hij niet omkome, doch zaligheid voor zijn ziel verwerve' (LV 4:4).

Er is geen belangrijker of vreugdevoller, lonender werk dat we in deze tijd kunnen doen.

De Heiland heeft door middel van de profeet Joseph Smith tegen John Whitmer gezegd:

'En zie, nu zeg Ik u, dat wat voor u de grootste waarde zal hebben, zal zijn om bekering tot dit volk te prediken, opdat gij zielen tot Mij zult kunnen brengen, zodat gij met hen in het koninkrijk mijns Vaders zult kunnen rusten. Amen' (LV 15:6).

Broeders, ik geloof in onze hemelse Vader en ik vertrouw op Hem, en als Hij ons door middel van onze huidige, levende profeet openbaart dat we meer moeten doen, en dat we meer betrokken moeten zijn bij het werk om zielen tot Christus te brengen, moeten we naar voren komen en zeggen: 'Hier ben ik, zend mij!' (Jesaja 6:8.)

Ik citeer uit een van mijn lievelingslofzangen :

*Komt, alle zonen Gods, met 't priesterschap gezegend,
verspreid des Heren woord, uw plicht steeds overwegend
(lofzang 202).*

En na hun doop moeten we samen met hen het pad naar verhoging bewandelen en ze helpen volhouden totdat ze een stevige basis en een krachtig getuigenis hebben waarmee ze voort kunnen gaan naar het eeuwige leven.

Ik houd van mijn hemelse Vader en van onze Heiland, de Heer Jezus Christus, en ik ben dankbaar voor de vele zegeningen en kansen die Zij mij gegeven hebben. Ik bid met mijn hele hart en ziel dat ik kan voldoen aan de plannen die zij met mij hebben, wat die plannen ook mogen zijn.

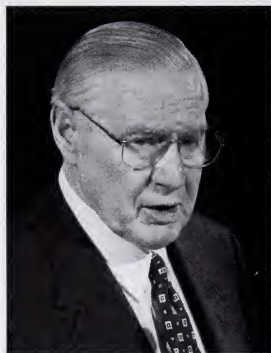
Ik bid dat we net zoveel geloof en vertrouwen in de Heer zullen hebben als het geloof en vertrouwen dat het musje in mijn dochter had, en aan de oproep van de Heer gehoor zullen geven.

Ik bid in de naam van Jezus Christus dat wij dat echt allemaal samen zullen doen. Amen. □

Over zaad en aarde

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wij willen vooral dat jullie een sterk getuigenis hebben, met stevige wortels, omdat het alleen dan een onfeilbaar kompas voor je zal zijn.

jarenlang een rijke, overvloedige opbrengst van die akker.

Mede door die ervaring leerde ik later, als zending, de gelijkenis van de zaaier begrijpen die de Heiland vertelde, een gelijkenis die eigenlijk over verschillende soorten aarde gaat. Hij vertelde dat 'een deel langs de weg [veel] en de vogels kwamen en aten het op.

'Een ander deel viel op de steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had. (...)

'Maar toen de zon opkwam, verschoorde het en omdat het geen wortel had, verdorde het.

'Een ander deel viel op de dorens en de dorens kwamen op en verstikten het.

'Een ander deel viel in goede aarde en het gaf vrucht, deels honderd-, deels zestig-, deels dertigvoudig.'

In deze gelijkenis is het zaad hetzelfde, maar belandt het in vier verschillende soorten aarde. De Heiland heeft ook de betekenis van de gelijkenis uitgelegd. Het zaad dat *langs de weg viel*, stelt degenen voor die het woord van God horen, maar het niet begrijpen en in handen van Satan vallen. De tweede hoeveelheden zaad, die *op de steenachtige plaatsen viel*, beschrijft hen die het woord vol vreugde horen en erdoor opbloeien zolang alles goed gaat. Maar komen de beproevingen, en worden ze door anderen onder druk gezet vanwege hun geloof, dan worden ze gekwetst en volharden ze niet. De derde hoeveelheden zaad, die *op de dorens viel*, stelt diegenen voor die het woord horen, maar wereldsheid en rijkdom belangrijker vinden,

Mijn geliefde broeders, de taak om dit enorme leger priesterschapsdragers toe te spreken, drukte zwaar op mij. Ik verzoek om de zegen van de Heer en uw gebeden daarvoor.

Ik ben dankbaar dat mij als kind geleerd is hoe ik zaadjes moest zaaien. Door het wonder van het leven zaaiden we zaadjes en kweekten heerlijke verse doperwtjes, mais, worteltjes, rapen, uien en aardappelen in eigen tuin. Ik herinner me goed een bijzondere ervaring waarbij mijn grootvader ons toonde hoe je alfalfazaadjes met de hand zaait. Hij had de aarde geploegd en geëgd om het zaaibed voor te bewerken. Toen nam hij een handvol zaadjes en verspreidde kunstig met een grote zwaai van zijn arm de zaadjes terwijl hij in geometrische patronen over de akker liep. Hoewel vogels een deel van de alfalfazaadjes opaten, groeide de oogst en hadden we

en zij vallen af van de waarheid. Maar de laatste hoeveelheid zaad, die in goede aarde viel, stelt diegenen voor die het woord horen, het begrijpen, ernaar leven en een grote eeuwige beloning oogsten.²

In het Boek van Mormon staan verscheidene voorbeelden van zaad dat langs de weg viel. Een daarvan is het verhaal van de Zoramieten. Alma schrijft dat de Zoramieten 'het woord Gods reeds gepredikt [was].

'Doch zij waren in grote dwalingen vervallen, want zij wilden de geboden Gods (. . .) niet gehoorzamen.'³

Alma ondernam een zendingsreis om ze terug te winnen. Alma vergeleek in zijn leringen het woord met een zaadje, en argumenteerde:

'Indien gij plaats inruimt in uw hart, zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongeloof uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal in uw boezem beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, of een goed woord, want het begint mijn ziel te veruinen; ja, het begint mijn verstand te verlichten.'⁴

Uit het verslag blijkt dat veel van de armen onder de Zoramieten tot bekering kwamen en zich voegden bij het rechtschapen volk van Ammon in het land Jershon, nadat Alma en zijn metgezellen het zaad opnieuw gezaaid hadden.

Sommige zaadjes vielen op steenachtige plaatsen, ook in de begintijd van de kerk toen de profeet Joseph Smith een zendingsoproep verstrekte aan enkele bekeerlingen. Een van hen was Simonds Ryder, die op 6 juni 1831 door Joseph Smith tot ouderling geordend werd. Toen hij de openbaring over hemzelf gelezen had en gezien had dat zijn naam gespeld was met een 'i' in plaats van een 'y', raakte hij beledigd, zich schijnbaar niet bewust dat Joseph Smith de openbaringen vaak dicteerde aan zijn schrijver. Zijn teleurstelling over de verkeerde spelling van zijn naam leidde niet alleen tot zijn afval, maar uiteindelijk ook tot

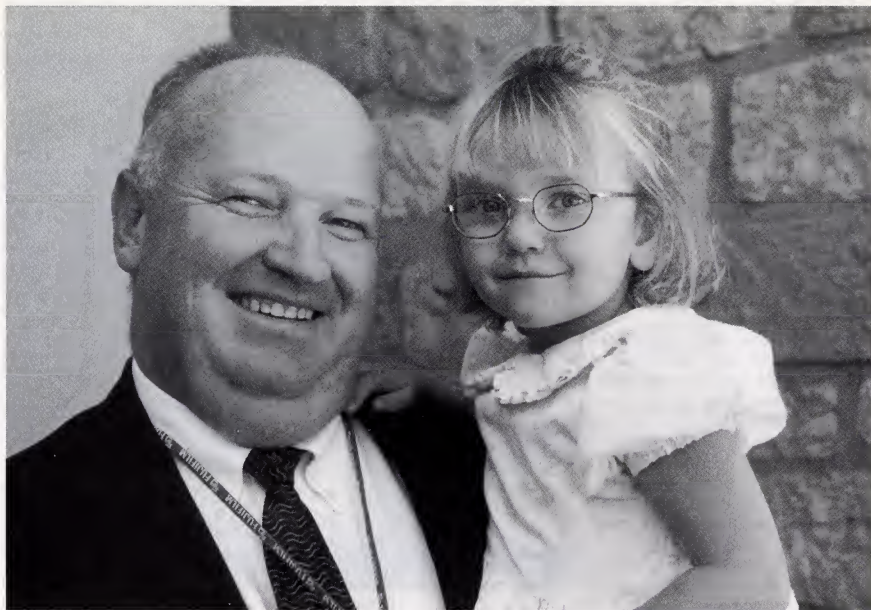
het begaan van een schanddaad toen hij hielp bij het met pek en veren insmeren van de profeet Joseph.⁵ Net als het zaad dat op steenachtige plaatsen viel, ontving Simonds Ryder het woord aanvankelijk met vreugde, maar raakte snel beledigd door een kleinigheid en verloor zijn plek in Gods koninkrijk.

Soms verstikken dorens het zaaidbed, zoals in het geval van de rijke jongeling die de Heiland vroeg wat hij moest doen om het eeuwig leven te verkrijgen. Hij zei dat hij zich vanaf zijn jeugd aan alle tien geboden had gehouden, en vroeg: 'Waarin schiet ik nog tekort?' Jezus zag in dat de jongeman erg gehecht was aan zijn rijkdommen, en leerde hem de hogere wet van het evangelie: 'Verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij.' Mattëus schrijft: 'Toen de jongeling [dit] woord hoorde, ging hij bedroefd heen, want hij bezat vele goederen.'⁶ Het zaad was gezaaid bij deze jongeman, maar

vanwege zijn rijkdommen, viel het op de dorens en werd verstikt.

Bereizen wij tegenwoordig de wereld, dan zien we dat veel zaad in goede aarde gevallen is. Wij ontmoeten fijne, standvastige leden van de kerk die getrouw en toegewijd zijn. Sommigen van ons die als zendeling zaad hebben gezaaid, hebben misschien het idee gehad dat die zaadjes op steenachtige grond gevallen is. Het is niet altijd mogelijk om de consequenties te kennen van één enkel contact. Jarenlang was William R. Wagstaff, die van 1928 tot en met 1930 werkzaam was geweest in het zendingsgebied Noordelijke Staten-Midden, teleurgesteld dat hij niet meer mensen gedoopt had. In de zomer van 1929 bezochten zijn collega en hij een boerderij, bijna driehonderd kilometer ten westen van Winnipeg.

'Broeder Wagstaff herinnerde zich dat hij de moeder een exemplaar van het Boek van Mormon had gegeven en gedurende die zomer en de zomer

daarna bij talrijke bezoeken het evangelie met haar had besproken.

'Hij herinnerde zich van al die bezoeken dat "ze dan haar schort afdeed, waarop we gingen zitten en het evangelie bespraken. Ze las wat en had veel vragen."

'Maar aan het eind van zijn zending had ze zich nog steeds niet laten dopen, en hij verloor haar uit het oog.'

Broeder Wagstaff ging naar huis, trouwde en kreeg kinderen. En toen bezochten zijn vrouw en hij in oktober 1969 een zendelingenreunie. 'Een vrouw kwam op hem af en vroeg: "Bent u niet broeder Wagstaff?"

'(. . .) Ze stelde zich voor als de vrouw die hij op die boerderij ver van Winnipeg onderwezen had. In haar hand had ze een versleten exemplaar van het Boek van Mormon — het exemplaar dat hij haar veertig jaar daarvoor had gegeven.

"Ze toonde me het boek", vertelde hij. "Ik deed de kaft open en daar stonden mijn naam en adres."

'Toen vertelde ze broeder Wagstaff dat ongeveer zestig leden van haar familie lid van de kerk waren, onder wie een gemeentepresident.'

Ouderling Wagstaff zaaide het zaad tijdens zijn zending, maar ging naar huis toen het zaad nog in de grond zat. Veertig jaar later kwam hij erachter dat er uiteindelijk een rijke oogst had plaatsgevonden en dat 'wat een mens zaait, [hij ook zal] oogsten.'

Ieder van ons moet zaadkorrels van geloof voeden zodat ze wortel kunnen schieten. President Hinckley heeft ons ernstig aangespoord om de nieuwe leden te helpen bij het voorbereiden van hun ziel zodat de zaadkorrels van geloof, door de zendingen gezaaid, verder kunnen groeien en zich ontwikkelen.

Maar tegelijk lijkt de aarde zich te verharden en staan velen minder open voor de zaken van de Geest. De wonderen van de hedendaagse techniek hebben velen een doelmatigheid gegeven om manieren waar

zelfs een generatie geleden nog niet van gedroomd werd; maar met die nieuwe techniek is er een stortvloed aan nieuwe moeilijkheden gekomen voor onze morele normen en onze waarden. Sommigen zijn geneigd meer op de techniek te vertrouwen dan op theologie. Ik wil daar snel aan toevoegen dat de wetenschappelijke kennis, de wonderen van de communicatie en de wonderen van de hedendaagse geneeskunde van de Heer gekomen zijn om zijn werk in de hele wereld beter te kunnen verrichten. Een voorbeeld daarvan is de FamilySearch®-website van de kerk met meer dan zeven miljoen hits per dag. Maar uiteraard is Satan zich bewust van deze grote vooruitgang in de techniek, en maakt hij er net zo goed gebruik van voor zijn eigen doeleinden, die vernietiging en beroving inhouden. Hij verheugt zich in de pornografie op Internet en in de vunzigheid in veel films en tv-programma's. Hij heeft zelfs zijn eigen satanische boodschappen in een deel

van de hedendaagse muziek laten sluipen. Om de zaadkorrels van geloof uit te laten spruiten, moeten we uit de greep van Satan blijven.

Wij moeten bovendien ons eigen zaaiBED van geloof voorbereiden. Om dat te doen, moeten we de aarde ploegen door dagelijks nederig gebied, en dan vragen om kracht en vergiffenis. Wij moeten de aarde eggen door onze gevoelens van hoogmoed te overwinnen. Wij moeten het zaaiBED voorbereiden door de geboden zo goed mogelijk te onderhouden. Wij moeten eerlijk zijn tegenover de Heer in de betaling van onze tiende en andere gaven. Wij moeten goed leven en in staat zijn om de grote machten van het priesterschap af te roepen over onszelf, ons gezin en anderen voor wie wij verantwoordelijk zijn. Er is geen betere plek om de geestelijke zaadkorrels van ons geloof te voeden dan in het heiligdom van onze tempels en bij ons thuis.

Jullie, jongemannen van de Aäronische priesterschap, zouden er ijverig naar moeten streven om een vak te leren en zoveel mogelijk scholing te krijgen. Jullie, diakenen en leraren, hoeven niet je hele carrière vast te leggen, maar je moet wel het voorbereidende werk doen ter voorbereiding op het tegemoet treden van de eisen van het leven en uiteindelijk de zorg voor je toekomstige vrouw en kinderen. In zeker opzicht eren jongemannen die niet in een vroeg stadium hun van God ontvangen talenten en mogelijkheden inzien niet ten volle hun priesterschap. Ik weet dat dit in sommige delen van de wereld een uiterst moeilijke opgave is, maar de kansen voor jullie, jongemannen, zullen groter worden als je de een of andere fundamentele vaardigheid goed aanleert. Het zou ook goed zijn voor jullie, jongemannen, om een tweede taal te leren. Als je je niet al in je jeugd voorbereidt, is het te laat om je voor te bereiden als je volwassen bent.

Bij mijn omgang met enkele van onze jongemannen, heb ik me afgevraagd waarom het zaad op steenachtige grond gevallen is. Het lijkt er vaak op dat er niet genoeg moeite

is gedaan om de aarde voor te bereiden op het ontvangen van het zaad van geloof, zoals mijn grootvader zijn alfalfa-akker voorbereekte.

Ik geloof dat veel intelligente, bijzondere en moedige geesten bewaard zijn voor deze moeilijke tijd. Ik denk dan aan een slim jongetje dat Timmy heette.

Timmy had maar twee cent in zijn zak toen hij een boer aansprak en wees naar een tomaat die aan een tak naar hem lonkte.

'Ik geef er twee cent voor', bood de jongen aan.

'Die soort kost een stuiver', zei de boer.

'Deze dan?' vroeg Timmy terwijl hij wees naar een kleiner, groener en minder aantrekkelijk exemplaar. De boer knikte instemmend. 'Oké', zei Timmy, en bezegelde de overeenkomst door zijn twee cent aan de boer te geven. 'Ik haal hem over ongeveer een week op.'

Jullie, jongemannen, zouden wat kunnen leren van Timmy, die twee cent investeerde in een tomaat die in de toekomst wel vijf cent waard zou kunnen zijn. Als jullie bereid zijn om nu te investeren, zullen jullie kansen krijgen om meer te bereiken dan enige andere generatie die ooit geleefd heeft. Voor velen valt het zaad van het geloof echter tussen dorrens en wordt het zaad onvruchtbaar.¹⁰

Jullie, broeders die het heilig priesterschap van God dragen, vragen je misschien af waarom wij zo graag willen dat de zaden van geloof in jullie ontkiemen en vrucht dragen. Wij willen vooral dat jullie een sterk getuigenis hebben, met stevige wortels, omdat het alleen dan een onfeilbaar kompas voor je zal zijn, dat je in staat stelt om de sterke winden van de tegenspoed te weerstaan. Wij geloven dat het heil van de wereld afhangt van de priesterschap van deze kerk. Die verantwoordelijkheid rust op ons. Wij kunnen die niet vermijden. President Gordon B. Hinkley heeft gezegd:

'Als de wereld gered moet worden, moeten wij dat doen. Daar is niet aan te ontkomen. Geen enkel ander volk in de wereldsgeschiedenis

heeft ooit een opdracht gekregen als de onze. Wij zijn verantwoordelijk voor allen die ooit op aarde geleefd hebben. Dat omvat onze familiegeschiedenis en tempelwerk. Wij zijn verantwoordelijk voor allen die nu op aarde leven, en dat omvat ons zendingswerk. En wij zullen verantwoordelijk zijn voor allen die nog op aarde zullen leven.'¹¹

Broeders, omdat wij die waardevolle machten hebben, geloof ik dat wij rekenschap af zullen moeten leggen van onze inspanningen om ons van die overweldigende plicht te kwijten. Wij kunnen ons niet schamen voor de leer omdat zij niet populair of sociaal aanvaardbaar is. Wij mogen ons niet verontschuldigen voor dat wat geopenbaard is door onze profeten in onze tijd. Het is het woord van de Heer aan de wereld. Er is altijd een prijs te betalen als we een getuigenis van dit heilige werk willen hebben. Er is altijd een 'beproeving van ons geloof'.¹²

Alma zei dat als we willen dat het zaad van geloof groeit, het onze ziel zal vernieuwen, ons verstand verlichten en ons aangenaam stemmen. Moge de Heer u zegenen zodat u dat zelf zult meemaken, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

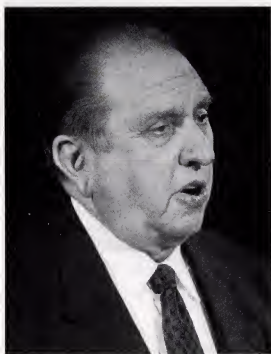
NOTEN

1. Matteüs 13:3-8.
2. Zie Matteüs 13:19-23.
3. Alma 31:8-9.
4. Alma 32:28.
5. *The Heavens Resound, a History of the Latter-day Saints in Ohio 1830-1838*, Milton V. Backman jr., Salt Lake City: Deseret Book Company, blz. 95; *The Far West Record*, gered. door Donald Q. Cannon, Lyndon, W. Cook, Salt Lake City: Deseret Book Co., blz. 286.
6. Matteüs 19:21-22.
7. Julie A. Dockstader, 'Missionary Moments: A Lot of Rejoicing', *Church News*, 4 mei 1991, blz. 16.
8. Galaten 6:7.
9. *Braude's Treasury of Wit and Humor*, Jacob M. Braude, Prentice-Hall, Inc. Englewood Cliffs, N.J., 1964, blz. 175.
10. Zie Matteüs 13:22.
11. Studiebijeenkomst voor zendingspresidenten, 25 juni 1999.
12. Zie LV 105:19.

Macht in het priesterschap

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Het priesterschap is niet zozeer een gave, maar een opdracht om te dienen, een voorrecht om op te bouwen, en een kans om anderen tot zegen te zijn.

Broeders van de priesterschap, hier en wereldwijd vergaderd, ik voel me nederig door de opdracht die heb gekregen om u toe te spreken. Ik bid dat de Geest van de Heer bij me zal zijn.

Sommigen van u zijn diaken, anderen leraar of priester — allemaal ambten in het Aäronisch priesterschap. Velen van u zijn ouderling, een van de zeventigen of hogepriester. Er wordt veel van ons verwacht.

In een proclamatie van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, die op 6 april 1980 werd uitgegeven, werd de volgende verklaring van getuigenis en waarheid gegeven:

‘Wij bevestigen plechtig dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werkelijk

de herstelling is van de kerk die was opgericht door Gods Zoon toen Hij tijdens zijn sterfelijk leven zijn werk op aarde organiseerde; dat deze zijn heilige naam draagt, de naam Jezus Christus; dat zij gebouwd is op het fundament van apostelen en profeten; dat Hij de voornaamste hoeksteen is; dat haar priesterschap, zowel in de Aäronische als in de Melchizedekse orde werd hersteld onder de handen van hen die het vroeger bezaten, namelijk Johannes de Doper, wat betreft het Aäronisch, en Petrus, Jakobus en Johannes wat betreft het Melchizedekse priesterschap.¹

Op 6 oktober 1889 heeft president George Q. Cannon de volgende smeekebede uitgesproken:

‘Ik wil de macht van het priesterschap sterker zien worden. (...) Ik wil deze kracht en macht verspreid zien onder alle priesterschapsdragers, van de top naar beneden, tot de jongste, nederigste diaken in de kerk. Iedere man moet streven naar de openbaringen van God, het licht van de hemel in zijn ziel en de kennis met betrekking tot zijn taken, wat betreft het deel van Gods werk waar hij in zijn priesterschap verantwoordelijk voor is.’²

De Heer zelf heeft gezegd wat onze taak is toen Hij, in de openbaring over het priesterschap, dringend verzocht: ‘Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is

aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.’³

Broeders van de Aäronische priesterschap — diaken, leraar of priester — raak met uw plichten bekend. Broeders van de Melchizedekse priesterschap, raak met uw plichten bekend.

Een aantal jaren geleden, toen onze jongste zoon Clark bijna twaalf was, liepen hij en ik het bestuursgebouw van de kerk uit toen president Harold B. Lee ons begroette. Ik zei tegen president Lee dat Clark bijna twaalf was, waarop president Lee aan hem vroeg: ‘Wat gebeurt er als je twaalf wordt?’ Dat is een van die momenten waarop een vader bidt dat zijn zoon geïnspireerd zal worden om een gepast antwoord te geven. Zonder te aarzelen zei Clark tegen president Lee: ‘Dan word ik tot diaken geordend.’

Dat was het antwoord waar president Lee op hoopte. Toen gaf hij onze zoon de volgende raad: ‘Onthoud dat het een grote zegen is om het priesterschap te dragen.’

Ik hoop met heel mijn hart en ziel dat iedere jongeman die het priesterschap ontvangt, dat priesterschap zal eren, en trouw zal blijven aan het vertrouwen dat tijdens de ordening in hem wordt gesteld.

44 jaar geleden heb ik William J. Critchlow jr., toen president van de ring Ogden-Zuid tijdens de algemene priesterschapsbijeenkomst van de conferentie tot de broeders horen spreken. Hij vertelde een verhaal over vertrouwen, integriteit en plichtsgetrouwheid. Ik wil dat verhaal graag herhalen. De eenvoudige les ervan is net als vroeger ook nu van toepassing.

Rupert stond aan de kant van de weg en keek naar het ongebruikelijke aantal mensen dat haastig voorbijkwam. Uiteindelijk herkende hij een vriend. ‘Waar gaan jullie allemaal zo gehaast naar toe?’ vroeg hij.

De vriend zei even niets. Toen vroeg hij: ‘Heb je het dan niet gehoord?’

‘Ik heb helemaal niets gehoord’, antwoordde Rupert.

Zijn vriend zei: ‘De koning is zijn koninklijke smaragd kwijt. Gisteren

ging hij naar een adellijke bruiloft en droeg hij zijn smaragd aan de dunne gouden ketting om zijn nek. Op de een of andere manier is de smaragd van de ketting afgevallen. Iedereen is ernaar op zoek, want de koning heeft een beloning uitgelooft. Kom, we moeten ons haasten.'

'Maar ik kan niet weggaan zonder het eerst aan mijn oma te vragen', stamelde Rupert.

'Daar kan ik niet op wachten. Ik wil die smaragd vinden', zei zijn vriend.

Rupert rende terug naar de hut aan de rand van het bos om toestemming aan zijn grootmoeder te vragen. 'Als ik de smaragd vind, hoeven we niet meer in deze vochtige hut te wonen, en kunnen we een stuk land op de heuvel kopen', smeekte hij zijn grootmoeder.

Maar zijn grootmoeder schudde haar hoofd. 'Wat moeten de schapen dan?' vroeg ze. 'Ze zijn al onrustig in het hok, ze willen naar buiten. Vergeet ze niet naar het water te brengen als de zon hoog in de lucht staat.'

Bedroefd nam Rupert de schapen mee naar buiten, en rond het middaguur leidde hij ze naar de beek in het bos. Hij zat op een grote steen bij de beek. 'Had ik maar de kans gehad om naar de smaragd van de koning te zoeken', dacht hij. Hij keek naar beneden, naar de zanderige bodem van de beek. Wat is dat? Dat kon toch niet waar zijn? Hij sprong in het water en pakte met zijn vingers iets groens op. Er zat een deel van een gouden ketting aan. 'De smaragd van de koning!' riep hij uit. 'De smaragd is vast van de ketting afgebroken toen de koning te paard over de brug van de beek galoppeerde. En door de stroom is de smaragd hier terecht gekomen.'

Met glinsterende ogen rende Rupert naar zijn grootmoeder om haar het goede nieuws te vertellen. 'God zegene je, mijn jongen,' zei ze, 'maar je had de smaragd nooit gevonden als je niet je taak als schaapherder had volbracht.' En Rupert wist dat dat waar was.'

De les die uit dit verhaal geleerd kan worden, staat ook in een bekend

couplet: 'Doe uw plicht, doe uw best. Laat dan aan de Heer de rest.'

Als iemand zich te zwak voelt om de opwaartse of neerwaartse koers van zijn leven te veranderen, als iemand door de angst om te falen niet in staat is om verbeteringen aan te brengen, is er geen verzekering die meer troost biedt dan de volgende woorden van de Heer: 'Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden.'

Er gebeuren overal wonderen als roepingen in het priesterschap groot worden gemaakt. Als twijfel door geloof wordt vervangen, als onzelfzuchtig dienstbetoon zelfzuchtige godijver verdrijft, zal de macht van God zijn doel verwezenlijken.

Het priesterschap is niet zozeer een gave, maar een opdracht om te

dienen, een voorrecht om op te bouwen, en een kans om anderen tot zegen te zijn.

Broeders, als we verantwoordelijk voor de jongemannen van de Aäronische priesterschap zijn, moeten we hun niet alleen de kans geven om te leren, maar moeten we een goed voorbeeld zijn dat zij kunnen nastreven.

De dragers van het Melchizedekse priesterschap zijn altijd in de gelegenheid om hun roeping groot te maken. Wij zijn herders die over Israël waken. De hongerige schapen slaan de ogen op, bereidwillig om het brood des levens te ontvangen. Zijn wij voorbereid om de kudde van God te voeden? Het is belangrijk om de waarde van een menselijke ziel te erkennen, zodat we nooit een van zijn kostbare zoons zullen opgeven.

Ik wil graag een brief van een jongeman voorlezen waaruit de

Zicht op de ruim 50 rijen banken en het balkon dat als een hoefijzer in de tabernakel hangt.

geest van liefde en een sterk getuigenis van het evangelie blijkt:

'Geachte president Monson:

'Ik wil u graag bedanken omdat u op de National Scouting Jamboree in Ft. A.P. Hill (Virginia) tot ons hebt gesproken. Op onze tocht hebben we veel beroemde plaatsen bezocht, zoals Niagara Falls, het vrijheidsbeeld, de vrijheidsklok en zeevoorts. Maar de plek waar ik het meest van heb genoten was het heilige bos. Onze ouders hadden ons allemaal een brief geschreven die we voor onszelf in het bos moesten lezen. Nadat ik de brief van mijn ouders had gelezen, knielde ik in gebed neer. Ik vroeg of de kerk echt waar was en of Joseph Smith echt een visioen had gehad en een profet van God was. Ook vroeg ik of president Hinckley een profet van God is. Vlak nadat ik had gebeden kreeg ik een sterk gevoel van de geest dat deze dingen inderdaad waar waren. Ik had al eerder over deze zaken gebeden, maar ik had nog nooit zo'n krachtig antwoord ontvangen. Ik kan op geen enkele wijze ontkennen dat de kerk waar is en dat president Hinckley een profet van God is.'

'Ik voel me zo gezegend dat ik lid van deze kerk ben. Nogmaals hartelijk bedankt dat u de Jamboree hebt bijgewoond.

'Met vriendelijke groeten,
'Chad D. Olson

'PS. We hebben onze gids en de buschauffeur een exemplaar van het Boek van Mormon met ons getuigenis erin gegeven. Ze zijn geweldig! Ik wil een zending zijn.'

Niet als Joseph Smith was deze jongeman naar een heilig bos gegaan om te bidden en antwoord op de vragen in zijn gedachten te krijgen. Nogmaals werd een gebed beantwoord en een bevestiging van de waarheid verkregen.

Er zijn veel minder-actieve leden die wanhopig in de wildernis rondlopen of in het moeras van zonden zijn terechtgekomen. Een van die leden heeft het volgende geschreven:

'Ik ben bang om alleen te zijn. Het evangelie is nooit uit mijn hart

verdwenen, maar wel uit mijn leven. Ik wil u vragen voor mij te bidden. Ik zou al gelukkig zijn als ik de kruimels mocht opeten die van de tafel van het minste lid van de kerk vallen, omdat die persoon meer heeft dan ik. Ik dacht altijd dat functies belangrijk in de kerk waren, maar nu beseft ik dat ik het al die tijd bij het verkeerde eind had. Het gaat om lidmaatschap, de macht van het priesterschap, vaderschap en dienstbetoon. Ik weet waar de kerk is, maar soms denk ik dat ik iemand nodig heb die me de weg wijst, me aanmoedigt, mijn angst wegneemt en tot mij getuigt. Ik dacht dat de kerk was afgedwaald, terwijl ik juist de afgedwaalde was.'

De oproep tot dienstbetoon komt vanzelf als wij, die het priesterschap dragen, gehoor geven aan de opdrachten die we krijgen. President George Albert Smith, die bescheiden maar effectieve leider, heeft gezegd: 'Het is allereerst uw plicht om erachter te komen wat de Heer van u verwacht. En vervolgens moet u door de macht en de kracht van uw heilig priesterschap uw roeping in de aanwezigheid van uw vrienden zodanig grootmaken dat zij u graag willen volgen.'

Wat betekent het om onze roeping groot te maken? Het betekent onze roeping opbouwen in waardigheid en belangrijkheid, er eerbareheid en prijzenswaardigheid in de

ogen van alle mensen aan geven, de roeping vergroten en versterken om het licht van de hemel ten behoeve van anderen erdoor te laten schijnen. En hoe maken we onze roeping dan groot? Eenvoudigweg door het werk te verrichten dat van ons verlangd wordt. Een ouderling maakt zijn roeping groot door te leren wat zijn taken zijn en die taken dan uit te voeren. En wat voor een ouderling geldt, geldt ook voor een diaken, een leraar, een priester, een bisschop en alle andere priesterschapsdragers.

Zoals we weten was Paulus, die als Saul bekend stond, onderweg naar Damascus om de christenen te vervolgen. Toen hij dicht bij de stad Damascus kwam, werd hij omgeven door een helder licht. Hij viel verstomd ter aarde en hoorde een stem: 'Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?' En Saulus vroeg: 'Wie zijt Gij, Here?' En de stem antwoordde: 'Ik ben Jezus.'

De boetvaardige Saulus vroeg aan de Heer wat hij moest doen. Met het antwoord van de Heer veranderde Saulus van de vervolger in de bekeerder, en begon hij aan zijn grote zending.⁷

Broeders, het gaat om de *werken* — niet om de *dromen* — waardoor anderen worden gezegend en geleid, en waardoor zielen worden gered. 'Weest daders des woords en niet alleen hoorders: dan zoudt gij uzelf misleiden', zei Jakobus.⁸

Ik hoop dat iedereen die deze priesterschapsbijeenkomst vanavond bijwoont, zich opnieuw zal inspannen om in aanmerking te komen voor de leiding van de Heer in zijn leven. Er zijn veel mensen die om hulp smeken en bidden. Er zijn mensen die ontmoedigd zijn, mensen die een slechte gezondheid hebben of andere problemen in het leven hebben waardoor ze wanhopig zijn.

Ik heb altijd in de waarheid van de volgende woorden geloofd: 'Gods grootste zegeningen worden door zijn dienstknechten hier op aarde verstrekt.'⁹ Laten we gewillige en reine handen hebben om te kunnen voorzien in wat onze hemelse Vader voor anderen in petto heeft.

Ik wil graag met een voorbeeld uit mijn eigen leven afsluiten. Ik heb ooit een goede vriend gehad die meer problemen en frustraties in zijn leven scheen te hebben dan hij aankon. Uiteindelijk lag hij ongeneeslijk ziek in het ziekenhuis. Ik wist niet dat hij daar lag.

Mijn vrouw en ik waren in dat ziekenhuis om iemand anders te

bezoeken die ernstig ziek was. Toen we het ziekenhuis uitkwamen en naar de parkeerplaats liepen, kreeg ik sterk het gevoel om terug naar binnen te gaan en te vragen of Hyrum Adams in dat ziekenhuis lag. Vele jaren daarvoor had ik al geleerd om dergelijke influisteringen van de Heer nooit te negeren. De receptionist zei dat Hyrum inderdaad in dat ziekenhuis lag.

We gingen naar zijn kamer, kloppen op de deur en gingen naar binnen. We waren niet voorbereid op wat ons te wachten stond. Er hingen overal ballonnen. Op de muur hing een poster met de woorden '*Van harte gefeliciteerd*'. Hyrum zat rechtop in zijn bed met zijn familieleden om zich heen. Toen hij ons zag zei hij: 'Broeder Monson, hoe wist u in vredesnaam dat ik vandaag jarig ben?' Ik glimlachte en liet de vraag onbeantwoord.

De broeders die het Melchizedeks priesterschap droegen, gingen om hem heen staan en gaven hem een priesterschapszegen.

Nadat er was gehuild, dankbaar geglimlacht en omhelsd, leunde ik

over Hyrum heen en fluisterde: 'Hyrum, vergeet de woorden van de Heer niet, want daar zul je steun aan hebben. Hij heeft beloofd: "Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tor u."¹⁰

Ik bid dat een ieder van ons altijd in dienst van de Heer zal zijn en daardoor in aanmerking zal komen voor de hulp van de Heer. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. 'Proclamation', *Ensign*, mei 1980, blz. 52.
2. *Deseret Weekly*, 2 november 1889, blz. 598.
3. LV 107:99.
4. Conference Report, oktober 1955, blz. 86.
5. Ether 12:27.
6. In Conference Report, april 1942.
7. Handelingen 9:3-6.
8. Jakobus 1:22.
9. Whitney Montgomery, 'Revelation', in *Best-Loved Poems of the LDS People*, bezorgd door Jack M. Lyon en anderen (1996), blz. 283.
10. Johannes 14:18.

Waarom we ons met bepaalde zaken bezighouden

President Gordon B. Hinckley

Het is geen zaak die we met gemak afhandelen: het vereist inspanning en offers. We zullen voortgaan op het pad dat de Heer voor ons heeft uitgezet.

Mijn geliefde broeders, ik prijs u, waar u ook bent. Zoals gewoonlijk is de Tabernakel vanavond helemaal vol. De komende lente zullen we iedereen die deze grootse priesterschapsbijeenkomsten op zaterdag wil bijwonen, kunnen herbergen. Wat een zegen zal dat zijn.

Nu deze bijeenkomst naar zijn slot toegaat, wil ik het een paar minuten met u hebben over waarom we ons met bepaalde zaken bezighouden.

Ik geef toe dat het nogal vreemd klinkt, maar dit is de enige bijeenkomst waarin we de procedures en zaken van de kerk kunnen bespreken. Ik bid om leiding van de Heilige Geest.

De kerk is een godsdienstige organisatie. Het is een liefdadige gemeenschap. Zij houdt zich allereerst bezig met de aanbedding van de Heer Jezus Christus. Onze belangrijke zending is dat we getuigen dat Hij leeft. We zouden ons niet bezig moeten houden met iets wat niet met dat oogmerk in harmonie is. We behoren betrokken te zijn bij alles wat ermee in harmonie is.

Nu doen wij veel dingen die, oppervlakkig gezien, niets met dat gewichtige, met dat algemene patroon te maken lijken te hebben. Ik wil er op twee of drie dieper ingaan. Daaronder valt ook de Brigham Young University. Mensen vragen waarom wij zo'n grote en kostbare instelling steunen die zich voornamelijk richt op wereldlijk onderwijs. Die vraag is terecht. De steun die we geven is gebaseerd op onze leer.

De Heer heeft in een openbaring geboden:

'Onderwijst ijverig, en mijn genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen;

'Dingen, zowel in de hemel, op aarde en onder de aarde; dingen, die zijn geweest, die nu zijn, en dingen die binnenkort moeten geschieden;

dingen, die binnenslands zijn, en dingen, die buitenslands zijn; de oorlogen en de verwickelingen der natieën, en de oordelen, die op het land zijn; en eveneens een kennis van landen en van koninkrijken —

'Opdat gij in alle dingen moogt zijn voorbereid, wanneer Ik u wederom zal uitzenden ter verheerlijking van de roeping, waartoe Ik u heb geroepen, en van de zending, die Ik u heb opgedragen' (LV 88:78-80).

Het is duidelijk dat we verplicht zijn niet alleen kennis tot ons te nemen van geestelijke zaken, maar ook van wereldlijke. Er is een traditie in de kerk die met deze zaken te maken heeft. In Kirtland was een school der profeten. De Seventies Hall in Nauvoo werd gebruikt voor onderwijsdoeleinden. Er waren plannen voor een universiteit in Nauvoo.

Toen de heiligen in deze westelijke dalen aankwamen, werden er middelbare scholen opgericht om jongeren op te leiden. De University of Utah is in 1850 door onze pionier-voorouders opgericht. De Brigham Young University kwam later, maar heeft alle academies van de kerk overleefd. Hij is uitgegroeid tot het huidige aantal ingeschreven studenten van ruim 27 duizend. Dat zijn veel studenten, maar het is een heel klein deel van de jongeren van de kerk die voor een universitaire opleiding in aanmerking komen. We hebben maar plaats voor een betrekkelijk klein aantal. Als we het niet iedereen kunnen geven, waarom doen we het dan? Het antwoord is: als we het niet aan iedereen kunnen geven, laten we het dan geven aan zoveel als we kunnen. Het aantal dat op de universiteit geplaatst kan worden, is beperkt, maar de invloed van de universiteit is onbeperkt. Er wordt heel veel moeite gedaan om die invloed te vergroten en uit te breiden.

Wat boffen degenen die de kans krijgen. Ik word bijna boos als ik onder de studenten of in de faculteit maar iets van klachten hoor. Ik ben dankbaar dat ik kan zeggen dat zowel de studenten als de docenten, een paar uitzonderingen daargelaten, hun grote zegeningen waarderen en inzichtig zijn.

Tussen de bijeenkomsten door begeven de leden zich op Temple Square.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

HET EERSTE PRESIDIDIUM

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Tweede raadgever

DE RAAD DER TWAALF

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

HET PRESIDIDIUM DER ZEVENTIG

L. Adlin Porter

Harold G. Hillam

Earl C. Tingey

Di Todd Christofferson

Marlin K. Jensen

Donald E. Sorenson

Ben D. Banks

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Angel Abreo

F. Enzola Boache

Quennin L. Cack

John H. Grunberg

L. Lester Kendrick

Albert B. Harrison

Dieter F. Uchihart

Carlos R. Amado

John K. Garmak

Robert K. Duffinbush

Bruce C. Holten

W. Rolfe Kerr

Duane B. Neuenhoefer

Francisco J. Vilas

Neil L. Anderson

Sheldon F. Child

John B. Dickson

E. Melvin Hammond

Yoshitaka Kitachi

Glenn L. Pico

Dieter F. Uchihart

Merrill J. Bailemon

Gary J. Coleman

Charles Odler

E. Burton Howard

Cree L. Wilford

Rex C. Pingar

W. Craig Zwick

William R. Bradford

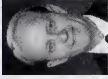
Spencer J. Condale

Leran C. Duan

Jay E. Jensen

John M. Madson

Hugh W. Primack

Marna J. Brough

Gene R. Cack

Virginia J. Feathstone

Kenneth Johnson

Lynn A. McKeiden

Carl B. Pratt

HET TWEDE QUORUM DER ZEVENTIG

Richard D. Allford

Claudio R. M. Castro

James O. Mason

H. Bryon Richards

Gerald L. Taylor

Richard W. Windell

Abbas M. Anamim

Adhemar Damiani

Richard J. Jayness

Lynn G. Robbins

D. Leo Haber

Richard B. Werhahn

E. Roy Botemann

Duane B. Gerrard

Dale E. Miller

Neil B. Reueckle

Richard E. Lurvey Sr.

Roy H. Wood

L. Edward Brown

Ronald J. Holverson

Earl M. Manson

Dennis E. Simmons

Gordon T. Venn

Erni A. Call

Wayne M. Hancock

Merrill C. Oaks

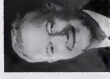
Donald L. Stanbaf

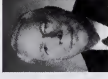
Stephen A. West

Val R. Christensen

J. Kent Jolley

Stephen B. Oveson

David R. Stone

Robert J. Whitman

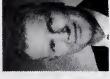
Richard E. Cack

W. Dan Ladd

Bruce D. Poner

El Bruno Stucki

Leane B. Wideman

DE PRESIDRENDE BISSCHAP

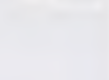
Robert S. Weiler

H. David Barton
Presidrende bisschop

Richard C. Fogarty
Eerste roedvoogder

Keith B. McMillin
Tweede roedvoogder

De ramen in de Tabernakel. Het buitenlicht wordt aangevuld door kroonluchters.

Bovendien heeft de universiteit de kerk op een gunstige manier bekendheid gegeven. Het is algemeen bekend dat de universiteit door de kerk gesteund wordt. Zij is op de bres gesprongen voor normen en idealen waarover geschreven en gesproken is, en waardoor de wereld weet waarin we geloven. Haar onderwijsprogramma's en sportprogramma's hebben zowel de universiteit als de kerk aanzien gegeven. En omdat er generaties studenten door haar gebouwen lopen, op weg gaan naar hun diploma, die daarna uitvliegen over de hele wereld, zullen zij eer brengen aan die geweldige instelling en haar sponsor en alma mater, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

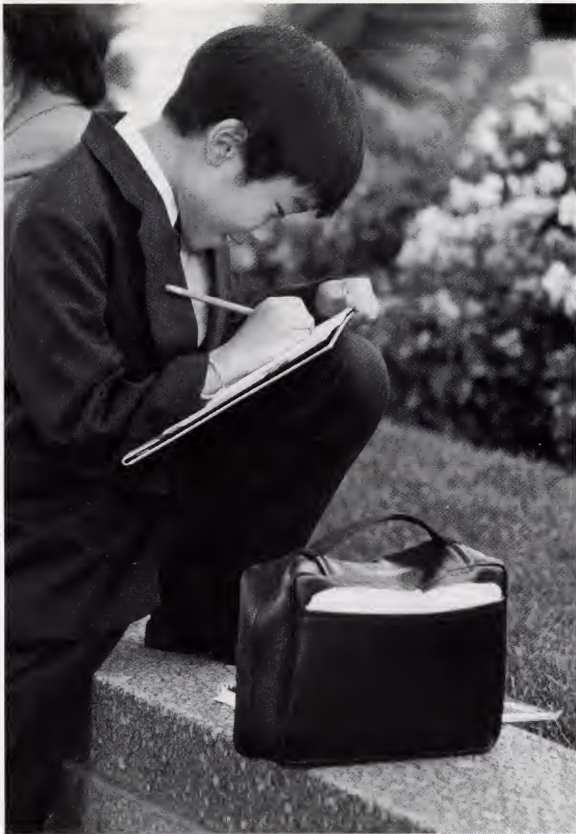
We zullen de BYU en haar faculteit in Hawaii blijven steunen. We zullen Ricks College blijven steunen. We zullen waarschijnlijk geen andere universiteiten bouwen. We zouden willen dat we er genoeg konden bouwen om iedereen die dat wil te kunnen plaatsen. Maar daar is geen sprake van. Ze zijn zo verschrikkelijk duur. Maar deze zullen we handhaven als onze vlaggenscheppen, als getuigen van de grote en ernstige toewijding van deze kerk aan onderwijs, zowel godsdienstig als wereldlijk, en daarmee bewijzen wij de wereld dat uitstekende wereldlijke kennis verkregen kan worden in een godsdienstige omgeving.

Onze godsdienstinstituten overal ter wereld en het geweldige seminariesysteem van de kerk zullen die instellingen ondersteunen.

We hopen dat daardoor onze jeugd, waar ook ter wereld, enigszins het grote goed mag ervaren dat de BYU biedt.

De volgende vraag: 'Waarom doet de kerk in zaken?'

We hebben een aantal bedrijven. Niet veel. Met de meeste is begonnen in de begintijd toen de kerk de enige organisatie was die het kapitaal kon verschaffen om bepaalde zaken op te starten die bedoeld waren om de mensen in dit afgelegen gebied te helpen. We hebben ons daarvan allang ontdaan toen we dachten dat er geen behoefte meer

aan was. Dat was onder andere de Consolidated Wagon and Machine Company die het goed deed in de tijd van karren en door paarden getrokken landbouwmachines. Het bedrijf was niet meer nodig.

De kerk heeft de banken verkocht die zij ooit had. Toen er in de samenleving goede banken kwamen, waren de banken van de kerk niet meer nodig.

Een aantal van die bedrijven dient rechtstreeks de belangen van de kerk. Communicatie is bijvoorbeeld onze zaak. Wij moeten spreken met mensen over de hele

wereld. We moeten hier spreken om ons standpunt bekend te maken, en in het buitenland om anderen met ons werk bekend te maken. En daarom bezitten we een krant, de *Deseret News*, de oudste zakelijke instelling in Utah.

Zo bezitten we ook tv- en radiostations. Zij zijn onze spreekbuis in de gemeenten waar ze ontvangen worden. Ik wil daaraan toevoegen dat wij ons soms schamen voor de presentaties die de grote netwerken brengen. Onze mensen doen hun best om de invloed daarvan te beperken.

We hebben een afdeling onroerend goed die allereerst bedoeld is om de toestand en de aantrekkelijkheid van de percelen rond Temple Square te waarborgen. Van veel steden is de kern vreselijk aangetast. Dat kan niet gezegd worden van Salt Lake City, hoewel u het daarmee misschien niet eens bent als u tegenwoordig bij de Tabernakel probeert te komen. We hebben geprobeerd te zorgen dat dit deel van de stad aantrekkelijk en levend blijft. Met de prachtige terreinen van Temple Square en het oostelijk aangrenzende blok houden we tuinen in stand die net zo mooi zijn als welke ter wereld ook. Dit gebied zal zelfs nog aantrekkelijker worden als het gebouw dat nu in Main Street gebouwd wordt, klaar is en het grote Conferentiecentrum aan de noordzijde voltooid is.

Worden die zaken gerund om winst te maken? Natuurlijk. Ze functioneren in een wereld vol concurrentie. Ze betalen belasting. Het zijn belangrijke onderdelen van deze gemeenschap. Ze maken winst en uit die winst komt het geld dat door The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Foundation gebruikt wordt voor charitatieve en nuttige doelen, hier en in het buitenland, en meer in het bijzonder voor de humanitaire hulp die de kerk biedt.

Die ondernemingen staan een tiende van hun winst af aan de Foundation. De Foundation kan niet aan zichzelf of andere kerkelijke instellingen geven, maar ze kan haar middelen gebruiken om andere doelen te steunen, wat ze ook doet. Miljoenen dollars zijn op die manier uitgedeeld. Duizenden en nog eens duizenden mensen zijn gevoed, ze zijn voorzien van medicijnen. Ze hebben kleding en onderdak gekregen in tijden van grote nood en verschrikkelijk leed. Wat ben ik dankbaar voor de liefdadigheid van die geweldige Foundation die haar middelen krijgt uit de bedrijven van de kerk.

Ik heb tijd om nog een vraag te bespreken: 'Waarom raakt de kerk betrokken bij zedelijke kwesties die de wetgevende macht en de kiezers aangaan?'

Ik haast mij daaraan toe te voegen dat wij ons alleen bemoeien met wettelijke zaken die strikt morele aangelegenheden zijn, of die het welzijn van de kerk rechtstreeks raken. We hebben bezwaar gemaakt tegen gokken en drank, en dat zullen we blijven doen. We beschouwen het niet alleen als ons recht, maar als onze plicht om weerstand te bieden aan de machten die volgens ons het moreel van de samenleving ondermijnen. Veel van wat we doen, heel veel, doen we in samenwerking met anderen met dezelfde belangen. We hebben samengewerkt met Joodse groepen, met katholieken, moslims, protestanten en met groepen zonder een bepaalde godsdienstige overtuiging, in coalities die gevormd zijn ter verdediging van standpunten over belangrijke zedelijke kwesties. Dat is momenteel het geval in Californië, waar heiligen der laatste dagen in samenwerking met anderen bezig zijn het traditionele huwelijk veilig te stellen ten opzichte van machten in onze samenleving die proberen die heilige instelling een andere definitie te geven. Het door God goedgekeurde huwelijk tussen man en vrouw is duizenden jaren de basis van de beschaving geweest. Er is geen enkele rechtvaardiging om een andere definitie aan het huwelijk te geven. Daartoe hebben we het recht niet, en degenen die het proberen, zullen zich voor God Zelf moeten verantwoorden.

Sommigen schilderen het wettigen van een huwelijk tussen mensen van hetzelfde geslacht af als een burgerlijk recht. Dit is geen kwestie van burgerlijk recht; het is een kwestie van zeden. Anderen betwijfelen ons grondwettelijke recht als kerk om onze stem te laten horen over een kwestie die van essentieel belang is voor de toekomst van het gezin. Wij geloven dat het verdedigen van die heilige instelling door het traditionele huwelijk in bescherming te nemen, duidelijk behoort tot onze godsdienstige en grondwettelijke voorrechten. Onze leer verplicht ons zelfs onze stem te laten horen.

Niettemin wil ik zeggen, en ik zeg dat met nadruk, dat onze weerstand

tegen legalisering van het huwelijk tussen mensen van hetzelfde geslacht nooit moet worden uitgelegd als een rechtvaardiging voor haat, onverdraagzaamheid of zelfs mishandeling van hen die zichzelf beschouwen als homoseksueel — als individu, noch als groep. Zoals ik een jaar geleden vanaf dit spreekgestoelte heb gezegd, gaat mijn hart uit naar degenen die zich homoseksueel en lesbisch noemen. We houden van hen en respecteren hen als zoons en dochters van God. Ze zijn welkom in de kerk. Er wordt echter van hen verwacht dat ze zich houden aan dezelfde van God gegeven gedragsregels die voor iedereen gelden, alleenstaand of getrouwd.

Ik prijs de leden van onze kerk die zich vrijwillig bij gelijkgestemden hebben aangesloten om de heiligheid van het traditionele huwelijk te verdedigen. Als deel van een coalitie met mensen van een ander geloof geeft u veel van uw middelen, tijd en talenten voor een zaak die in sommige gebieden misschien niet door de samenleving aanvaard wordt, maar die toch centraal staat in het eeuwige plan van de Heer voor zijn kinderen, net als veel andere kerken doen. Dit is een gezamenlijke inspanning.

Ik denk dat dit alles is wat ik daarover en over de andere zaken die ik genoemd heb, moet zeggen. Ik heb getracht uit te leggen waarom we een aantal dingen doen die we doen. Ik hoop dat het geholpen heeft.

Tot slot wil ik zeggen dat ik houd van het priesterschap van deze kerk. Het is belangrijk en het leeft. Het staat centraal in dit werk. Het is de macht en het gezag waardoor God, onze eeuwige Vader, zijn werk op aarde verricht. Het is het gezag waardoor mensen in zijn naam spreken. Het is het gezag waardoor zij zijn kerk besturen.

Ik hou van de jongens die het Aäronisch priesterschap dragen. Elke jongeman die dat doet, in gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer, mag verwachten dat hij geleid wordt door de Heilige Geest. Die Geest zal hem zegenen in zijn studie

en andere activiteiten, en leiden bij andere verrichtingen die hem en anderen tot zegen zullen zijn.

Jongens, leef zo dat je je priester-schap waardig bent. Doe nooit iets waardoor je die waardigheid verliest. Leef het woord van wijsheid na. Het is niet moeilijk en zal je de beloofde zegeningen brengen. Vermijd drugs. Ze zullen je volkomen vernietigen. Ze zullen je de beheersing en de discipline over je geest en lichaam afnemen. Ze maken je verslaafd en krijgen een gevaarlijke en dodelijke greep op je die bijna onmogelijk te verbreken is.

Blijf uit de buurt van pornografie. Ook dat zal je vernietigen. Het zal je geest benevelen met het kwaad en je vermogen om te genieten van wat goed en mooi is, vernietigen.

Vermijd alcohol alsof het een walgelijke ziekte is. Bier doet hetzelfde met je als wat sterke drank

doet. Allebei bevatten ze alcohol in verschillende hoeveelheden.

Mijd onzedelijkheid. Het zal je schaden als je eraan toegeeft. Het zal je zelfrespect vernietigen. Het zal je beroven van prettige mogelijkheden en zorgen dat je niet meer in aanmerking komt voor het gezelschap van lieflijke jongevrouwen.

Houd bij het maken van plannen voor de toekomst ruimte voor een zending. Dat ben je verplicht. Het kan moeilijk zijn, maar het zal je leven verrijken en evenwicht geven, en het zal anderen tot zegen zijn op een manier die je niet kunt bevatten.

Er hangt zoveel van jullie af, dierbare jonge vrienden, zo ontzettend veel.

Moge God jullie zegenen op je levensweg in gehoorzaamheid aan de geboden.

Dit is de kerk en het koninkrijk van de almachtige God, daar wil ik

iedere man en jongen onder mijn gehoor aan herinneren. Zoals onze geschiedenis uitvoerig heeft aangetoond, is het geen zaak die we met gemak afhandelen: het vereist inspanning en offers. We zullen voortgaan op het pad dat de Heer voor ons heeft uitgezet. We zullen proberen sterk te zijn en niet ontmoedigd te raken bij het naleven van de gevestigde programma's en gebruiken die generaties lang gehandhaafd zijn.

Broeders, wat is het een geweldige organisatie waarvan wij allemaal deel uitmaken. We zullen doorgaan en nooit verzwakken of ontmoedigd raken in onze inspanningen om dit koninkrijk op te bouwen en rechtschapenheid op de aarde te vestigen. Moge God ons wijsheid, kracht en vastberadenheid geven. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hoop, een anker van de ziel

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Onze grootste hoop komt voort uit de kennis dat de Heiland de banden van de dood verbroken heeft. (. . .) Hij heeft verzoening bewerkt voor onze zonden, als wij ons bekeren.

Broeders, zusters en vrienden. Ik ben heel dankbaar voor de inspiratie en de toewijding van degenen die deze gewijde, heilige, historische tabernakel hebben gebouwd. Ik betoon respect aan president Brigham Young die het leidinggevende brein achter dit unieke gebouw en het schitterende orgel is geweest. Tegelijkertijd verheug ik me in het feit dat we, onder de inspirerende leiding van president Hinckley, bezig zijn met de bouw van een prachtig huis van aanbidding om tegemoet te komen aan de behoeften van deze steeds groeiende kerk. Dat nieuwe gebouw is een uiting van hoop voor de kerk in de komende eeuw.

Op deze ochtend 'wilde ik tot u spreken' zoals Moroni zei, 'aangaande hoop.' Er zijn enorme bronnen van hoop naast onze eigen mogelijkheden, studie, kracht en kwaliteit. We hebben daarbij de gave van de Heilige Geest. Door de geweldige zegen van dat lid van de Godheid kunnen we de waarheid van alle dingen te weten komen."

Hoop is het anker van onze ziel. Ik ken niemand die geen behoefte heeft aan hoop: jong of oud, sterk of zwak, rijk of arm. Zoals de profeet Ether indringend heeft gezegd: 'Daarom mag een ieder, die in God gelooft, met zekerheid op een betere wereld hopen, ja, namelijk op een plaats ter rechterhand Gods; en deze hoop komt door geloof, en is een anker voor de ziel der mensen, hetgeen hen zeker en standvastig zal maken, en altijd overvloedig in goede werken.'

Nephi spoorde zijn tijdgenoten aan: 'Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, (. . .) dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben.'

Iedereen heeft zijn problemen en moeilijkheden in dit leven. Dat is een onderdeel van onze test in de sterfelijkheid. De reden van sommige

van die beproevingen kunnen we alleen begrijpen op de basis van geloof en hoop omdat er vaak een groter doel is dat we niet altijd begrijpen. Door hoop ontstaat gemoedsrust.

Er zijn maar weinig bezigheden die veiliger zijn dan een zending voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zendingen zijn letterlijk in Gods handen. We zouden willen dat ze altijd helemaal buiten gevaar zijn, maar dat is niet reëel. Zendingen, hun familie en hun leiders vertrouwen volledig op de bescherming van de Heer, en als er zich bij uitzondering een tragedie voordoet, krijgen zij steun van de Geest van Hem die zij dienen.

Afgelopen zomer bezocht ik ouderling Orin Voorheis in zijn ouderlijk huis in Pleasant Grove (Utah). Het is een grote, knappe, prachtige jongeman die op zending is geweest in het zendingengebied Buenos Aires-Zuid. Op een avond, toen hij elf maanden op zending was, werden ouderling Voorheis en zijn collega door gewapende rovers lastig gevallen. In een zinloze daad van geweld schoot een van hen ouderling Voorheis in het hoofd. Dagenlang zweefde hij tussen leven en dood, niet in staat om te spreken, te horen, te bewegen of zelfs maar zelfstandig te ademen. Door het geloof en de gebeden van vele mensen over een lange periode werd hij van de beademings-apparaat afgekoppeld en teruggebracht naar de Verenigde Staten.

Na maanden van uitgebreide revalidatie en therapie kwam ouderling Voorheis wel op krachten, maar was hij nog steeds verlamd en niet in staat om te spreken. Hij ging maar langzaam vooruit. Zijn ouders besloten dat ze hun zoon mee naar huis zouden nemen om voor hem te zorgen in de liefdevolle atmosfeer van het eigen gezin. Maar in hun bescheiden behuizing ontbrak de ruimte of de uitrusting voor de nodige therapie. Veel vriendelijke burens, vrienden en weldoeners hielpen mee aan een uitbreiding van het huis en zorgden voor de uitrusting voor de fysieke therapie.

Ouderling Voorheis is nog steeds bijna helemaal verlamd en hij kan niet praten, maar hij heeft een geweldige geest en kan vragen beantwoorden met handbewegingen. Hij draagt nog steeds zijn naamplaatje. Zijn ouders vragen niet: 'Waarom is dit gebeurd met onze prachtige zoon, die toch gehoor had gegeven aan de roeping van de Meester?' Niemand heeft een zeker antwoord, behalve misschien in omstandigheden waarin een hoger doel gediend wordt. We moeten wandelen in geloof. We denken aan het antwoord van de Heiland op de vraag: 'Wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is?' De Heiland antwoordde dat niemand schuld had, maar dat de werken van God in hem openbaar mochten worden.⁶ In plaats van bitterheid te koesteren bogen de leden van de familie Voorheis het hoofd en zeiden tegen de Heer: 'Uw wil geschiede. We zijn dankbaar geweest voor elke dag van zijn leven en, met de hulp van anderen, zullen we bereidwillig de zorg voor hem op ons nemen.'

De bedoeling van mijn bezoek aan ouderling Voorheis was om hem met zijn vader, zijn bisschop, zijn huisonderwijzer en anderen een zegen van hoop te geven. Sommigen vragen misschien: 'Is er voor ouderling Voorheis nog hoop in dit leven?' Ik geloof dat er voor iedereen veel hoop is! Soms vragen we God om wonderen, en die gebeuren vaak, maar niet altijd op de manier die we verwachten. Niemand verlangt naar een leven als dat van ouderling Voorheis, maar de invloed van zijn leven op anderen is onschatbaar en eeuwig, zowel hier als in Argentinië. Na zijn ongeluk is de gemeente Kilometer 26 in Argentinië snel gegroeid en kwam zij al snel in aanmerking voor een kerkgebouw.

Hoop is vertrouwen op Gods beloften, het geloof dat de gewenste zegeningen als we nu handelen, in de toekomst in vervulling zullen gaan. Abraham 'heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden.' Tegen de menselijke rede in vertrouwde hij 'in de volle zekerheid' dat God zijn

belofte zou nakomen en Abraham en Sara op hun oude dag een kind zou schenken.⁶

Een paar jaar geleden ondervond zuster Joyce Audrey Evans, een jonge moeder in Belfast, moeilijkheden met haar zwangerschap. Ze ging naar het ziekenhuis waar een van de verpleegsters haar vertelde dat ze waarschijnlijk haar baby zou verliezen. Zuster Evans antwoordde: 'Maar ik kan het niet opgeven. (...) U moet me hoop geven.' Zuster Evans vertelde later: 'Ik kon de hoop pas opgeven als er helemaal geen reden meer was voor hoop. Ik was dat aan mijn ongeboren kind verschuldigd.'

Drie dagen later had ze een miskraam. Ze schreef: 'Een lang moment voelde ik niets. Toen doorstroomde me een diep gevoel van vrede. Met die vrede kwam ook het inzicht. Ik wist waarom ik, ondanks de omstandigheden, de hoop niet kon opgeven: je hoopt of je wanhoopt. Zonder hoop kun je niet tot het einde toe volharden. Ik had uitgekeken naar een antwoord op mijn gebeden en ik werd niet teleurgesteld; ik genas lichamelijk en werd belond met een

geest van vrede. Nog nooit eerder had ik me zo dicht bij mijn hemelse Vader gevoeld, nog nooit eerder had ik zo'n vrede gevoeld. (...)

'Het wonder van die vrede was niet de enige zegening tijdens die gebeurtenis. Een paar weken later begon ik te denken aan het kind dat ik verloren had. De Geest bracht me de woorden van Genesis 4:25 in gedachten: 'En zij baarde een zoon en gaf hem de naam Set, want (zeide zij) God heeft mij een andere zoon gegeven. (...)

'Een paar maanden later werd ik weer zwanger. Toen mijn zoon geboren was, werd hij 'gezd' verklaard. Hij kreeg de naam Evan Seth.'

Vrede in dit leven is gebaseerd op geloof en getuigenis. We kunnen allemaal hoop putten uit onze persoonlijke gebeden en troost putten uit de Schriften. Door priesterschapsgesegens worden we opgemonterd en gesteund. Hoop spuit ook voort uit rechtstreekse, persoonlijke openbaring, waarop we recht hebben als we het waard zijn. We hebben ook de zekerheid dat we leven in een tijd waarin er een profet op aarde is die alle sleutels van Gods

Het spreekgestoelte heeft een microfoon, een klok en een teleprompter, waar de tekst van de toespraken op verschijnt.

koninkrijk draagt en aanwendt.

Samuel Smiles heeft geschreven: 'Hoop is als de zon, die, als we haar tegemoet lopen, de schaduw van onze last achter ons werpt. (. . .) Hoop verzoet de herinnering aan dierbare momenten. Zij verzacht onze zorgen tot onze groei en kracht. Zij geeft ons steun in donkere uren, stimuleert ons in goede uren. Zij geeft beloften voor de toekomst en doel aan het verleden. Zij verandert ontmoediging in vastbeslotenheid.'⁸

De onuitputtelijke bron van onze hoop is dat we zoons en dochters van God zijn en dat zijn Zoon, de Heer Jezus Christus, ons van de dood gered heeft. Hoe kunnen we weten dat Jezus echt onze Heiland en Verlosser is? In menselijke bewoordingen kun je zijn bestaan bijna niet omschrijven, maar zijn aanwezigheid kan onduidelijk door de Geest gevoeld worden als we steeds proberen zijn invloed in ons leven toe te laten. In het Boek van Mormon lezen we het verhaal waarin Aäron het evangelie uitlegt aan Lamoni's vader. Hij zei tegen hem: 'Indien gij u voor God wilt nederbuigen (. . .) en in geloof

zijn naam aanroepen, gelovende, dat gij zult ontvangen, dan zult gij de hoop ontvangen, die gij verlangt.'⁹ De oude koning volgde dit letterlijk op en ontving een getuigenis van de waarheid die Aäron verkondigde. Als gevolg daarvan bekeerde hij zich met zijn hele huishouding en leerden ze de Heer kennen.

Onze grootste hoop komt voort uit de kennis dat de Heiland de banden van de dood verbroken heeft. Hij behaalde zijn overwinning door zijn ondraaglijke pijn, lijden en doodsstrijd. Hij heeft verzoening bewerkt voor onze zonden, als wij ons bekeren. In de hof van Getsemane uitte Hij de smartelijke kreet: 'Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.'¹⁰ Lucas beschrijft de intensiteit van de doodsstrijd: 'En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen.'¹¹

Allemaal kunnen we hoop vinden in wat Petrus meemaakte gedurende de gebeurtenissen die tot de kruisiging leidden. Misschien sprak de

Heer wel tegen ons allemaal toen Hij tegen Petrus zei: Zie, de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u geboden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen.'

En Petrus antwoordde: 'Here, met U ben ik bereid ook gevangenis en dood in te gaan. Maar Hij zeide: Ik zeg u Petrus, de haan zal heden niet kraaien, eer gij driemaal zult geloofchend hebben, dat gij Mij kent.'¹²

Terwijl Petrus de gebeurtenissen volgde, werd hij herkend als een discipel van Christus. Een slavin zei: 'Ook die was bij Hem!' En Petrus antwoordde dat hij Hem niet kende. Twee anderen herkenden Petrus ook als zijn discipel. Petrus ontkende weer dat hij de Heiland kende. En terwijl hij sprak, kraaide er een haan.

'En de Here keerde Zich om en zag Petrus aan. En Petrus herinnerde zich het woord des Heren, hoe Hij tot hem gezegd had: Eer de haan heden kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.

'En hij ging naar buiten en weende bitter.'¹³

Die gebeurtenis gaf Petrus zoveel kracht dat hij het nooit meer zou laten afweten en bekend zou staan als de rots. Zijn hoop raakte stevig verankerd in een eeuwige Rots, namelijk onze Verlosser, Jezus Christus.¹⁴ Als hoofd van de apostelen zette hij het werk getrouw en moedig voort.

Zoals Petrus hoop kreeg na een moment van zwakte, kunnen u, ik, en iedereen ons verheugen in de hoop die voortvloeit uit de kennis dat God werkelijk leeft. Die hoop komt voort uit de overtuiging dat Hij, als we geloof hebben, ons door onze moeilijkheden heen zal helpen; als het niet in dit leven is, dan toch zeker in het leven hierna. Het is zoals Paulus tegen de Korintiërs zei: 'Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen.'¹⁵ In het eeuwige plan van zaken zullen verkeerde dingen rechtgetrokken worden. In de volmaakte rechtvaardigheid van de

Heer zal aan ieder die een rechtschapen leven leidt de zegeningen vergoed worden die hij hier niet gekregen heeft.

Naar mijn mening is er in de geschiedenis van de kerk nog nooit zoveel reden geweest voor hoop voor de toekomst van de kerk en haar leden. Ik geloof en getuig dat we op weg zijn naar een hoger niveau van geloof en activiteit dan ooit het geval geweest is. Ik bid dat ieder van ons in dat geweldige leger van rechtschapenheid zijn plaats zal innemen. Ieder van ons zal verschijnen voor de Heilige van Israël en verslag uitbrengen van zijn rechtschapen leefwijze. Ons is gezegd: 'Daar heeft Hij geen dienstknecht.'¹⁶

Door mijn roeping als apostel heb ik een vast getuigenis van het leven en de bediening van de Heiland gekregen. Ik verklaar met Job: 'Ik weet: mijn Losser leeft.'¹⁷ Mijn getuige daarvan 'is in de hemel'.¹⁸ Jezus is de Christus, de Heiland van de hele mensheid. Joseph Smith was de geïnspireerde profet die de sleutels tot verlossing, het gezag en de organisatie hersteld heeft die aan hem werden toevertrouwd, onder de leiding van God de Vader en zijn Zoon, de Heer Jezus Christus. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

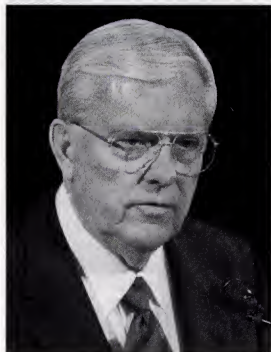
NOTEN

1. Moroni 7:40.
2. Zie Moroni 10:5.
3. Ether 12:4.
4. 2 Nephi 31:20.
5. Zie Johannes 9:2-3.
6. Zie Romeinen 4:18-21.
7. Joyce Audrey Evans, 'To Live in Hope', *Ensign*, september 1995, blz. 70.
8. Aangehaald in *Especially for Mormons*, 'Stan and Sharon Miller', deel 2, blz. 113.
9. Alma 22:16.
10. Matteüs 26:39.
11. Lucas 22:44.
12. Lucas 22:31-34.
13. Zie Lucas 22:56-62.
14. Zie Helaman 5:12.
15. 1 Korintiërs 15:19.
16. 2 Nephi 9:41.
17. Job 19:25.
18. Job 16:19.

Pas op voor valse profeten en leraren

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Pas op voor mensen die zich door het geschreven of gesproken woord tegen de ware profet van God keren.

Tegen het eind van de zending van de Heiland stelden zijn discipelen Hem verschillende vragen over de toekomst: 'Zeg ons (. . .) wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?'

Jezus antwoordde: 'Ziet toe, dat niemand u verleide!'

'Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden. Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen () en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. Doch dat alles is het begin der ween' (Matteüs 24:3-8).

De apostel Paulus heeft voor deze dagen gewaarschuwd: 'Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen,

maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren' (2 Timoteüs 4:3-4).

Paulus heeft ook gezegd dat de Heer 'zowel apostelen als profeten [heeft] gegeven. (. . .) om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus,

'totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon God bereikt hebben (. . .)

'Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt' (Efeziërs 4:11-14).

Broeders en zusters, alleen de Vader weet de exacte tijd van de wederkomst (Matteüs 24:36). Er zijn echter tekenen dat bepaalde schriftuurlijke profetieën met betrekking tot die dag in vervulling gaan. Jezus heeft verschillende malen gewaarschuwd dat er vóór zijn wederkomst 'vele valse profeten zullen opstaan en velen zullen zij verleiden' (Matteüs 24:11). Als apostelen van de Heer Jezus Christus is het onze taak om torenwachters te zijn en de leden van de kerk te waarschuwen voor valse profeten en leraren die geloof en getuigenis willen verstrikken en verwoesten. Wij waarschuwen u vandaag dat er valse profeten en leraren zijn, en als we niet voorzichtig zijn, zullen zelfs getrouwe

heeft gezegd dat de profeten 'zich voortdurend uitspreken tegen alles wat in de ogen van de Heer niet goed is; tegen verontreiniging van ons verstand, ons lichaam en onze omgeving; tegen vulgariteit, diefstal, leugens, hoogmoed, en godslastering; tegen ontucht, overspel, homoseksualiteit en al het andere misbruik van de scheppende macht; tegen moord en alles wat daarmee te maken heeft; tegen alle vormen van ontheiliging.' Hij zei verder: 'Het is bijna niet te geloven dat dergelijke zaken onder de leden van kerk kunnen voorkomen (. . .) We merken echter dat als mensen de juiste weg leren kennen, ze die niet noodzakelijkerwijs ook bewandelen.' ('The False Gods We Worship,' *Ensign*, juni 1976, blz. 4, 6.)

Laten we daarom oppassen voor valse profeten en valse leraren, zowel mannen als vrouwen, die op eigen titel leerstellingen van de kerk verkondigen, en die hun valse leer prediken en volgelingen proberen te vinden door symposiума, boeken en tijdschriften te propageren waarvan de inhoud niet in overeenstemming met de leer van de kerk is. Pas op voor zulke mensen, die zich door het geschreven of gesproken woord tegen de ware profeet van God keren, en die actief volgelingen proberen te vinden, zonder rekening te houden met het eeuwig welzijn van de mensen die ze misleiden. Net als Nehor en Korihor in het Boek van Mormon vertrouwen ze op spitsvondigheid om anderen te misleiden en te bedriegen. 'Waar mensen prediken en zichzelf tot een licht der wereld stellen voor gewin en voor de eer der wereld, doch niet het welzijn van Zion zoeken' (2 Nephi 26:29).

Voor zulke mensen heeft president Joseph F. Smith gewaarschuwd, toen hij sprak over de 'hoogmoedige snoevers, die lezen bij het licht van hun eigen ijdelheid; die interpreteren op basis van zelfgemaakte regels; die zichzelf tot wet zijn, en zich aldus opstellen als de enige rechter van hun eigen daden.' (*Gospel Doctrine*, blz. 381.)

Ik wil u graag een aantal voorbeelden van valse leerstellingen

leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het slachtoffer van hun misleiding worden.

President Joseph F. Smith heeft wijze en duidelijke raad gegeven die op ons tegenwoordig van toepassing is:

'Wij kunnen alleen als gezaghebbend aannemen wat door de aangewezen kanalen komt, door de gevestigde organisaties van de priesterschap, wat het kanaal is dat God heeft aangewezen om zijn bedoeling en wil aan de wereld bekend te maken. (. . .) En op het moment dat iemand zich op een andere bron richt, op dat moment stelt hij zichzelf volkomen open voor de verleidende invloeden van Satan, en loopt hij gevaar om een dienstknecht van de duivel te worden; hij verliest de ware orde uit het oog waardoor de zegeningen van het priesterschap ontvangen worden; hij verlaat het koninkrijk van God en begeeft zich op gevaarlijk terrein. Als iemand opstaat en beweert dat hij buiten de priesterschapskanalen om openbaring van God voor de kerk heeft ontvangen, kunt u hem als een bedrieger op zijn nummer zetten.' (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], 41-42).

Als we aan valse profeten en valse leraren denken, hebben we de neiging om aan mensen te denken die duidelijk een valse leer aannemen

of die veronderstellen gezag te hebben om het evangelie van Christus volgens hun eigen interpretatie te verkondigen. We nemen vaak aan dat dergelijke personen bij kleinere radicale groeperingen aan de rand van de samenleving horen. Ik herhaal echter: Er zijn valse profeten en valse leraren die lid van de kerk zijn, of dat in ieder geval beweren. Er zijn mensen die zonder gezag beweren dat hun producten of praktijken door de kerk goedgekeurd zijn. Wees voorzichtig!

Gisteren hebben de leden van de kerk het Eerste Presidium en de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen steun verleend aan 'profeten, zieners en openbaarders', de president van de kerk als 'de profeet'. Hij, en alleen hij, bezit alle sleutels van het koninkrijk van God op aarde. Wat zijn we allemaal dankbaar dat we president Hinckley kennen en steun kunnen verlenen.

Op krachtige en eenvoudige wijze verkondigt president Hinckley het eeuwige heilsplan, keurt zonde af, en roept alle mensen op om zich te bekeren en Christus en zijn evangelie te aanvaarden. De leerstellingen van het eeuwige heil zijn niet onduidelijk of onzeker, maar zijn in overeenstemming met geopenbaarde waarheden, uit het heden en het verleden.

President Spencer W. Kimball

geven die mensen verkondigen die volgens hun eigen regels leven, die 'zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkenstenis der waarheid te kunnen komen' (2 Timoteüs 3:7).

Valse profeten en leraren zijn mensen die beweren dat de profet Joseph Smith een onbetrouwbare oplichter was; zij zetten vraagtekens bij het eerste visioen. Zij beweren dat het Boek van Mormon en andere canonieke boeken geen oude schriftuurlijke verslagen zijn. Ze proberen de aard van God opnieuw te definiëren, en ontkennen dat God openbaringen heeft gegeven en aan zijn geordende profeten openbaringen zal blijven geven.

Valse profeten en valse leraren zijn mensen die de Schriften opnieuw proberen uit te leggen om aan te geven dat deze heilige teksten niet het woord van God aan zijn kinderen zijn, maar uitspraken van ongeïnspireerde mannen die door hun eigen vooroordelen en culturele invloeden beperkt werden. Zij beweren dan ook dat de Schriften opnieuw uitgelegd moeten worden en dat zijzelf uitermate geschikt zijn om die uitleg te geven.

Maar wat waarschijnlijk nog het ergste is, zij verloochenen de opstanding en de verzoening van Christus, en beweren dat geen enkele God ons kan redden. Ze verwerpen de behoefte aan een Heiland. In het kort proberen deze lasteraars de leerstellingen van de kerk opnieuw te interpreteren zodat ze in hun eigen kraampje te pas komen. En ondertussen verloochenen ze Christus en zijn Messiaanse rol.

Valse profeten en valse leraren zijn ook mensen die verandering proberen aan te brengen in de door God gegeven, en door de Schriften bevestigde, leer van het huwelijk, het gezin en de zedelijke reinheid. Zij willen zedelijke reinheid opnieuw definiëren om ontucht, overspel en homoseksuele relaties te rechtvaardigen. Sommigen beweren zelfs openlijk dat homo-huwelijken gelegaliseerd moeten worden. Om hun afkeer van Gods wetten die het gezin beschermen, te rechtvaardigen, vallen deze valse profeten en

valse leraren zelfs de geïnspireerde proclamatie over het gezin aan, die het Eerste Presidium en de twaalf apostelen in 1995 wereldwijd hebben uitgegeven.

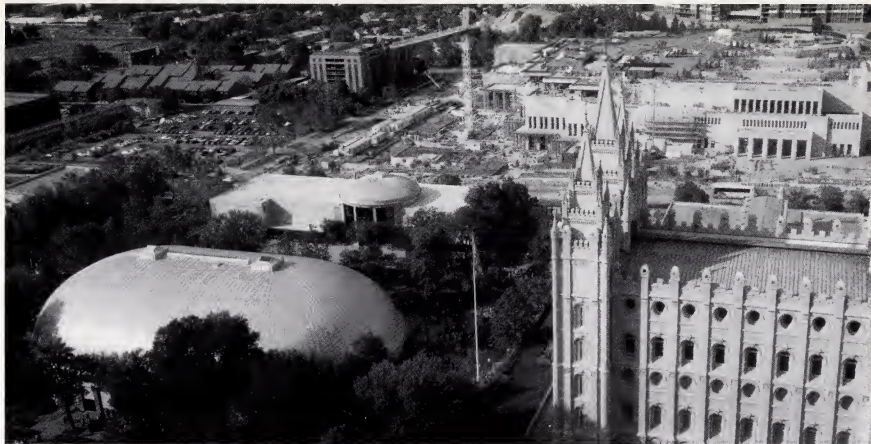
Ongeacht de valse leerstellingen die zij verkondigen, zijn valse profeten en valse leraren een onvermijdelijk onderdeel van de laatste dagen. 'Valse profeten', zo zei de profet Joseph Smith, 'zullen zich altijd tegen de ware profeten verzetten.' (*Teachings of the Prophet Joseph Smith* [1976], blz. 365.)

In God koninkrijk is er echter niet zoiets als 'loyale oppositie'. Je bent of een voorstander van het koninkrijk Gods, en verdedigt Gods profeten en apostelen, of je bent een tegenstander. En de raad van Lehi tegen zijn oudere zoons geldt ook vandaag:

'En wanneer de tijd vervuld is komt de Messias, opdat Hij de mensenkinderen van de val moge verlossen. En omdat zij van de val zijn verlost, zijn zij voor eeuwig vrij geworden, het onderscheid kenende tussen goed en kwaad, om zelfstandig te handelen en niet om met zich te laten handelen, behalve door de straf der wet in de grote en laatste dag, naar de geboden, die God heeft gegeven.

'Daarom zijn de mensen vrij naar het vlees, en wordt hun alles gegeven, wat voor de mens heilzaam is. En zij zijn vrij te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen, of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels; want hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is.

Voorgrond: Tabernakel (links) en de Salt Lake-tempel (rechts). Achtergrond: Bezoekerscentrum Noord (links) en het nieuwe Conferentiecentrum (in aanbouw) (rechts).

'En nu, mijn zoons, wilde ik wel, dat gij naar de Grote Middelaar zoudt zien en naar zijn grote geboden luisteren, en getrouw zijn aan zijn woorden en het eeuwige leven kiezen, volgens de wil van zijn Heilige Geest' (2 Nephi 2:26–28).

Broeders en zusters, laten we enthousiast voor een goede zaak werkzaam zijn. Laten we onze hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus liefhebben. Laten we de openbaringen van het herstelde evangelie ondersteunen en naleven. Laten we onze naasten liefhebben en ons hart en onze ziel met het licht van het evangelie van Jezus Christus vullen. Dan zullen we net als Jesaja zingen: 'Zie, God is mijn heil, ik vertrouw en vrees niet (. . .) Dan [zal ik] met vreugde water scheppen uit de bronnen des heils' (Jesaja 12:2–3). We weten ook uit de geïnspireerde woorden van Paulus aan de Galaten dat 'de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Tegen zodanige mensen is de wet niet. Indien wij door de Geest leven, laten wij ook door de Geest het spoor houden' (Galaten 5: 22–23, 25)

Als leden van de kerk moeten we

ons allemaal vormen naar wat het daadwerkelijk betekent om een gelovige en gehoorzame heilige der laatste dagen te zijn. Ons voorbeeld zal een krachtige invloed op anderen hebben, waardoor het herstelde evangelie relevanter, nuttiger, overtuigender en begerenswaardiger wordt. Laten wij anderen de vreugde, het vertrouwen, de liefde en de warmte laten voelen die wij als lid van de ware kerk van Christus ontvangen. Ons discipelschap is niet iets dat we met een lang gezicht en een zwaarmoedig hart moeten doorstaan. Het is ook niet iets dat we zelfzuchtig voor onszelf moeten houden. Als we de liefde van de Vader en de Zoon leren kennen, zal onze geest zich verheffen en zullen we 'naar Zion komen, en gezangen van eeuwige vreugde zingen' (LV 45:71).

Laten we onze naasten, ook de mensen die lid van andere kerkgenootschappen zijn, liefhebben en vriendschap met hen sluiten, waardoor er een betere onderlinge verhouding tussen de gezinnen en meer harmonie in onze woonomgeving zal zijn. Onthoud: Dat ons gedrag vaak een veel groter afschrikmiddel voor anderen is dan onze leerstellingen. In de geest van liefde voor alle mannen,

vrouwen en kinderen moeten we ervoor zorgen dat zij het gevoel hebben geaccepteerd en gewaardeerd te worden.

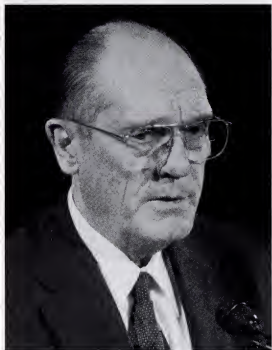
Laten we niet vergeten dat het onze taak is om trouw te blijven aan de herstelde waarheden van het evangelie van Jezus Christus. Er is geloof — oprecht, volledig en onvoorwaardelijk geloof — nodig om de raad van de hedendaagse profeet te aanvaarden en na te leven. Lucifer, de tegenstander van de waarheid, wil niet dat wij dergelijk geloof ervaren of tentoonstellen. Hij moedigt ongehoorzaamheid aan, en hij plant opstandigheid in het hart van de onvoorzichtigen. Als hij daarin slaagt, zullen ze zich van het licht afkeren en de duisternis van de wereld betreden. Voor onze veiligheid en vrede moeten we ons uiterste best doen om volgens de normen van de Vader en de Zoon te leven, valse profeten en leraren te vermijden en enthousiast voor een goede zaak werkzaam te zijn.

Ik weet dat God leeft. Jezus is de Christus. Het herstelde evangelie is waar, en we zullen veel vreugde vinden als we enthousiast met dit ware en heilige werk bezig zijn. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze bestemming

Ouderling L. Aldin Porter
van het Presidium der Zeventig

Het middelpunt van het plan is de Heer Jezus Christus. Verwerp of negeer Hem, en het grote plan van geluk kan voor jou niet in werking treden.

Een paar maanden geleden sprak ik tijdens een ringconferentie met een lieflijke jongedame van tegen de twintig die zei dat ze moeite had met bepaalde aspecten van de proclamatie over het gezin. Zij had geen afwijzende houding maar een oprecht verlangen om het te begrijpen. Ik heb lang nagedacht over wat haar bezighield.

De God van de schepping sprak tot Mozes om hem de bestemming van deze wereld uit te leggen. 'En ontelbare werelden heb Ik geschapen; en ook deze heb Ik voor mijn eigen oogmerk geschapen; en Ik schiep ze door de Zoon, die mijn Eniggeborene is' (Mozes 1:33).

Let op de woorden van de Heer: 'Ik heb ze voor mijn eigen oogmerk geschapen.' De Heer had een doel met het vestigen van werelden en Hij heeft dat doel in een enkel vers aangestipt: 'Want zie, dit is mijn werk en mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige

leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

Het is duidelijk dat de Heer een plan had ontwikkeld om zijn doeleinden te verwezenlijken. In de Schriften vinden we veel namen voor dat plan: 'het grote plan van gelukzaligheid', 'het plan van verlossing', 'het barmhartige plan van de grote Schepper', 'het plan van zaligheid', 'het plan der barmhartigheid', en 'het grote plan van de eeuwige God'.

Elke benaming legt de nadruk op een of ander aspect van het plan. Maar in werkelijkheid is er maar één plan met vele namen waarmee God de bedoeling heeft om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.

Denk maar eens aan een vliegtuig dat de luchthaven verlaat met de reis helemaal uitgestippeld. De piloten en de bemanningsleden weten precies waar ze heengaan, en ze raken nooit uit de koers waardoor ze hun bestemming missen, tenzij het weer of mechanische mankementen tegenwerken. Stel je nu een ander vliegtuig voor met een piloot en een bemanning, maar zonder vliegplan. De motoren zijn gestart en het vliegtuig taxiëert naar de startbaan. Als het opstijgt, weet de bemanning niet of ze naar het oosten of het westen gaan. Als je in dat vliegtuig zit, heb je weinig kans om op je bestemming aan te komen. Het is ons allemaal wel duidelijk dat de bemanning van een vliegtuig een vliegplan nodig heeft

Zo is het ook met ons leven. Je kunt geen beslissingen op langere termijn nemen als je niet begrijpt dat er hier een doel is en je erkent

dat je in ieder geval een paar aspecten van het barmhartige plan van de grote Schepper begrijpt.

De Heer heeft ons aanwijzingen en geboden gegeven om te zorgen dat we de bestemming die Hij voor ons op het oog heeft, waar kunnen maken. Geboden begrijpen we het beste als we iets over het plan weten. Alma heeft dat uitgelegd:

'Daarom gaf God hun geboden, nadat Hij hun het plan der verlossing had bekendgemaakt, dat zij geen kwaad zouden doen, waaraan een tweede dood als straf was verboden, die een eeuwige dood was met betrekking tot de dingen der gerechtigheid; want voor dezulken kon het plan der verlossing niet van kracht zijn, want volgens de oneindige goedheid Gods konden de werken der rechtvaardigheid niet worden vernietigd' (Alma 12:32; cursivering toegevoegd).

Een heel belangrijk onderdeel van het plan is het recht op keuzevrijheid. De Heer noemt het morele vrijheid. We mogen kiezen wat we willen maar we kunnen de gevolgen van onze keuzen niet ontlopen. Denk daar over na. We mogen in dit leven onze keuzen doen, maar dan moeten we het plan niet oneerlijk noemen omdat we de gevolgen van onze keuzen moeten aanvaarden.

Het middelpunt van het plan is de Heer Jezus Christus. Verwerp of negeer Hem, en het grote plan van geluk kan voor jou niet in werking treden. Zijn leven is in zijn voorsterfelijk bestaan, in het aardse leven en zelfs tot in het eeuwige leven toegewijd om het plan van onze Vader uit te voeren zodat het ons tot zegen en profijt zou zijn. Het heeft de Meester ontzaglijk veel gekost. Denk maar aan de kwelling van Getsemane en zijn lijden op Golgota. Daardoor zouden we enig inzicht moeten krijgen in het belang van het plan van verlossing.

Hoogmoed, het najagen van de ijdele zaken van de wereld, onkuisheid, misvattingen over de geslachtsrollen, begeerte en voorbijgaan aan de heiligheid van menselijk leven zijn sterfters een paar obstakels in de sterfelijkheid. Zij

Deze rechthoekige kastjes, elk met een uitgesneden bijenkorf, bevatten een kleine televisie zodat de algemene autoriteiten en algemene functionarissen die voor het spreekgestoelte zitten de sprekers kunnen zien.

kunnen verhinderen dat we onze bestemming bereiken. Het plan geeft ruimte voor bekering, maar niet voor acceptatie van zelfvernietigend gedrag.

‘Want Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating zonde aanschouwen;

‘Nietemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen’ (LV 1:31–32).

Inzicht in het plan kan ons veel troost geven in de zware beproevingen die de mensheid te verduren krijgt. Verder zal dat inzicht ons geloof versterken. Een van de zwaarste beproevingen is de scheiding van dierbaren door de dood. Het plan geeft veel troost als we de volgende teksten begrijpen:

‘Want zoals de dood over de mensen is gekomen, moet er noodzakelijkwijze, ter vervulling van des

Groten Scheppers barmhartig plan, een kracht der opstanding zijn, en de opstanding moet onvermijdelijk de mens geworden uit hoofde van de val; en de val kwam door overtreding; en omdat de mens viel, werd hij van de tegenwoordigheid des Heren uitgesloten’ (2 Nephi 9:6).

Wij zijn letterlijk zoons en dochters van God. Die realiteit zou tot in de vezels van ons wezen moeten doordringen. Kennis van die waarheid zal grote invloed hebben op de beslissingen die grote vreugde of bittere spijt in ons leven kunnen veroorzaken.

Velen die de filosofieën van mensen bedenken, weten weinig of niets van Gods doeleinden. Hun wereldse denkbeelden zijn vaak jammerlijk ontoereikend voor eeuwige doeleinden. Als iemand bijvoorbeeld gelooft dat de mens door een toeval

in de natuur bestaat, zal zijn oordeel gebrekkig zijn. Die moderne filosofen weten niets van het voorsterfelijk bestaan van de mensheid of van de eeuwige bestemming van de mens. Hoe kunnen zij beginselen ontwikkelen die de test van de eeuwen zullen doorstaan?

President Gordon B. Hinckley heeft de proclamatie over het gezin als volgt aangekondigd:

‘Er is zoveel wereldse wijsheid die als waarheid wordt gezien, zoveel misleiding wat betreft de waarden en normen, er zijn zoveel verlokkingen en verleidingen die de wereld langzaam maar zeker tot verval brengen, dat we vinden dat we moeten waarschuwen. Daarom vaardigen wij, het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen nu een proclamatie uit aan de kerk en aan de wereld, als een verklaring en een bevestiging

van de normen, leerstellingen en gebruiken die betrekking hebben op het gezin, welke door profeten, zieners en openbaarders van deze kerk herhaaldelijk zijn uiteengezet.' (Gordon B. Hinckley, 'Bied weerstand aan de verlokkingen van de wereld', *De Ster*, januari 1996, blz. 89.)

Sommigen klagen dat de profeten, als zij duidelijk en krachtig spreken, ons onze keuzevrijheid afnemen. We zijn nog steeds vrij om te kiezen. Maar we moeten de gevolgen van die keuzen aanvaarden. De profeten nemen ons onze keuzevrijheid niet af. Ze waarschuwen ons alleen voor de gevolgen van onze keuzen. Het kan wel eens niet prettig zijn om te horen wat die gevolgen zijn. Wat dwaas is het om de profeten hun waarschuwingen kwalijk te nemen.

Ontwikkel vertrouwen in de profeten en hun vermaningen. Vraag de bevestiging van de Geest dat zij geïnspireerd zijn. Als ze dan spreken, en u positief reageert op hun advies, zult u troost, vrede en zelfs vreugde vinden.

Alma, profeet vanouds, was heel bezorgd over zijn medemens toen hij zei: 'Ja, ik zou als met de stem des donders aan iedere ziel bekering en het plan der verlossing verkondigen, opdat zij zich zouden bekeren, en tot onze God komen zodat er geen verdriet meer op de gehele aardbodem zou zijn' (Alma 29:2).

Als we het grote plan van de eeuwige God begrijpen, brengt de proclamatie over het gezin vrede en zekerheid. Dat grote heilsplan getuigt van zichzelf, want de Geest van God begeleidt het.

De boodschap van de proclamatie zal troost geven aan ouders die hun rol in het gezin misschien in twijfel trekken. Zij zal veiligheid bieden aan kinderen die opgevoed worden door ouders die van ze houden en begrijpen wat hun eeuwige bestemming is. En ze zal blijvend geluk brengen aan de jongevrouw die met me sprak, als ze de rol die onze alwetende en liefdevolle Vader in de hemel voor haar bedoeld heeft, begrijpt en vervult. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vrede, hoop en leiding

Patricia P. Pinegar

Onlangs ontheven algemeen jeugdwerkpresidente

Laten we ons verheugen in de zegening van vrede, hoop en leiding, een zegening die zoveel kinderen van onze hemelse Vader niet genieten.

Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken' (Spreuken 3:5-6).

Broeders en zusters, ik hou van de Heer en vertrouw op Hem met mijn ganse hart. Ik weet dat Hij leeft en van een ieder van ons houdt. Ik weet dat onze hemelse Vader een volmaakt plan voor ons heeft. Naarmate we dit plan en het voorbeeld van onze Heiland volgen, zullen we meer vrede in deze wereld vol problemen vinden, ons hart zal meer met hoop zijn vervuld en we zullen meer leiding ontvangen.

Toen wij op zending waren in Engeland is onze 17-jarige zoon, Cory, in Utah bij een auto-ongeluk om het leven gekomen. We zijn naar huis afgereisd voor de begrafenis en meteen daarna teruggegaan naar Engeland om onze zending te volbrengen. Het was een heel emotionele tijd voor ons gezin.

Op een dag, kort na onze terugkeer in Engeland, liep ik over straat en werd aangesproken door een kennis die had gehoord over de dood van onze zoon. Hij zei: 'En, wat vind je nu van je God? Je bent op een voltijdzending voor Hem en nu heeft Hij je zoon weggenomen.' Ik was geschokt en gekwetst. Ik had te doen met die man die het plan van onze hemelse Vader niet begreep.

Mijn zoons dood was een moeilijke ervaring, maar ik ben daardoor beter gaan beseffen dat de Heer ons heeft gezegend met vreugde, hoop en leiding en ik verheugde me erin — het is een zegening die allen die het evangelie van Jezus Christus echt hebben aanvaard en ernaar leven kunnen ontvangen. Ik kan getuigen dat de woorden van ouderling Richard G. Scott waar zijn: 'Leer alstublieft dat als u met een probleem worstelt en daar verdrietig onder bent, u tegelijkertijd ook gemoedsrust en blijdschap kunt hebben' (*De Ster*, januari 1996, blz. 16).

Wat zijn concrete dingen die we kunnen doen om die zegening van hoop, vrede en leiding te ontvangen? Ik wil u graag drie manieren noemen waar ik veel aan heb gehad.

Op de eerste plaats moeten we volledig vertrouwen op het heilsplan van onze Vader en op de Heilands aandeel in dat plan. Door op zijn plan te vertrouwen vond ik rust in de periode na mijn zoons dood. Ik wist waar onze zoon was en ik wist dat onze hemelse Vader van hem houdt. Ik had een volmaakte hoop dat door de verzoening van de Heiland Cory leefde en we eens als een eeuwig gezin bij elkaar zullen zijn. Ik ontving

ook leiding. Ik wist wat ik moest doen en wat ons gezin nodig had om voor eeuwig bij elkaar te zijn.

Het tweede punt wat ertoe heeft bijgedragen deze zegening te ontvangen, is het beginsel van onverschrokken gehoorzaamheid. Ik ben zo dankbaar voor de wetten en geboden die God ons heeft gegeven. Vrede, hoop en leiding zijn het resultaat van het naleven van de leringen van Jezus en het gehoorzamen van zijn wetten en geboden. In de Schriften staat: 'Zij, die uw wet liefhebben, hebben grote vrede' (Psalmen 119:165). Er staat ook: 'Hij, die de werken der gerechtigheid doet, [zal] zijn loon ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld' (LV 59:23).

Toen mijn man president van het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo was, hebben wij, zoals u zich kunt voorstellen, vaak met

zendelingen gesproken over de gevoelens van blijdschap en vrede die onverschrokken gehoorzaamheid aan ware beginselen met zich meebrengt. We hebben gesproken over de invloed van de Heilige Geest die de gehoorzamen ervaren. We moedigden de zendelingen aan om gehoorzaamheid tot een levensdoel te maken. Ik vond het heerlijk om het verhaal van een klein jongetje te vertellen die samen met zijn vader naar het park ging om te vliegeren.

De jongen was nog klein. Het was de eerste keer dat hij zijn vlieger zou oplaten. Zijn vader hielp hem en na een paar pogingen was de vlieger in de lucht. De jongen rende en liet het touw vieren en al gauw vloog de vlieger hoog in de lucht. De jongen was helemaal opgewonden; de vlieger was zo mooi. Uiteindelijk was er geen touw meer over om de vlieger nog hoger op te laten. De jongen zei tegen zijn

vader: 'Papa, laten we het touw doorsnijden en de vlieger loslaten; ik wil zien hoe hij nog hoger en hoger gaat.' Zijn vader zei: 'Jongen, de vlieger zal niet hoger gaan als we het touw doorsnijden'. 'Jawel' antwoordde de kleine jongen. 'Het touw houdt de vlieger tegen; ik voel het gewoon'. De vader gaf zijn zoon een zakmes. De jongen sneed het touw door. In een fractie van een seconde vloog de vlieger ongecontroleerd rond. Hij vloog van hier naar daar en viel uiteindelijk te pletter. Dat was voor de jongen moeilijk te begrijpen. Hij was ervan overtuigd dat het touw de vlieger had tegengehouden.

De geboden en wetten van de Heer zijn net als het vlieger touw. Ze leiden ons opwaarts. Gehoorzaamheid aan deze geboden geeft ons vrede, hoop en leiding.

Het derde wat wij kunnen doen om de zegening van vrede, hoop en

leiding te kunnen ontvangen, is te leren gehoor te geven aan de influisteringen van de Heilige Geest en de Heer te bedanken voor deze grote gave.

Een aantal zondagen geleden heb ik meegeholpen om voor oma Pinegar te zorgen. Oma is 99 en erg zwak. Ze is blind en nagenoeg doof en sinds kort kan ze alleen nog maar fluisteren. Haar kleine lichaam is zo voorovergebogen dat er nog maar weinig ruimte in haar longen is voor lucht.

Ik leunde voorover en vroeg: 'Oma, vertelt u me eens hoe het evangelie u tot zegen is geweest'. Ze fluisterde en vertelde hoe dankbaar ze was voor de influisteringen en de leiding van de Heilige Geest.

Toen haar tweede kind, James, 18 maanden oud was, was hij buiten aan het spelen met zijn oudere broer en stond oma uit het raam naar hen te kijken. Plotseling zag ze hem niet meer en rende naar buiten. Ze zocht hem overal. Er stond water in het irrigatiekanaal wat eigenlijk niet zo hoorde en daardoor kon ze vanaf de rand niets zien. Ze rende naar de boerderij om de werklui te halen en ging terug naar de plaats waar het kanaal overweld was. Aan het andere uiteinde zag ze twee kleine schoenen en trok eraan. Toen ze haar zoon in haar armen had, had ze het gevoel dat ze haar handen onder zijn maag ineen moest slaan en hem zo voor zich uit moest dragen. Met haar knie ving ze zijn gewicht gedeeltelijk op. Ze rende naar de weg en riep om hulp. Het gevoel om hem op die ongewone manier te dragen, had zijn leven gered.

Broeders en zusters, ik ben dankbaar voor de ingevingen die wij als jeugdwerkpresidium hebben ontvangen. Tijdens de algemene conferentie waarin wij werden gesteund, beschreef president Gordon B. Hinckley een aantal van de verschrikkelijke wreedheden die kinderen overal op de wereld wordt aangedaan. We lezen in kranten en tijdschriften over de slechte invloeden die onze huizen binnendringen.

Als nieuw en erg bezorgd jeugdwerkpresidium hebben we gebeden

en de Schriften bestudeerd en we werden naar een vers in Jesaja geleid waarin de situatie in het millennium beschreven wordt: 'Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg' (Jesaja 11:9). Dat was precies wat we wilden dat er zou gebeuren. We wilden niet dat er ook maar een kind pijn gedaan of vernietigd werd, maar we wilden niet op het millennium wachten. We wilden dat het nu al niet meer zou gebeuren. Als het jeugdwerk overal vervuld zou zijn met de kennis van de Heer, als al onze huizen vervuld zouden zijn met de kennis van de Heer, zou er vrede en rechtvaardigheid heersen en zou er geen kind kwaad worden gedaan. We hebben gebeden om te mogen weten hoe we daartoe bij konden dragen en werden naar 2 Nephi 25:26 geleid. Onze huis en ons jeugdwerk zullen vervuld zijn van de Heer als 'wij spreken van

Christus, wij [ons] verheugen in Christus, wij [Christus] prediken'.

Wij zijn zo dankbaar voor de vrede en de hoop die van deze teksten uitgaat en voor de leiding die we door de Heilige Geest ontvangen om jeugdwerkleidsters aan te moedigen Christus tot het middelpunt van het jeugdwerk te maken.

Broeders en zusters, laten we ons verheugen in de zegening van vrede, hoop en leiding, een zegening die zoveel kinderen van onze hemelse Vader niet genieten. Als we zelf die grote zegening genieten, laten we er dan toe bijdragen dat anderen, vooral kinderen, die zegening ook kunnen ontvangen. Laten we de woorden van de Heiland parafraseren: 'En gij, als gij eenmaal tot bekeering gekomen zijt, versterk dan uw [kinderen]' (Lucas 22:32).

Het schriftthema voor het jeugdwerk is: 'En al uw kinderen zullen door de Here worden onderwezen;

en groot zal de vrede van uw kinderen zijn' (3 Nephi 22:13). De wereld is geen veilige plaats. Het is geen plaats waar kinderen vrede, hoop en leiding zullen vinden tenzij hen geleerd wordt de Heiland lief te hebben en Hem te volgen. Leer ze alstublieft dat deze grote zegening ook hun deel kan zijn en leer ze wat ze moeten doen om die te ontvangen.

Ik ben zo dankbaar dat ik werkzaam mocht zijn in het jeugdwerk. Ik hou van mijn raadgeefsters, zuster Anne Wirthlin en zuster Susan Warner. We zijn één geweest in ons verlangen om de kinderen van de kerk te dienen en hen tot zegen te zijn. Wij geloven dat een jeugdwerk dat Christus als middelpunt heeft, van grote waarde kan zijn voor ouders als zij hun kinderen het evangelie van Jezus Christus bijbrengen. Het evangelie biedt de enige kennis die hun kinderen vrede, hoop en leiding zal geven. Ik ben dankbaar voor onze getrouwe, toegewijde bestuursleden en bekwame mensen op kantoor en bedank onze priesterschapsleiders die ons hebben onderdicht en geïnspireerd. Ik ben dankbaar voor het nieuwe jeugdwerkpresidium dat deze conferentie is gesteuwd. Ik spreek mijn liefde en steun voor hen uit. Mijn grote oprechte liefde gaat vooral uit naar mijn geweldige gezin en in het bijzonder naar mijn lieve man voor zijn voortdurende liefde en steun.

Ik erken de goedheid en liefde van mijn Heiland in ieder aspect van mijn leven. Vrede, hoop en leiding zijn slecht drie aspecten waarin het evangelie van Jezus Christus mij tot zegen is geweest. Ik wil de Heiland door de woorden uit een jeugdwerkliedje laten weten dat ik zijn liefde voel, want

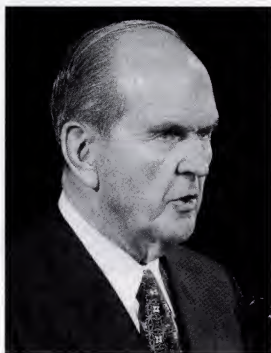
*U bent mijn goede Herder.
Mijn hart geef ik aan U,
U zegen mij altijd.
Ik geef heel mijn hart aan U,
denk elke dag aan U.
(Kinderliedjes, blz. 42.)*

In de naam van Jezus Christus.
Amen. □

Een getuigenis van het Boek van Mormon

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als u het Boek van Mormon bestudeert, concentreer u dan op de hoofdpersoon in het boek — vanaf het eerste tot het laatste hoofdstuk — de Heer Jezus Christus

Niet lang na mijn roeping als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen moest ik bij de president van ons quorum komen, president Ezra Taft Benson. Hij sprak zijn diepe bezorgdheid uit over de vraag of de leden van de kerk het Boek van Mormon wel voldoende waardeerden. Met emotie in zijn stem las hij me uit afdeling 84 van de Leer en Verbonden voor:

'Uw geest is in het verleden verduisterd geweest wegens ongeloof, en omdat gij de dingen, die gij hebt ontvangen, lichtvaardig hebt behandeld —

'Welke ijdelheid en welk ongeloof de ganze kerk onder veroordeling hebben gebracht.'

Tegen die tijd had president Benson mijn volledige aandacht. Hij

besloot zijn waarschuwing als volgt:

'En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeeren en het nieuwe verbond gedenken, namelijk het Boek van Mormon.'

Ik zal die les nooit vergeten. Sinds die tijd zijn president Howard W. Hunter, president Gordon B. Hinckley en veel andere leiders van de kerk doorgestaan met het aanbevelen van het Boek van Mormon over de hele wereld.

Ik wil hier graag mijn getuigenis van de goddelijkheid van dit boek aan toevoegen. Ik heb het vele malen gelezen. Ik heb ook veel boeken over het Boek van Mormon gelezen. Sommige auteurs hebben zich op de verhalen, de volken en de geschiedenis geconcentreerd. Anderen zijn onder de indruk geraakt van het taalgebruik, de wapens, de geografie, het dierenleven, de bouwmethoden of het systeem van maten en gewichten.

Hoer interessant dit alles ook mag zijn, de studie van het Boek van Mormon is het meest lonend als we ons op het hoofddoel concentreren — getuigen van Jezus Christus. Alle andere onderwerpen vallen daarbij in het niet.

Als u het Boek van Mormon bestudeert, concentreer u dan op de hoofdpersoon in het boek — vanaf het eerste tot het laatste hoofdstuk — de Heer Jezus Christus, de Zoon van de Levende God.³ Een zoek

vervolgens een tweede, ondersteunend thema op: God zal Zich houden aan de verbonden die Hij met het huis van Israël heeft gesloten.⁴

Het Boek van Mormon is een belangrijk onderdeel van dat verbond.⁵ Het is heilige schriftuur die heilige geschriften omvat van de kleine en grote platen van Nephi, de platen van Mormon, de platen van Ether en de koperen platen waar 'de vijf boeken van Mozes' op stonden. '(...) een verslag van de

joden, (...) [en] (...) profetieën van de heilige profeten.⁶

Toen Mormon deze verslagen samenvatte, merkte hij dat hij nog niet eens een 'honderdste deel' ervan kon opnemen.⁷ Daarom zijn historische aspecten minder belangrijk.

De Bijbel bestaat uit 66 boeken; het Boek van Mormon uit 15. In het eerste boek van Nephi — ongeveer zes eeuwen vóór de geboorte van de Heiland geschreven — staat dat de profeet Lehi⁸ een visioen van de

boom des levens kreeg.⁹ Zijn zoon Nephi ging in gebed over de betekenis. Als antwoord kreeg hij een opmerkelijk visioen. Hij zag een maagd met een kind in haar armen. Hij zag de Heiland der wereld, zijn aardse bediening en zijn kruisiging. Hij zag twaalf anderen die Hem zouden volgen. En hij zag de tegenstand tegen het werk van God en zijn apostelen.¹⁰

Ook andere grote profeten uit het Boek van Mormon hebben — in hun eigen tijd en op hun eigen manier — van de Heer Jezus Christus getuigd. Onder hen bevonden zich de broeder van Jared,¹¹ Zenock, Neum en Zenos.¹² Getuigenissen van Jezus Christus voorafgaand aan zijn geboorte in Betlehem werden opgetekend door koning Benjamin, Abinadi, Alma de Oude, Alma de Jonge, Amulek, de zoons van Mosiah, Moroni, de broers van Nephi en Lehi en de Lamaniet Samuël.¹³ In een ogenschijnlijk eindeloze aaneenschakeling van profetische proclamaties — getuigenissen van 'alle heilige profeten'¹⁴ van 'vele duizenden jaren vóór zijn komst'¹⁵ — staat in het Boek van Mormon de plechtige verklaring dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser.

AUTEURS

De meeste boeken in bibliotheken over de hele wereld zijn voor eigentijdse lezers geschreven. En ze zijn meestal met een commercieel oogmerk geschreven, met verdienen uit succesvolle verkopen.

Dat is niet het geval met het Boek van Mormon. Het is in het verleden voor onze bedeling geschreven. Het openbaart de eeuwige heerschappij van Jezus Christus in verslagen van twee oude Amerikaanse bedelingen¹⁶ — bewaard voor de mensen in deze bedeling van de volheid der tijden. De auteurs hebben er zeker geen geld aan verdiend. Ze hebben in feite fors moeten betalen voor hun bijdrage. Wat heeft ze gemotiveerd? Hun toewijding aan God? De vier belangrijkste schrijvers — Nephi, Jakob, Mormon en Moroni¹⁷ —

waren allemaal ooggetuigen van de Heer, net als de vertaler, de profeet Joseph Smith, die een gewelddadige dood stierf.

INHOUD

Hun geschriften zijn op de Heer, zijn zending en zijn bediening geconcentreerd. Jakob sprak bijvoorbeeld herhaaldelijk over de verzoening en de opstanding van Christus. 'Geliefde broeders', schreef Jakob, 'weest door de zoendood van Christus, zijn eniggeboren Zoon, met Hem verzoend, en gij zult een opstanding kunnen verkrijgen (. . .) en als de eerstelingen van Christus aan God worden opgedragen. (. . .)

'En nu, (. . .) waarom zullen wij niet van de verzoening van Christus spreken, en een volmaakte kennis van Hem verkrijgen', en 'de kennis van een opstanding, en van de toekomstige wereld'.¹⁸

Het advies van Jakob is onbetaalbaar en oneindig.

De Heiland heeft gezegd dat het Boek van Mormon 'de volheid van [zijn] eeuwig evangelie' bevat.¹⁹ Hoe definieerde Hij het *evangelie*? De herren Heiland heeft gezegd: 'Dit is het evangelie, dat Ik u heb gegeven, dat Ik in de wereld ben gekomen om de wil van mijn Vader te doen, omdat mijn Vader Mij heeft gezonden.'²⁰

En toen lichte Hij die definitie toe: 'Mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verheven, en opdat Ik, nadat Ik aan het kruis was verheven, alle mensen tot Mij mocht trekken.'²¹

Deze unieke aardse zending van de Heer — het *evangelie* zoals Hij het noemde — kennen wij als de verzoening. De *volheid* van het evangelie impliceert daarom een vollediger begrip van de verzoening.²² En dat verkrijgen we niet alleen uit de Bijbel. Het woord *verzoening* (in wat voor vorm dan ook) komt maar zes keer voor in het Nieuwe Testament.²³ In het Boek van Mormon staat het 35 keer genoemd!²⁴ In het Boek van Mormon staan ook meer verwijzingen naar de opstanding dan in de Bijbel.²⁵

De Heiland noemde het Boek van Mormon zijn 'nieuwe verbond' met het huis van Israël.²⁶ Het is een tastbaar teken van het verbond tussen Christus en de mens.²⁷ De goddelijke leringen in dit boek, als een derde testament, verduidelijken leringen en verenigen het Oude Testament met het Nieuwe Testament. Schriftuurlijke verbonden,²⁸ testamenten,²⁹ en getuigen vanaf het begin der aarde verwijzen naar de verzoening van Jezus Christus — de belangrijkste handeling in de geschiedenis van de mens.

Het Boek van Mormon is de belangrijkste godsdienstige tekst die God aan de mens heeft geopenbaard 'sinds de geschriften van het Nieuwe Testament bijna twee millennia geleden werden verzameld.'³⁰ Joseph Smith heeft verklaard dat het Boek van Mormon 'het nauwkeurigste boek op aarde en de sluitsteen van onze godsdienst is.'³¹ Het is het enige boek waarvan de Heer zelf heeft getuigd dat het waar is.³²

De kroon op dit heilige verslag is de zending van de herren Heiland onder de mensen die in het oude Amerika leefden. Tegen hen heeft Hij het volgende gezegd:

'Ziet, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik schiep de hemelen en de aarde, en alles wat daarin is. Ik was bij de Vader van den beginne. (. . .)

'(. . .) De Schriften aangaande mijn komst zijn vervuld. (. . .)

'Ik ben het Licht en het Leven der wereld. (. . .)

'(. . .) En wie ook tot Mij komt met een gebroken hart en een verlagen geest, zal Ik met vuur en met de Heilige Geest dopen (. . .)

'(. . .) Ik ben tot de wereld gekomen, om verlossing aan de wereld te brengen, om de wereld van zonde te redden.

'Daarom, wie zich ook bekeert en als een kindeke tot Mij komt, zal Ik ontvangen, want derzullen is het koninkrijk Gods. (. . .) Ik [heb] mijn leven afgelegd en het weder opgenomen; bekeert u daarom en komt tot Mij, gij eindigen der aarde, en wordt zalig.'³³

Na die verheven introductie

bekrachtigde de Meester zijn identiteit door de menigte hun handen in zijn zijde te laten steken en de littekens in zijn handen en voeten te laten voelen. Toen wisten ze dat de God van Israël in hun midden stond — Hij, die voor de zonden van de wereld was gekruisigd.³⁴

Hij instrueerde het volk. Hij zei dat zij moesten bidden, zich moesten bekeren, zich moesten laten dopen, aan het avondmaal moesten deelnemen, zijn leer moesten leren kennen, het belang van heilige verordeningen en verbonden moesten gaan begrijpen en tot het einde toe moesten volharderen.³⁵

Het Boek van Mormon is een gave van God aan de gehele mensheid en Hij heeft 'zijn volk geboden, dat zij alle mensen moeten overreden zich te bekeren.'³⁶ Hij moedigt iedereen aan 'tot Hem te komen en deel te hebben aan zijn goedheid,' en Hij weigert niemand 'die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw.'³⁷

VERTALING

De oproep aan alle mensen omvat vele talen en het werk van veel vaardige vertalers. De King James-vertaling van de Bijbel werd bijvoorbeeld door 50 Engelse wetenschappers in zeven jaar voltooid — een gemiddelde van één pagina per dag.³⁸ Deskundige vertalers tegenwoordig doen het goed als zij ook Schriftuur met een gemiddelde van één pagina per dag kunnen vertalen.

Joseph Smith daarentegen vertaalde het Boek van Mormon met een gemiddelde van tien pagina's per dag. Hij voltooide de opdracht in ongeveer 85 dagen!³⁹ (Velen van ons vinden het een hele prestatie om het boek in die tijd te lezen.)

Een dergelijk tempo is zelfs opmerkelijker als we de omstandigheden in aanmerking nemen waaronder de profeet moest werken. Door de voortdurende vervolgingen verhuisde Joseph Smith in die tijd meer dan 160 kilometer van Harmony (Pennsylvania) naar Fayette (New York).⁴⁰ Hij vroeg het auteursrecht aan.⁴¹ Hij ontving

openbaringen, die in de afdelingen 3 tot en met 18 van de Leer en Verbonden staan. Hemelse personen herstelden het heilig priesterschap. Toch voltooide hij de vertaling in minder dan drie maanden.

Het Eerste Presidium heeft de twaalf apostelen in de gelegenheid gesteld om gedeelten van het originele manuscript van het Boek van Mormon en het manuscript van de drukker te bekijken. Woorden kunnen de diepe gevoelens niet beschrijven die we hadden toen we deze waardevolle documenten bekeken en zagen dat er maar weinig correcties waren aangebracht.

GETUIGENIS EN ZEGENINGEN

Iedere mens die met een gebed in het hart het Boek van Mormon bestudeert, kan er een getuigenis van ontvangen.⁴² Daarnaast kan het boek ons helpen bij het oplossen van persoonlijke problemen. Wilt u

van een slechte gewoonte afkomen? Wilt u de relaties thuis verbeteren? Wilt u uw geestelijk vermogen vergroten? Lees het Boek van Mormon! U zult er dichter door tot de Heer Jezus Christus en zijn liefdevolle macht naderen.⁴³ Hij, die een menigte met vijf broden en twee vissen heeft gevoed⁴⁴ — Hij die de blinden en de lammen genas⁴⁵ — kan ook u tot zegen zijn! Hij heeft beloofd dat de mensen die volgens de leringen in dit boek zullen leven, 'een kroon des eeuwigens levens' zullen ontvangen.⁴⁶

Het Boek van Mormon is waar! Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. LV 84:54–55.
2. LV 84:57.
3. Het Boek van Mormon is verdeeld in 6.607 verzen, waarvan 3.925 verzen of Jezus Christus betrekking hebben (meer

dan 100 verschillende benamingen). Daardoor wordt de een of andere vorm van Christus' naam gemiddeld in 1,7 verzen gebruikt. (Zie Susan Easton Black, *Finding Christ through the Book of Mormon* [1987], blz. 16–18.)

4. Zie 3 Nephi 16:11–12; 29:3; Mormon 5:20; 8:21; 9:37.

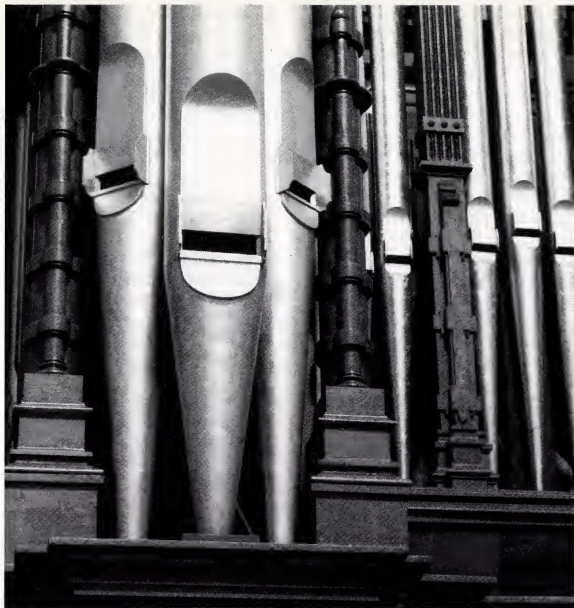
5. Zie LV 84:57–58.

6. 'A Brief Explanation about the Book of Mormon'; 1 Nephi 5:11–13.

7. De woorden van Mormon 1:5. Deze uitleg wordt vijf keer herhaald. (Zie Jakob 3:13; Helaman 3:14; 3 Nephi 5:8; 26:6; Ether 15:33.) Jakob, die de platen van zijn broer Nephi ontving, verstrekte aanvullende ideeën en zei dat hij 'de geschiedenis van dit volk (...) maar zeer oppervlakkig zou aanroeren', maar dat hij de heilige en belangrijke zaken 'zoveel mogelijk [moest] aanroeren om Christus' wille, en ter wille van ons volk' (Jakob 1:2, 4).

8. Lchi, de Vader van Nephi en Jakob, was ook een ooggetuige van de Heer (zie 2 Nephi 1:15).

In 124 jaar is het tabernakelorgel verschillende keren herbouwd en uitgebreid. Het is een van de grootste en beste orgels ter wereld. De langste pijp is 9,8 meter; de kortste is 45 millimeter.

9. Zie 1 Nephi 8:10–35.
 10. Zie 1 Nephi 11:14–36.
 11. Zie Ether 3:14.
 12. Zie 1 Nephi 19:10.
 13. Er zouden nog veel meer namen kunnen worden genoemd, zoals Enos, Jarom, Amaron, Abinadom, Amaleki en vele anderen.
 14. Jakob 4:4.
 15. Helaman 8:18.
 16. Jaredieten en Lehieten.
 17. Omdat Jesaja zo intensief wordt aangehaald, moet hij als een van de grote bijdragers aan het Boek van Mormon worden beschouwd. Er worden ongeveer 433 verzen uit Jesaja — ongeveer een derde deel van het hele boek — in het Boek van Mormon geciteerd. (See Monte S. Nyman, *Great Are the Words of Isaiah* [1980], deel 7, blz. 283–287.)
 Ouderling Jeffrey R. Holland (*Christ and the New Covenant* [1997], blz. 78–94) heeft de leringen van Jesaja in het Boek van Mormon in vijf categorieën ingedeeld:

(1) De geboorte van Christus en zijn zending (zie 1 Nephi 11:13, 15, 18, 20; 2 Nephi 17:14–15; Alma 7:10).
 (2) Christus bezoekt de geesten in de gevangenis (zie 1 Nephi 21:6–9).
 (3) Christus betoont vriendelijkheid aan en behoudt Zion in de laatste dagen (zie 1 Nephi 21:13–16; 2 Nephi 7:1–2; 3 Nephi 22:8; aanhaling uit Jesaja 54:8).
 (4) De millenniaanse Christus (zie 2 Nephi 12:2–5; 21:1–12; 30:9)...
 (5) De kruisiging en de verzoening (zie Mosiah 14:1–12).
 18. Jakob 4:11–12.
 19. LV 27:5; zie ook LV 20:9; GJS 1:34.
 20. 3 Nephi 27:13. In de volledige tekst van zijn rede staan ook *verordeningen* en *verbonden* als aspecten van het evangelie genoemd.
 21. 3 Nephi 27:14.
 22. Niet alle leerstellingen staan in het Boek van Mormon. Het tempelwerk zoals wij dat kennen is als onderdeel van de herstelling geopenbaard en staat in de

Leer en Verbonden en in openbaringen van hedendaagse profeten.

23. Zie Romeinen 5:11.
 24. *Verzoening* '24 keer; *verzoenen*, *verzoenend* of *verzoend* '8 keer; en 3 andere varianten — totaal 35 keer.
 25. Het woord *opstanding* staat 43 keer in de Bijbel; het staat 56 keer in het Boek van Mormon. (Zie ook *Christ and the New Covenant*, blz. 238.)
 26. Zie LV 84:57.
 27. Zie 3 Nephi 21:1.
 28. *Verbond* is afkomstig van het Latijnse woord *convenire*, wat 'instemmen' betekent.
 29. *Testament* is van het Latijnse woord *testis* afkomstig, wat 'getuige' betekent. *Testament* heeft ook te maken met de Latijnse woorden *tres stare*, wat 'drie staan' betekent.
 30. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, blz. 9–10.
 31. *History of the Church*, deel 4, blz. 461.
 32. Zie LV 17:6.
 33. 3 Nephi 9:15–16, 18, 20–22.
 34. Zie 3 Nephi 11:14.
 35. Zie 3 Nephi 15:9.
 36. 2 Nephi 26:27.
 37. 2 Nephi 26:33.
 38. Zie *Christ and the New Covenant*, blz. 349.
 39. Van 7 april tot 30 juni 1829. Na het aftrekken van tijd voor andere taken, bleven er ongeveer 55 werkdagen over. Het vertaalde Boek van Mormon in het Engels heeft 531 bladzijden. Als we van 55 werkdagen uitgaan, zijn er 9,7 bladzijden per dag vertaald.
 40. Zie John W. Welch and Tim Rathbone, 'Book of Mormon Translation by Joseph Smith', *Encyclopedia of Mormonism*, 4 delen [1992], deel 1, blz. 211.
 41. Zie 'A Chronology of Church History', Appendix 2, *Encyclopedia of Mormonism*, deel 4, blz. 1652, 11 juni 1829.
 42. Zie Moroni 10:4–5.
 43. De profet Joseph Smith heeft verklaard dat 'de mens dichterbij God komt door zich aan de leringen [in het Boek van Mormon] te houden, dan door enig ander boek.' *History of the Church*, deel 4, blz. 461.
 44. Zie Matteüs 14:19–20; Marcus 6:41–42; Lucas 9:1–17.
 45. Zie Matteüs 11:5; Lucas 7:21–22.
 46. LV 20:14.

Op het hoogtepunt der eeuwen

President Gordon B. Hinckley

Mogen wij door God gezegend worden met een gevoel van onze plaats in de geschiedenis, en (. . .) met de behoefte om pal te staan en als heiligen van de Allerhoogste voort te gaan.

Wat is het geweldig om de drempel van de eeuwen te overschrijden. En dat zal binnenkort gebeuren. We krijgen de geweldige kans om het huidige millennium te beëindigen en een nieuw millennium in te luiden. Nu ik over dit tijdperk nadenk, word ik overweldigd door een enorm, plechtig gevoel voor de geschiedenis.

Het is slechts twee millennia geleden dat de Heiland op aarde leefde. Het is een schitterende erkenning van zijn plaats in de geschiedenis, dat de kalender die wij nu op de meeste plaatsen in de wereld gebruiken zijn geboorte in het midden des tijds plaatsen. Alles wat daarvoor is gebeurd, wordt vanaf die datum teruggerekend. En alles wat vanaf die datum is gebeurd, wordt vanaf die datum gerekend.

Iedere keer dat iemand een datum gebruikt, erkent hij bewust of onbewust de komst van de Zoon van God op aarde. Zijn geboorte geeft het middelpunt van de eeuwen aan, het midden des tijds, dat door de meeste mensen op aarde wordt erkend. Bij het gebruik van deze datums, besteden we daar geen aandacht aan. Maar als we erover nadenken, moeten we erkennen dat Hij de enige persoon in de geschiedenis van de wereld is waarop onze tijdrekening is gebaseerd.

In de eeuwen voordat Hij op aarde kwam, werd zijn komst geprofeet. Jesaja verklaarde: 'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst' (Jesaja 9:6).

Koning Benjamin zei meer dan een eeuw vóór de geboorte van Christus tegen zijn volk:

'Want zie, de tijd komt en is niet veraf, dat de Here, de Almachtige, die regeert, die was en is van alle eeuwigheid tot alle eeuwigheid, met macht uit de hemel zal nederkomen onder de mensenkinderen en in een stoffelijk hulsel wonen, en zal uitgaan onder de mensen, machtige wonderen werkende, zoals de zieken genezen, de doden opwekken, de lammen doen wandelen, de blinden hun gezicht geven en de doven doen horen en allerlei ziekten genezen. (. . .)

'En Hij zal worden genoemd: Jezus Christus, de Zoon van God, de Vader des hemels en der aarde, de Schepper aller dingen sedert den beginne; en zijn moeder zal Maria worden genoemd' (Mosiah 3:5, 8).

Het is dan ook geen wonder dat engelen tijdens zijn geboorte kwamen zingen en dat wijze mannen van verre Hem kwamen bezoeken.

Hij is de enige volmaakte mens op aarde geweest. Hij heeft de wet van Mozes vervuld en een nieuwe norm van liefde in de wereld gebracht.

Zijn moeder was een mens, en van haar heeft Hij zijn lichaam ontvangen. Zijn Vader was onsterfelijk, de grote God van het heelal, van wie Hij zijn goddelijke aard heeft gekregen.

De enorme uiting van zijn liefde was zijn dood, toen Hij zijn leven gaf, als offer voor de mensheid. De verzoening, gepaard gaande met onbeschrijflijke pijn, werd de belangrijkste gebeurtenis in de geschiedenis, een barmhartige daad waar de mens niets voor hoeft te doen, maar waardoor de opstanding voor alle mensen veilig werd gesteld.

Er is geen andere daad in de geschiedenis van de mens die daarmee te vergelijken is. Er is nooit iets gebeurd dat die gebeurtenis kan evenaren. Volledig onzelfzuchtig en met onbegrensde liefde voor alle mensen, werd het een ongeëvenaarde daad van barmhartigheid voor de hele mensheid.

En tijdens de opstanding op die eerste paasmorgen kwam de triomferende verklaring van onsterfelijkheid. Paulus heeft terecht verklaard: 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22). Hij verleende niet alleen de zegen van de opstanding aan alle mensen, maar deed de deur open naar het eeuwige leven voor hen die zijn leringen en geboden nakomen.

Hij was en is de centrale persoon in de geschiedenis van de mens, het zenit van de eeuwen van de mens.

Voordat Hij stierf, had Hij zijn apostelen geordend. Zij werkten nog

een bepaalde tijd verder. Zijn kerk was georganiseerd.

De eeuwen gingen voorbij. Een wolk van duisternis kwam over de aarde. Jesaja heeft geschreven: 'Want zie, duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de natïen' (Jesaja 60:2).

Het was een tijd van plunderingen en lijden, gekenmerkt door lange en bloedige conflicten. Karel de Grote werd in het jaar 800 tot

keizer van het Romeinse Rijk gekroond.

Het was een hopeloos tijdperk, een tijd van meesters en slaven.

De eerste duizend jaar gingen voorbij en het tweede millennium lag in het verschiet. De eerste eeuwen van dat millennium waren een voortzetting van de vorige. Het was een tijd van angst en lijden. De hevige, dodelijke pest van de veertiende eeuw begon in Azië. De ziekte

verspreidde zich naar Europa en Engeland. Overal waar de ziekte de kop op stak, sloeg de dood toe. Boccaccio heeft het volgende over de slachtoffers gezegd: ze 'aten tussen de middag met hun familieleden en vrienden, en 's avonds met hun voorouders in het hiernamaals!' De mensen waren doodsbang. In vijf jaar tijd overleden 25 miljoen mensen, een derde van de bevolking van Europa.

Af en toe stak de ziekte de kop weer op en sloeg willekeurig toe. Maar het was ook een periode van toenemende verlichting. Terwijl de jaren voorbijvlogen, begon het zonlicht van een nieuwe periode over de aarde te schijnen. Het was de renaissance, een geweldige opbloei van kunst, architectuur en literatuur.

De hervormers, vooral mannen zoals Luther, Melanchthon, Hus, Zwingli en Tyndale, werkten hard om de kerk te veranderen. Het waren moedige mannen, Velen van hen zijn door hun geloof aan een gruwelijk einde gekomen. Het protestantisme kwam tot stand, met een roep om hervorming. Toen die hervorming niet tot stand werd gebracht, organiseerden de hervormers eigen kerken. Dat deden ze zonder het gezag van het priesterschap. Het was hun verlangen om een eigen plaats in de godsdienstige wereld te vinden, waar zij God volgens de stem van hun eigen geweten konden aanbidden.

Hoewel deze oproer door de hele christelijke wereld woede, waren er ook politieke krachten aan het werk. Toen kwam de Amerikaanse revolutie, waardoor een nieuw land werd geboren. In de grondwet werd vastgelegd dat de regering zich niet met godsdienstige zaken zou bemoeien. Er was een nieuwe, glorierijke dag aangebroken. Er was niet langer sprake van een staatskerk. De ene kerk kreeg geen voorkeur boven de andere.

Na eeuwen van duisternis, pijn en strijd, was de tijd rijp voor de herstelling van het evangelie. Profeten vanouds hadden over deze langverwachte dag gesproken.

De hele geschiedenis was op die tijd gericht. De eeuwen van lijden en

hoop waren gekomen en gegaan. De almachtige Rechter, de levende God, had besloten dat de tijd was aangebroken waarvan de profeten hadden gesproken. Daniël had een steen gezien die 'zonder toedoen van mensenheden' was losgeraakt, en 'werd tot een grote berg, die de gehele aarde vulde' (Daniël 2:34-35).

'Maar in de dagen van die koning zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan: het zal al die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid' (Daniël 2:44).

Jesaja en Micha hadden lang daarvoor hun visioen van onze tijd al geopenbaard:

'En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen.

'En vele natïen zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem' (Jesaja 2:2-3 en Micha 4:1-2).

Paulus heeft over het verloop van de tijd, de opeenvolgende eeuwen, het volgende gezegd: 'Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen' (2 Tessalonicenzen 2:3).

Ook heeft hij het volgende over deze tijd gezegd: 'Ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten' (Efeziërs 1:10).

Petrus voorzag het geweldige panorama van de eeuwen toen hij het volgende visioen verklaarde:

'Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren,

'En Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende;

'Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher' (Handelingen 3:19-21).

Al deze en andere [visioenen] hebben naar dit grandioze tijdperk in de boeken van de geschiedenis van de mens verwezen, dat er een dag van de herstelling van ware leer en ware gebruiken zou komen.

Die geweldige dag brak in 1820 aan, toen een oprechte, gelovige jongeman naar het bos ging om tot God te bidden. Hij was op zoek naar de wijsheid die hij zo hard nodig had.

Als antwoord kreeg hij een geweldig visioen. God, de eeuwige Vader, en de herrezen Heer Jezus Christus verschenen aan hem en spraken met hem. De sluier die bijna twee millennia lang gesloten was geweest, werd geopend om de bedeling van de volheid der tijden in te luiden. Toen werd het heilig priesterschap hersteld, eerst het Aäronisch en vervolgens het Melchizedeks, door de mensen die het vroeger hadden gedragen. Er kwam nog een testament uit het stof der aarde tevoorschijn, als een getuige van de realiteit en de goddelijke aard van de Zoon van God, de

Verlosser van de wereld.

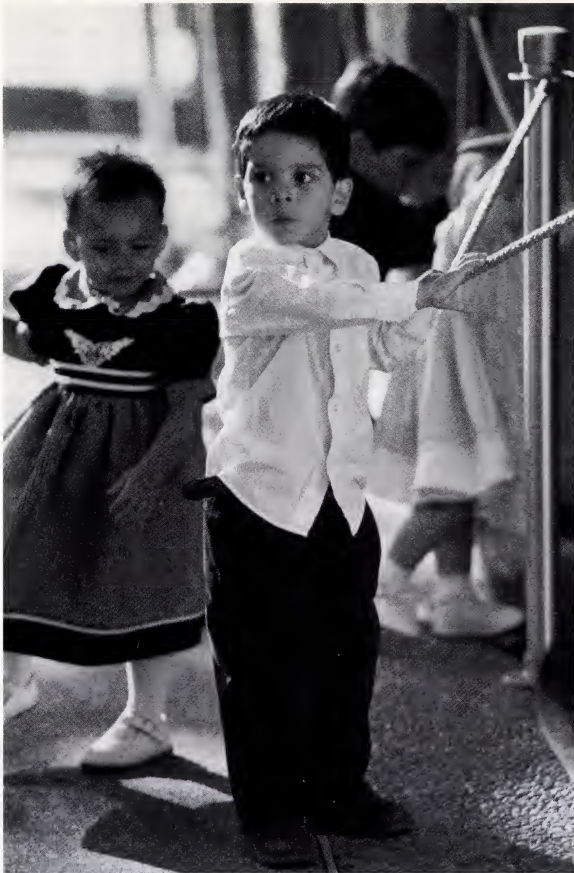
Er werden sleutels van goddelijk gezag hersteld, waaronder de sleutels die nodig waren om gezinnen voor tijd en eeuwigheid te verzeelen, met een verbond dat niet door de dood kon worden vernietigd.

De steen was aanvankelijk nog klein. En was bijna niet waar te nemen. Maar de steen is gestaag gegroeid en rolt voortwaarts om de aarde te vervullen.

Broeders en zusters, beseft u wat wij hebben? Herkent u onze plaats in het grote toneelstuk van de menselijke geschiedenis? Dit is het brandpunt van alles wat er is gebeurd. Dit is het tijdperk van wederoprichting. Dit is de tijd van de herstelling. Dit is de tijd dat de mens, waar ook ter wereld, naar de berg van het huis des Heren komt om te onderzoeken en zijn wegen te leren, en in zijn voetsporen te treden. Dit is de optelsom van alle eeuwen, sinds de geboorte van Christus, tot op de dag van vandaag.

*De morgen daagt, de nacht vliedt
heen,
zie, Zions vaandel wappert fier.
In glorie rijst die schone dag,
brengt vreugde voor Gods kind 'ren
hier.
(Lofzang 1.)*

De eeuwen zijn voorbijgegaan. Het werk van de Almachtige in de laatste dagen, waarvan de profeten vanouds hebben gesproken, is aangebroken. Het is hier. Om onbekende redenen, maar in de wijsheid van God, zijn wij in deze bijzondere tijd op aarde gekomen. De wetenschap heeft enorme vooruitgang geboekt. Er is een ware kennisexplosie gekomen. Dit is het grootste tijdperk van door de mens verrichte prestaties. En wat nog belangrijker is, het is het tijdperk waarin God opnieuw heeft

gesproken, waarin zijn geliefde Zoon is verschenen, waarin het priesterschap van God werd hersteld en waarin we het getuigenis van de Zoon van God in ons hand kunnen houden. Wat is dit een glorierijk en schitterend tijdperk.

Ik dank God voor zijn milde gaven. Wij danken Hem voor dit heerlijke evangelie, waarvan de macht en het gezag tot aan de andere kant van de sluier reiken.

Als we al onze kennis en bezittingen in ons aanschouwen nemen, zouden

we een beter volk moeten zijn. Dan zouden we christelijker moeten zijn, vergevingsgezinder, behulpzamer en voorkomender ten opzichte van anderen.

We staan op het hoogtepunt der eeuwen, onder de indruk van een groots en plechtig gevoel voor de geschiedenis. Dit is de laatste bedeling waarop de hele geschiedenis is gericht. Ik getuig van de realiteit en de waarheid van al deze zaken. Ik bid dat een ieder van ons van dit alles onder de indruk zal zijn, voorwaarts kijkend naar de afsluiting van een eeuw en de dood van een millennium.

Laat het oude jaar gaan. Laat het nieuwe jaar komen. Laat weer een eeuw voorbijgaan. Laat een nieuwe beginnen. Zeg een millennium vaarwel. Begroet het begin van de volgende duizend jaar.

En zo zullen we voorwaarts gaan op het pad van groei, vooruitgang en ontwikkeling, waarbij we het leven van veel mensen, zolang de aarde bestaat, ten goede aantaken.

Op enig moment in deze voorwaartse golfbeweging zal Jezus Christus verschijnen en in glorie op aarde regeren. Niemand weet wanneer dat zal plaatsvinden. Zelfs de engelen in de hemel weten niet wanneer Hij zal wederkomen. Maar het zal een welkome dag zijn.

*Kom, o Gij Vrededorst!
Lang hebben w'u verwacht;
ons heil is in uw hand,
verlos ons uit de nacht.
Gewenste veler volk'ren, kom!
Vergader Isr'el van alom!
(Lozang 59.)*

Mogen wij door God gezegend worden met een gevoel van onze plaats in de geschiedenis, en, als we dat gevoel hebben ontvangen, met de behoefte om pal te staan en als heiligen van de Allerhoogste voort te gaan, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTE

1. Naar de *Decamerone*, Giovanni Boccaccio, blz. 7.

Een jubeljaar

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Laten we hogere prioriteit geven aan het gezinsgebed, schriftstudie met het gezin en de gezinsavond, en de bezigheden uitbannen die ons leven vullen met wereldse gezindheid en kwaad.

Ik weet zeker dat ik me altijd zal herinneren dat ik de eerste spreker ben geweest tijdens de laatste bijeenkomst van deze historische, algemene conferentie. Het is niet alleen de laatste bijeenkomst van deze conferentie, het is ook de laatste van dit decennium. Het is de laatste bijeenkomst die een datum van deze eeuw draagt. Deze bijeenkomst moet een bijzonder stukje in uw dagboek waardig zijn. Historische gebeurtenissen trekken vooral onze aandacht als we het verleden gedenken en vooruitlopen op de toekomst. De laatste paar weken van dit jaar zullen uitdagingen van televisie en radio vol zitten met hoogtepunten van de twintigste eeuw. Voorspellers zullen proberen onze aandacht te richten op de mogelijkheden van de 21ste eeuw.

Voor gelovigen die het evangelie van onze Heer en Heiland hebben aangenomen, moet het ook een bijzondere tijd zijn waarin ze zijn zegeningen voor zijn gelovige kinderen en de beloften van nog grotere, toekomstige zegeningen overdenken.

De Heer heeft zijn kinderen in elke periode herinnerd aan hun plicht jegens Hem. Ik ben altijd geïnteresseerd geweest in de manier waarop de Heer Israël onderrichtte en verzorgde tijdens de veertig jaren waarin zij ronddoelden in de woestijn. In het boek Leviticus, dat zo heet omdat het betrekking heeft op de plichten en leringen van de Levieten, worden aanwijzingen gegeven voor het jubeljaar en de viering ervan. Ik geloof dat er voor ons een boodschap zit in de manier waarop Israël dat bijzondere jaar vierde. We lezen in hoofdstuk 25 van Leviticus:

'En de Here sprak tot Mozes op de berg Sinai:

'Spreek tot de Israëlieten en zeg tot hen: Wanneer gij in het land komt, dat Ik u geef, dan zal het land rusten, een sabbat voor de Here.

'Zes jaar zult gij uw akker bezaaien en zes jaar zult gij uw wijngaard snoeien, en de opbrengst daarvan inzamelen, maar in het zevende jaar zal het land een volkomen sabbat hebben, een sabbat voor de Here: uw akker zult gij niet bezaaien en uw wijngaard niet snoeien.

'Voorts zult gij u zeven jaarsabbaten tellen, zevenmaal zeven jaren;

zodat de dagen van de zeven jaarsabbaten negenveertig jaren zijn.

'Dan zult gij bazuïngeschal doen rondgaan in de zevende maand op de tiende van de maand; op de Verzoendag zult gij de bazuïn doen rondgaan door uw ganse land.

'Gij zult het vijftigste jaar heiligen en vrijheid in het land afkondigen voor al zijn bewoners, een jubeljaar zal het voor u zijn, dan zal ieder van u tot zijn bezitting en tot zijn geslacht terugkeren' (Leviticus 25:1-4, 8-10).

De wetten voor het jubeljaar omvatten drie punten. Ten eerste moesten de mensen het land laten rusten opdat het zich kon herstellen en de volgende jaren meer opbrengst zou geven. Tegenwoordig in ons drukke, veelzijdige leven biedt het jubeljaar een uitstekende tijd om onze koers te evalueren en te bepalen of onze prioriteiten de juiste zijn. Hebben we de mogelijkheid om eeuwige zegeningen te ontvangen, gesteld boven onze wereldse ambities? Zijn er onderdelen in ons leven die we een tijdje kunnen laten rusten om te proberen onze ziel te vernieuwen zodat we productiever kunnen zijn, vooral in zaken die voor de Heer het belangrijkste zijn?

Honderd jaar geleden gingen we de eeuw van de industriële revolutie binnen. De scheppende geest van mensen ontwikkelde allerlei soorten nieuwe toestellen om ons het leven gemakkelijker te maken. Denk maar eens aan de laatste keer dat u iets aan uw huis veranderd heeft en bedenken dan hoeveel extra stopcontacten u in elke kamer heeft aangelegd. Denk er dan eens aan waar u elektrische leidingen heeft aangebracht met vier tot zes extra stopcontacten voor nieuwe elektrische apparaten. Ik denk dat uw leven, ondanks al die nieuwe werkbesparende voorzieningen, ingewikkelder is geworden dan ooit.

Bij het ingaan van de 21ste eeuw bevinden we ons midden in een informatierevolutie — het zogeheten informatietijdperk — met alle nieuwe problemen en mogelijkheden van dien. Nu worden we overstelpd met informatie. Velen worden

door de televisie beroofd van kostbare tijd met het gezin. Internet is een nieuwe bron van informatie die geweldige mogelijkheden biedt, maar ook de kans op verslaving met zich meebrengt. Jammer genoeg doen zich met de zegeningen van het nieuwe informatietijdperk ook problemen voor, omdat verkeerde invloeden en nieuwe manier van overdracht hebben en nieuwe manieren om onze geest binnen te dringen. Wereldse invloeden komen in nieuwe vormen ons huis binnen waarmee ons voornemen om onze tijd verstandig en voor de doeleinden van de Heer te gebruiken, op de proef wordt gesteld.

Misschien zouden we een voorbeeld kunnen nemen aan de wet van het oude Israël en een rusttijd invoeren. Laten we een lijst maken van de belangrijkste bezigheden die waarde toevoegen aan de eeuwige mens en in ons jubeljaar bepalen dat we ophouden met de bezigheden die

van weinig waarde zijn en zelfs ons eeuwig welzijn in gevaar kunnen brengen. Laten we hogere prioriteit geven aan het gezinsgebed, schriftstudie met het gezin en de gezinsavond, en de bezigheden uitbannen die ons leven vullen met wereldse gezindheid en kwaad.

Sinds september 1995 propageren we 'Aandachtspunten — training door leiders', waarmee we worden aangespoord om de ongeëvenaarde waarde van het gezin als de fundamentele organisatorische eenheid van de kerk in ere te herstellen. Elk gezinslid wordt aangemoedigd om tijd voor het gezin als eerste prioriteit te stellen. Kunnen we ons jubeljaar gebruiken om gedrag uit het verleden te herzien en die zaken afdanken die onze eeuwige vooruitgang hinderen? Zouden we ons dan weer kunnen wijden aan zaken die ons eeuwige vreugde brengen?

De tweede wet in verband met het jubeljaar was de teruggave van

eigendom aan de oorspronkelijke eigenaar of zijn erfgenamen. Als we dat in deze tijd, op 1 januari zouden toepassen, zou ik naar Perry (Utah) kunnen gaan en de bewoners van het land dat mijn overgrootvader bezat, vragen om te vertrekken zodat mijn familie het weer in bezit kon nemen. Wat een interessante regeling om land te bewaren als erfgoed voor de volgende generaties. Natuurlijk bestaan dergelijke praktijken nu niet meer — dus hoeven de mensen in Perry (Utah) zich geen zorgen te maken — maar de gewoonte om andere vormen van nalatenschap in stand te houden, zoals ons erfgoed, moet aangemoedigd worden.

Hebben we voor onze kinderen de prachtige verhalen bewaard over de manier waarop het evangelie aan de vroegere leden van onze familie gebracht werd en hoe ze het aanvaardden? Hun studie en aanvaarding van het evangelie heeft voor ons de mogelijkheid geopend om

De bezoekers buiten de Tabernakel genieten van de bloemenpracht waarom Temple Square beroemd is.

eeuwige zegeningen te ontvangen.

Toen mijn opa zeventien was, verliet hij Denemarken om in Amerika een nieuw leven te beginnen. Na een moeizame reis bereikte hij Mendon (Utah) waar zijn oom woonde. Zijn oom nam hem in dienst als hulp bij het werk op de boerderij. Na enige tijd zei hij tegen zijn oom: 'Jullie mormonen zijn rare mensen. Ik heb nu vele maanden bij jullie gewerkt en jullie hebben niet eens geprobeerd me iets over jullie godsdienst te vertellen of me uitgenodigd voor de kerk.' Zijn oom vroeg of hij er iets over wilde weten, en hij antwoordde bevestigend. Zijn oom vertelde hem dus over de profeet Joseph Smith en het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon. Hij gaf hem een exemplaar van het Boek van Mormon. Toen hij er wat in gelezen had, gaf mijn overgrootvader het aan zijn oom terug en zei: 'Ik vind in dat boek niets wat voor mij veel waarde heeft.' De volgende dag, tijdens het ploegen, dacht hij weer aan het verhaal dat zijn oom verteld had over het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon. Hij bedacht dat een jongeman met een beperkte opleiding zo'n boek niet geschreven kon hebben. Misschien moest hij het nog eens lezen. Hij vroeg zijn oom of hij het boek nog eens mocht lenen. Deze keer kon hij er niet van

afblijven. De geest brandde in zijn binnenste dat het boek waar was. Hij vroeg of hij gedoopt kon worden en bleef zijn hele leven actief.

Die bekeringservaringen van onze familieleden die hun hele leven veel toewijding en een groot geloof toonden, geven ons zoveel vreugde, die ons nu door de vruchten van het evangelie ten deel valt. Natuurlijk moeten kennis van dat geloof en toewijding van generatie op generatie worden doorgegeven om meer te verlangen naar dezelfde overtuiging die zij door hun levenswandel ten toonspreidden. Natuurlijk voegt hun getuigenis overtuiging en kracht toe aan ons getuigenis.

Helaman bracht op een bijzondere manier zijn erfgoed over op zijn zoons — hij noemde zijn zoons naar zijn edele voorouders om te zorgen dat zijn zoons hen en hun werken zouden gedenken. In de Schriften staat:

'Ziet mijn zoons, ik wenste wel, dat gij er aan zoudt denken de geboden van God te onderhouden, en dat gij deze woorden aan het volk zoudt verkondigen. Ziet, ik heb u de namen van onze eerste ouders gegeven, die uit het land van Jeruzalem kwamen. En dit heb ik gedaan, opdat, wanneer gij aan uw namen denkt, gij aan hen zult denken, en wanneer gij aan hen denkt, gij hun werken zult gedenken; en wanneer

gij hun werken gedenkt, kunt gij weten, hoe werd gezegd en ook geschreven, dat ze goed waren' (Helaman 5:6).

Ten slotte kregen tijdens het jubeljaar alle Israëlieten die om de een of andere reden als slaaf werkten, hun vrijheid terug. Natuurlijk is de slavernij in de meeste delen van de wereld allang afgeschaft. Niettemin kan, als we niet oppassen, ieder van ons door de boze verstrikt worden en vervolgens tot slaaf worden gemaakt.

We hebben allemaal onze keuzevrijheid gekregen. Dat was een zegen die de mens vanaf het begin gegeven is. De Heer heeft tegen Adam gezegd: 'En het is hun gegeven goed van kwaad te onderscheiden; daarom hebben zij een vrije wil, en Ik heb u nog een wet en nog een gebod gegeven' (Mozes 6:56).

Daarom moet er een tegenstelling zijn in alle dingen (zie 2 Nephi 2:11), keuzevrijheid gaat samen met de noodzaak om te kiezen tussen goed en kwaad. Bovendien opent keuzevrijheid ook de mogelijkheid om te zondigen waardoor weer de noodzaak tot bekering ontstaat. President Kimball heeft gezegd:

'Zonde is enorm verslavend en soms worden mensen daardoor gedreven tot op het tragische punt vanwaar er geen terugkeer meer mogelijk is. Zonder bekering kan er geen vergeving zijn; zonder vergeving worden alle zegeningen van de eeuwigheid in gevaar gebracht. Naarmate de overtreder verder in zijn zonden verstrikt raakt waardoor die dieper in zijn wezen verankerd worden en de wil om te veranderen verzwakt, wordt zijn toestand vrijwel hopeloos, en glijdt hij steeds meer af, totdat hij óf niet meer terug wil, óf het vermogen daartoe heeft verloren.' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball [1982], blz. 83.)

Vervolgens gaf hij de raad:

'Verander gewoonten, verander je omgeving. Verandering ontstaat door oude gewoonten te vervangen door nieuwe. Je vormt je karakter en je toekomst door gedachten en daden.

'Je kunt veranderen door je omgeving te veranderen. Laat lagere dingen los en streef naar hogere. Omgeef jezelf met de beste boeken, muziek, kunst en mensen.' (*The Teachings of Werner W. Kimball*, blz. 172.)

Nu we de nieuwe eeuw naderen is het zeker tijd voor een onderzoek van onze patronen in het verleden. Wordt het een tijd waarin we de gewoonten versterken die ons tot een beter mens maken? Wordt het een tijd waarin we de gewoonten en bezigheden negeren die maken dat we verstrikt raken in de val van de tegenstander, zijn slaaf worden en onze eeuwige vooruitgang vertragen?

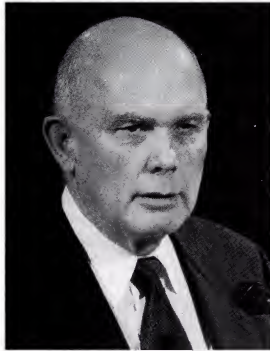
Harry Emerson Fosdick heeft eens geschreven: 'Sommige christenen dragen hun geloof op hun rug. Het is een pakket overtuigingen en gewoonten dat ze moeten dragen. Soms wordt het zwaar en zouden ze het graag afleggen, maar dat zou een breuk met oude tradities betekenen, dus pakken ze het maar weer op. Maar echte christenen dragen hun godsdienst niet: hun godsdienst draagt hen. Hij heeft geen gewicht; hij heeft vleugels. Hij tilt ze op, helpt ze door moeilijkheden heen, maakt dat de wereld er vriendelijk en het leven er zinvol uitziet, dat er hoop is, en dat het een offer waard is. Hij maakt ze vrij van angst, nutteloosheid, ontmoediging en zonde — de dingen die een mens tot slaaf maken. Je kunt een echte christen herkennen aan zijn opgewektheid.' (*Twelve Tests of Character* [1923], blz. 87–88.)

Ik hoop dat het de wereld die naar ons kijkt duidelijk is dat wij bekend staan om onze opgewektheid — dat we naar de echte christelijke opvattingen en leer leven en erin geloven. Moge God ons zegenen dat we naar de nieuwe eeuw uitzien met geloof, een getuigenis, vertrouwen en de vastbeslotenheid om ons beter voor te bereiden op het eeuwige leven waarnaar we allemaal streven. Moge het nieuwe jaar beginnen met het geluid van trompetten en vreugdevol gejuich omdat we het beste maken van dit komende jubeljaar; is mijn nederig gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Evangelieonderwijs

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

In onze heilige roeping in het evangelieonderwijs is er geen moeite te groot voor het werk van de Heer en de groei van zijn kinderen.

Een Amerikaanse auteur schreef eens een boek over de leerkracht die de meeste invloed op hem had gehad. Ten grondslag aan de enorme invloed die de hoogleraar op zijn student had gehad, was de overtuiging van de student dat deze hoogleraar echt om hem gaf en wilde dat hij zou leren en doen wat nodig was om gelukkig te worden. De auteur rondde zijn eerbetoen af met deze vraag: 'Hebt u ooit een echte leraar gehad? Een die u als kostbare grondstof zag, als een juweel dat met wijsheid gepolijst kon worden tot een glimmend eindproduct? Als u gelukkig genoeg bent om dergelijke leraren te vinden, dan zult u altijd uw weg terug vinden.'¹

Ieder lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is of wordt leerkracht. Ieder van ons heeft een essentieel belang

bij de inhoud en doelmatigheid van evangelieonderwijs. Wij willen dat iedereen geweldige evangelieleerkrachten heeft en we willen dat die leerkrachten ons allemaal onze weg terug helpen zoeken, niet alleen naar hen, maar naar onze hemelse Vader.

Onze betrokkenheid bij evangelieonderwijs beperkt zich niet tot hen die geroepen zijn om te onderwijzen in de priesterschapsquorums, het jeugdwerk, de ZHV, de zondagschool, de jongevrouwen en in een andere taak. In het grote heilsplan van de Heer zijn er geen belangrijker leerkrachten dan ouders, die hun kinderen voortdurend door voorschrift en voorbeeld onderwijzen. Ieder van ons onderwijst de mensen om zich heen, bijvoorbeeld. Zelfs kinderen onderwijzen elkaar. Elke zending is een leerkracht. En elke leider is een leerkracht. Zoals president Hinckley vele jaren geleden gezegd heeft: 'Doelmatig onderwijs is de essentie van het leiderschap in de kerk.'²

Evangelieonderwijs is universeel en belangrijk. Het is waar: 'Er kan op geen [van ons] een grotere verantwoordelijkheid rusten dan die om Gods kinderen te onderwijzen.'³ Ook onze Heiland was leraar van beroep. Hij was de Meesterleraar en Hij nodigt ons allen uit om Hem te volgen in die grootse vorm van dienstbetoen.⁴

Enkele jaren geleden gaf het Eerste Presidium het Quorum der Twaalf de opdracht om het onderwijs in de kerk nieuw leven in te blazen. De Twaalf, geassisteerd door de leden van de Zeventig, aanvaardden

die opdracht. En nu, na jaren van voorbereiding, na buitengewoon goede evangelieleerkrachten, geleerden, auteurs en anderen geraadpleegd te hebben, heeft het Eerste Presidium een brief uitgestuurd waarin een beleid voor de hele kerk gelanceerd wordt 'inzake de verbetering van het onderwijs.' In die brief staat: 'Dit aangepaste beleid moet leiden tot verbetering van het evangelieonderwijs in het gezin en in de kerkbijeenkomsten, en een gedegen voeding van de leden met het goede woord van God.'

We hebben zojuist een boekje van tien bladzijden uitgegeven, *Verbetering evangelieonderwijs: leidraad voor leidinggevend*. Er worden exemplaren gestuurd naar alle unit-leiders en alle functionarissen in quorums en hulporganisaties van de kerk. Er wordt in uitgelegd dat onze betrokkenheid bij het 'evangelieonderwijs in de kerk' ook het dagelijkse onderwijs door ouders thuis omvat, en het werk van de leerkrachten in de quorums en de hulporganisaties.

Dit belangrijke beleid 'inzake de

verbetering van het onderwijs', bestaat uit drie elementen. De essentiële taken van leiders in de verbetering van het evangelieonderwijs in hun organisatie worden beklemtoond. Wij willen dat alle leidinggevenden de leerkrachten en leerlingen die zij presideren, aanmoedigen.

Daarnaast worden er driemaandelijks bijeenkomsten onderwijsverbetering gehouden voor de leerkrachten van drie verschillende groepen: kinderen, jongeren en volwassenen, om 'elkander [te] onderrichten en stichten' (LV 43:8) op het gebied van beginselen, methodes en vaardigheden waardoor het evangelieonderwijs en het leren verbeterd worden.

Ten laatste wordt er ten minste jaarlijks een cursus van twaalf lessen, 'Evangelieonderwijs', gegeven, meestal tijdens de zondagsschool. Het cursusmateriaal wordt ontleend aan een nieuwe, ingekorte en verbeterde uitgave van *Onderwijzen — geen grotere roeping: handleiding voor evangelieonderwijs*. Dit boek wordt gestuurd naar alle wijken en gemeenten van de kerk.

Wij hebben ook de *Leidraad onderwijs* opnieuw uitgegeven voor gebruik thuis en in kleinere units die niet het hele kerkprogramma kunnen uitvoeren.

II

Sommigen vragen zich misschien af waarom we zoveel moeite doen om het evangelieonderwijs te verbeteren. Zij die zich dat afvragen, moeten wel gezegend zijn met superieure leerkrachten, en daar hebben we er best veel van in de kerk. Maar anderen zullen begrijpen waarom die moeite nodig is, en zullen vinden voor het welslagen ervan.

Al vele jaren heb ik geprobeerd de aard en de kwaliteit van het onderwijs in de verschillende quorums en hulporganisaties van de kerk te achterhalen. Dat heb ik gedaan door onaangekondigd binnen te vallen tijdens lessen in de verschillende wijken in allerlei delen van de kerk. Ik heb zo langzamerhand honderden lessen bijgewoond. Als ik door mijn bezoeken leerkrachten angst heb aangejaagd, dan spijt mij dat. Ik had

de indruk dat bijna alle leerkrachten die ik geobserveerd heb bij die verassingsbezoeken het waardeerden om een bezoeker te hebben die wilde leren en die waardering toonde voor hun inzet en gaf om hun leerlingen.

Het merendeel van wat ik zag bij die bezoeken, was bevredigend en geruststellend. Ik heb geïnspireerde leerkrachten gezien, wier liefde voor het evangelie en hun leerlingen zo duidelijk was dat de uitwerking van hun onderwijs absoluut bezielend was. Ik heb ook nadenkende, respectvolle leerlingen gezien, die ontvankelijk waren voor de boodschap en graag wilden leren.

Niettegenstaande de goede voorbeelden die ik heb gezien, ben ik ervan overtuigd dat wij het in de kerk — zowel collectief als individueel — altijd beter kunnen doen. De opdracht om ons te verbeteren is inherent aan het plan van onze hemelse Vader voor zijn kinderen. En in onze heilige roeping in het evangelieonderwijs is er geen moeite te groot voor het werk van de Heer en de groei van zijn kinderen.

III

Er zijn veel verschillende manieren om te onderwijzen, maar al het goede onderwijs is gebaseerd op bepaalde fundamentele beginselen. Zonder te pretenderen alles uitputtend te behandelen, wil ik zes fundamentele beginselen van het evangelieonderwijs aangeven en er commentaar op geven.

Het eerste is liefde. Die manifesteert zich op twee manieren. Worden wij geroepen om te onderwijzen, dan dienen we onze roeping te aanvaarden en te onderwijzen vanwege onze liefde voor God, de eeuwige Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus. Verder dient een evangelieleerkracht altijd te onderwijzen met liefde voor zijn leerlingen. Wij leren dat wij dienen te bidden 'met alle kracht van [ons] hart, dat [wij] met deze liefde [mogen] worden vervuld' (Moroni 7:48). Liefde voor God en liefde voor zijn kinderen is de meest hoogstaande reden voor dienstbetoon. Zij die uit liefde onderwijzen, zullen groot worden

gemaakt als werktuig in handen van Hem die zij dienen.

Ten tweede, een evangelieleerkracht zal zich, net als de Meester die wij dienen, volledig concentreren op de leerlingen. Zijn of haar gehele concentratie zal zich richten op de behoeften van de schapen — het welzijn van de leerlingen. Een evangelieleerkracht concentreert zich niet op zichzelf. Iemand die dat beginsel begrijpt, ziet zijn of haar roeping niet als 'een les geven of presenteren', omdat je met die definitie het onderwijs vanuit het standpunt van de leerkracht ziet, en niet vanuit dat van de leerling.

Als hij zich op de behoeften van de leerlingen concentreert, zal een evangelieleerkracht nooit hun blik op de Meester blokkeren door in de weg te staan of door de les te overschaduwen met zelfverheerlijking of eigenbelang. Dat betekent dat een evangelieleerkracht zich nooit moet overgeven aan priesterpolitiek, wat betekent dat 'mensen prediken en zichzelf tot een licht der wereld stellen voor gewin en voor de eer der wereld' (2 Nephi 26:29). Een evangelieleerkracht predikt niet omdat hij vindt dat hij 'gezien [moet] zijn' (Alma 1:3), of 'om rijkdom en eer te verwerven' (Alma 1:16). Hij of zij volgt dat geweldige voorbeeld uit het Boek van Mormon waarin 'de leraar [niet] beter [was] dan de leerling' (Alma 1:26). Beiden zullen altijd opzien naar de Meester.

Ten derde, een superieure evangelieleerkracht zal altijd onderwijzen uit het voorgeschreven cursusmateriaal, met grote nadruk op de leer en de beginselen en verbonden van het evangelie van Jezus Christus. Dat is geboden in hedendaagse openbaring, waarin de Heer heeft gezegd:

'[De] leraars dezer kerk moeten [in] de beginselen van mijn evangelie onderwijzen, die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan, waarin de volheid van het evangelie is vervat.

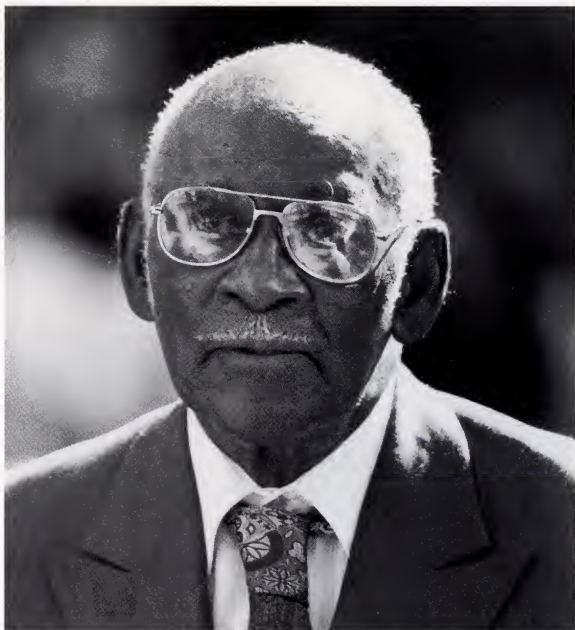
'En zij moeten de verbonden en artikelen der kerk in acht nemen en nakemen, en deze zullen hun leringen zijn, zoals zij door de Geest zullen worden geleid' (LV 42:12–13).

Leerkrachten die het gebod hebben gekregen om in 'de beginselen van [het] evangelie' en 'de leer van het koninkrijk' (LV 88:77) te onderwijzen, dienen zich er over het algemeen van te onthouden concrete regels of toepassingen ervan over te dragen. Bijvoorbeeld: zij dienen geen regels uit te geven aangaande de vraag wat een volledige tiende is, en ook geen lijst met geboden en verboden voor de sabbatsheiliging. Heeft een leerkracht eenmaal in de leer en de bijbehorende beginselen onderwezen, dan zijn het uitwerken van die concrete toepassingen of regels over het algemeen de verantwoordelijkheid van het individu of het gezin.

Leerstellingen en beginselen die goed behandeld zijn, hebben een grotere invloed op het gedrag dan regels. Onderwijzen wij in evangelieleerstellingen en -beginselen, dan komen wij in aanmerking voor het ontvangen van het getuigenis en de leiding van de Geest, die ons onderwijs versterken en onze leerlingen ertoe brengen geloof te oefenen om te streven naar de leiding van diezelfde Geest bij het toepassen van die leringen.

Het onderwerp dat op de tweede en derde zondag van de maand behandeld wordt in de Melchizedekse-priesterschapsquorums en de ZHV, is *Leringen van kerkpresidenten*. In de afgelopen twee jaar hebben we de leringen van president Brigham Young bestudeerd. De komende twee jaar zullen we de leringen van president Joseph F. Smith bestuderen. De boeken met die leringen, die aan elk volwassene lid van de kerk worden gegeven als een permanente aanvulling van hun bibliotheek, bevatten leerstellingen en beginselen. Zij bevatten een overvloed aan zaken die relevant zijn voor de behoeften van onze tijd, en zij zijn bij uitstek geschikt voor onderwijs en bespreking.

Bij mijn bezoeken aan quorums en zustershulpverenigingen was ik over het algemeen positief onder de indruk van de manier waarop die *Leringen van kerkpresidenten* worden

gepresenteerd en ontvangen. Ik heb soms echter leerkrachten gezien die het bewuste hoofdstuk nauwelijks noemden en vervolgens een les en bespreking brachten over ander materiaal dat zij zelf hadden uitgekozen. Dat is niet aanvaardbaar. Een evangelieleerkracht wordt niet geroepen om het lesonderwerp te kiezen, maar om in het aangegeven onderwerp te onderwijzen en het te bespreken. De evangelieleerkracht moet ook gewetensvol stokpaardjes, persoonlijke speculaties en controverse onderwerpen vermijden. De openbaringen van de Heer en de aanwijzingen van zijn dienstknechten zijn duidelijk hierover. Wij dienen allemaal aan de belangrijke instructie door president Spencer W. Kimball te denken dat een evangelieleerkracht een 'gast' is:

'Hij heeft een gezagspositie gekregen en een stempel van goedkeuring, en zijn leerlingen mogen terecht aannemen dat hij, daar hij

op de juiste wijze gekozen en gesteund is, de kerk vertegenwoordigt en dat wat hij leert, goedgekeurd wordt door de kerk. Ongeacht hoe briljant hij ook is, en hoeveel nieuwe waarheden hij denkt te hebben gevonden, heeft hij geen recht om buiten het lesprogramma van de kerk om te gaan.⁶

Ten vierde zal een evangelieleerkracht zich ijverig voorbereiden en ernaar streven om de doeltreffendste manieren te gebruiken voor het presenteren van de voorgescreven lessen. De nieuwe cursus Evangelieonderwijs en de nieuwe bijeenkomsten onderwijsverbetering zijn duidelijk bedoeld om de leerkrachten daarin terzijde te staan.

Het vijfde fundamentele beginsel van evangelieonderwijs dat ik wil beklemtonen, is het gebod van de Heer, dat ik al eerder aangehaald heb, dat evangelieleerkrachten in 'de beginselen van mijn evangelie [moeten] onderwijzen (. . .) zoals

zij door de Geest zullen worden geleid. (. . .) en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen' (LV 42:12-14). Het is het voorrecht en de plicht van een evangelieleerkracht om te streven naar een niveau van discipelschap waarop zijn of haar leringen worden geleid en bekrachtigd door de Geest, in plaats van dat ze strak geselecteerd en vooraf geregeld worden voor persoonlijk gemak of kwalificaties. De uitstekende beginselen van 'Evangelieonderwijs en leiderschap' in het nieuwe *Handboek kerkbestuur* omvatten onder meer:

'Leerkrachten en leerlingen stellen zich tijdens de les open voor de Geest. Iemand kan diepzinnige leerstellingen behandelen in zijn les en de leerlingen kunnen geanimeerd meedoen aan de discussie, maar als de Geest niet aanwezig is, zal dat geen blijvende indruk maken op de ziel.

Als de Geest aanwezig is bij evangelieonderwijs "voert de macht van de Heilige Geest [de boodschap] tot het hart der mensenkinderen" (2 Nephi 33:1)'.⁷

President Hinckley heeft zich uitgesproken over een belangrijk uitvloeisel van het gebod om door de Geest te onderwijzen, en gaf toen deze uitdaging:

'Wij moeten (. . .) onze leerkrachten ertoe brengen uit hun hart te spreken en niet uit hun boek, hun liefde voor de Heer en voor dit belangrijke werk over te brengen, dan zal ze op de een of andere manier in het hart van hun leerlingen vlam vatten.⁸

Dat is ons doel — dat onze liefde voor God en onze toewijding aan het evangelie van Jezus Christus 'vlam vat' in het hart van onze leerlingen.

Dat leidt tot het zesde en laatste beginsel dat ik wil bespreken. Een evangelieleerkracht geeft om het resultaat van zijn of haar onderwijs en zo'n leerkracht zal het succes ervan, en van zijn of haar getuigenis, afmeten aan de uitwerking ervan op het leven van de leerlingen.⁹ Een evangelieleerkracht zal nooit tevreden zijn met het alleen maar geven van een boodschap of het houden

van een toespraak. Een superieure evangelieleerkracht wil assisteren in het werk van de Heer, namelijk zijn kinderen het eeuwig leven te brengen.

President Harold B. Lee heeft gezegd: 'De roeping van de evangelieleerkracht is een van de edelste in de wereld. De goede leerkracht kan alle verschil uitmaken in het inspireren van jongens en meisjes, mannen en vrouwen, om hun leven te veranderen en hun hoogste bestemming te bereiken. Het belang van de leerkracht is met deze woorden prachtig beschreven door Daniel Webster: "Als we marmer bewerken, vergaat het; als we koper bewerken, zal de tijd het uitwissen; maar als we de geest, die eeuwig is, bewerken, als we het doordrenken met beginselen en de rechtvaardige vrees voor God en liefde voor onze medemens, zullen we er iets in graven dat in de eeuwigheid zijn glans niet verliest."¹⁰

Ik getuig dat dit Gods werk is, en dat wij zijn dienstknechten zijn, met de heilige plicht om in het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen, de grootste boodschap aller tijden. Wij hebben meer leerkrachten nodig die zich kunnen meten met die boodschap. Ik bid dat wij allen superieure evangelieleerkrachten zullen worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Mitch Albom, *Tuesdays with Morrie* (1997), blz. 192.
2. Toespraak uit 1979, aangehaald door Jeffrey R. Holland in 'Van God gekomen (...) als leraar', *De Ster*, juli 1998, blz. 30.
3. David O. McKay, *Gospel Ideals* (1953), blz. 175.
4. Zie onder meer Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently*, (1975).
5. Brief van het Eerste Presidium, 15 september 1999.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. door Edward L. Kimball (1982), blz. 533.
7. *Handboek kerkbestuur*, (1998) blz. 300.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, (1997) blz. 619-20.
9. Zie Henry B. Eyring, 'The Power of Teaching Doctrine', *Liahona*, juli 1999, blz. 85.
10. *The Teachings of Harold B. Lee* ed. Clyde J. Williams, (1996), blz. 461.

'Niemand is een eiland'

Ouderling Richard H. Winkel
van de Zeventig

Nieuwe leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kunnen het niet alleen. (...) Ze hebben ons nodig en wij hebben hen nodig.

Broeders en zusters, het is goed om op deze zondagmiddag bij u te zijn. Tijdens de voorbereiding van mijn toespraak bedacht ik dat dit de eerste keer was dat ik het verzoek kreeg om in de tabernakel te spreken en dat het ook mijn laatste keer zal zijn! Maar het is fijn om hier bij u te zijn in dit historische gebouw.

Ik zou u nu in gedachten graag even willen meenemen naar een andere mooie plaats. Aan de noordkust van Californië staan de grootste bomen ter wereld. Een wandeling door een rijp maar maagdelijk sequoiabos is een van de ontzagwekkende ervaringen die een mens kan beleven.

Die bomen worden soms meer dan tweeduizend jaar en kunnen een hoogte bereiken van honderd meter of meer. De hoogste sequoia waarvan ooit melding is gemaakt, was 113

meter. Dat is meer dan de lengte van een voetbalveld en ongeveer anderhalf maal zo hoog als de Salt Lake-tempel. De enorme sequoia's laten hun andere zacht- en hardhout burenen in het niet verzinken en worden daarom 'de Mount Everest van alle levende dingen' genoemd.

'Ja, alles, wat in zijn jaargetijde uit de aarde voortkomt, is voor het welzijn en gebruik van de mens geschapen, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden;

'Ja, voor voedsel en kleding, voor smaak en reuk, om het lichaam te versterken en de ziel te verkwikken.

'En het behaagt God, dat Hij de mens dit alles heeft gegeven; want het werd geschapen met het oogmerk om met oordeel te worden gebruikt, niet overmatig, noch mogen ze onrechtmatig worden verkregen.

'En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door zijn hand niet in alles te erkennen en zijn geboden niet te gehoorzamen (LV 59:18-21).

De sequoia's aan de kust zijn werkelijk de heersers in hun gebied en een prachtige schepping van onze Vader in de hemel. Ze heersen over de bomen in hun buurt vanwege hun overweldigende hoogte en majestueuze schoonheid. Maar die torenhoge reuzen hebben nog een andere opmerkelijke eigenschap die de meesten van ons onbekend is. Hoewel ze wel honderd meter hoog worden en meer dan 460 ton kunnen wegen, hebben deze bomen een heel ondiep wortelstelsel. Hun wortels zijn maar anderhalf tot twee

De algemene autoriteiten en leden van het Mormon Tabernakelkoor zijn opgestaan uit eerbied voor president Hinckley die de Tabernakel binnenkomt.

meter diep, maar ze kunnen zich tientallen meters wijd vertakken. Bij het wortelen, verstregelen die wortels zich met die van de sequoia's en andere boomsoorten om zich heen. Die verstregeling van wortels heeft het effect van een vlechtwerk. De meeste deskundigen zullen zeggen dat het ondiepe wortelstelsel toch niet in staat is om de sequoia's overleefd te houden en te beschermen tegen harde wind en overstromingen. Maar de wortelstelsels die met elkaar verbonden zijn, vormen het geheim van hun kracht en wij kunnen daarvan iets belangrijks leren. Ten eerste: laten we erkennen dat die geweldige reuzen het gewoon niet in hun eentje redden. Als ze niet met andere familieleden en behulpzame burens verbonden

waren, zouden ze het niet overleven. Ik zou willen dat u nadacht over de twee eerste strofen van het beroemde gedicht van John Donne:

*Niemand is een eiland,
Niemand staat alleen.
De vreugde van een ander is de mijne;
Het verdriet van een ander is het mijne.*

*We hebben elkaar nodig,
Dus zal ik elke man, iedereen,
Beschermen alsof het mijn broer
Of mijn vriend is.*

(John Donne, 'No Man is an Island' in *A Collection of Inspirational Verses for Latter-day Saints* [1963], Bryan B. Gardner en Calvin T. Broadhead, blz. 69.)

Nieuwe leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kunnen het niet alleen. Het kan wel lijken alsof ze net zo sterk zijn als de sequoia's, maar ze hebben ons nodig en wij hebben hen nodig. President Hinckley heeft afgelopen februari in een satellietuitzending het verhaal verteld van een vrouw die het afgelopen jaar lid van de kerk is geworden. Zij schreef:

"Mijn weg naar het lidmaatschap van de kerk was uniek en erg moeilijk. Dit afgelopen jaar was het moeilijkste jaar van mijn leven. Het is ook het meest lonende geweest. Voor mij, als nieuw lid, is elke dag nog steeds moeilijk."

"Ze zegt verder dat ze als bekeerling geen steun heeft gevoeld van de

leiders in haar wijk. Het leek of haar bisschop geen interesse voor haar had. Ze voelde zich afgewezen en wendde zich weer tot haar zendings-president die haar heeft geholpen.

‘Ze schrijft: “De kerkleden hebben er geen idee van hoe het is om een nieuw kerklid te zijn. Daarom is het bijna onmogelijk voor hen om te weten hoe ze ons moeten steunen.”’ (Gordon B. Hinckley, ‘Zoek de lammeren, hoed de schapen’, *De Ster*, juli 1999, blz. 122.)

Zij hebben onze liefde en steun nodig. Of we het nu wel of niet weten, zij zoeken aansluiting bij ons als de wortels van een sequoia bij de douglasspar, de Canadese den, de spar en andere soorten. Wij moeten contact maken met die nieuwe leden en ze steunen in hun groei, want wij zijn echt hun broeders en zusters. Gaat het ons allemaal niet beter als we gesteund worden en liefde ontvangen van onze gezinsleden en vrienden? Zelfs bomen doen het beter als ze met elkaar een bos vormen. Ze worden hoger, rechter, sterker en produceren beter timmerhout. Als een boom zich in z'n eentje ontwikkelt,

krijgt hij veel takken. Die takken produceren knoesten die de boom kunnen verzwakken en de houtkwaliteit kunnen verminderen.

U herinnert zich wel dat Christus, toen Hij zijn kerk organiseerde, velen riep als apostel, profeet, bisschop, diaken, leraar, priester enzovoort. Velen werden geroepen om in zijn koninkrijk te dienen. Die roepingen werden gegeven om de leden te sterken, om de kerk te organiseren en om Gods kinderen tot zegen te zijn.

Hadden Petrus, Jakobus, Johannes en anderen ervaring toen de Heiland ze riep? Nee, maar Hij zei dat Hij ze zou opleiden; Hij zou hen tot vissers van mensen maken. Hebben zijn apostelen en discipelen fouten gemaakt? Natuurlijk wel, maar ze hebben de kans gekregen om te leren. Zo zullen ook onze nieuwe broeders en zusters leren en groeien als wij vriendschap met hen sluiten en hen voeden met het goede woord van God.

Nog een weelderige sequoiasoort is een weinig bekende boom die de *Lithocarpus densiflorus* wordt genoemd. Hij wordt ook wel ‘bruine

eik’ genoemd. Hij past bij dezelfde algemene familie als de echte eik, maar is een beetje anders. Er zijn er miljarden van, groeiend tussen de populaire Californische sequoia, en heeft veel goede kwaliteiten, maar wordt bijna niet opgemerkt en gebruikt. Wat een verspilling, wat een tragedie als je nagaat wat een mogelijkheden de bruine eik heeft. De instelling van veel houtbewerkers is: ‘Het gaat prima met de oude voorraden, waarom zouden we iets veranderen?’ We mogen de mogelijkheden van onze nieuwe leden niet over het hoofd zien of hun talenten verkeerd beoordelen. Denk eraan:

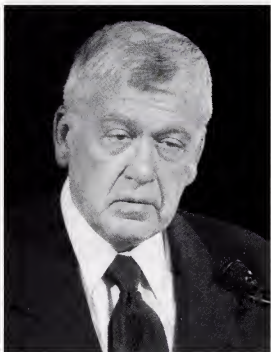
‘Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw; en de heiden is Hij indachtig; en allen, zowel Jood als niet-Jood, zijn gelijk voor God’ (2 Nephi 26:33).

Ik ben dankbaar voor de vrienden die mij mijn hele leven gevoed hebben. Dat ik uit eerbare ouders geboren ben, en voor mijn broers, zussen en verdere familie. Ik ben vooral dankbaar voor de liefde en steun van mijn geweldige vrouw, Karen, en onze fantastische kinderen. Ik wil ook zeggen dat ik me heel gelukkig prijs dat ik in de loop van de jaren veel goede vrienden heb gekregen, zowel in als buiten de kerk. Ik ben dankbaar dat ik recentelijk om heb mogen gaan met de uitstekende zendelingen die in Spanje werkzaam zijn, en de geweldige leden in dat land. Broeders en zusters, ik weet dat we een milde en wijze hemelse Vader hebben en ik getuig van zijn Zoon Jezus Christus en van zijn zoenoffer dat geldt voor ieder van ons. Ik getuig ook dat de kerk in onze tijd geleid wordt door een geweldige profeet, Gordon B. Hinckley. Ik vraag de Heer ons allen te zegenen, dat we ons meer met elkaar verbonden zullen voelen en meer voor elkaar zullen zorgen nu we samen deze nieuwe periode van groei in de kerk, en dat opwindende millennium, ingaan. Dat zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'De taal der engelen'

Ouderling Robert S. Wood
van de Zeventig

Wat we zeggen en hoe we onszelf presenteren, verraaft niet alleen ons innerlijk, maar ook vormt het ons, degenen om ons heen, en uiteindelijk onze hele samenleving.

Om het belang van een aantal gewichtiger zaken van het koninkrijk in contrast te plaatsen met de voedselvoorschriften van het oude Israël, heeft Jezus tegen zijn discipelen gezegd: 'Niet wat de mond binnengaat, maakt de mens onrein, maar wat de mond uitkomt, dat maakt de mens onrein.'

'(. . .) Wat de mond uitgaat, komt uit het hart, en dat maakt de mens onrein.' (Matteüs 15:11, 18-19). Onze woorden en onze uitingen zijn niet neutraal, want ze weerspiegelen wie we zijn en ook wie we worden.

In de laatste dagen heeft de Heer nog eens benadrukt hoe onze 'uiterlijke verrichtingen' (Alma 25:15) zoals in het Boek van Mormon staat, verontreinigen of opbouwen. Door wat we zeggen en hoe we handelen zal een sfeer geschapen worden die de Heilige Geest toegang verschaft

of Hem vijandig is. In afdeling 88 van de Leer en Verbonden raadt de Heer ons aan om 'lichtzinnig gepraat' en 'buitensporig gelach' te vermijden. Hij bracht dergelijke uitingen in verband met mankementen van het hart — 'wellustige verlangens', 'trots' en 'lichtzinnigheid' — die uiteindelijk uitmonden in 'goddeloze daden' (LV 88:69, 121). Ik heb begrepen dat met 'lichtzinnig gepraat' oneerbiedige en verlagende taal bedoeld wordt en dat met 'lichtzinnigheid' bedoeld wordt wat de Heer oneerbiedig omgaan met heilige zaken genoemd heeft (LV 6:12).

Aan de andere kant heeft de Heer gevraagd om 'een blijmoedig hart en gelaat' (LV 59:15). Hij heeft ons gevraagd om dusdanig te spreken en te handelen dat we elkaar opbouwen en Hij heeft aangegeven: 'Hergeen niet opbouwt, is niet van God, doch is duisternis' (LV 50:23). In Winter Quarters, tijdens een moeilijke uittocht van de heiligen, heeft de Heer geboden: 'Laat uw woorden ertoe strekken elkaander op te bouwen' (LV 136:24). Nephí heeft gezegd dat we, als we de Heilige Geest ontvangen hebben en luisteren naar zijn influisteringen, 'de taal der engelen' kunnen spreken (2 Nephtí 32:2-3). Op die manier scheppen we een geest van eerbied en openbaring.

Onlangs hoorde ik een gesprek tussen een paar van onze jonge kleinkinderen. Een van hen gebruikte blijkbaar het woord *stom*. De achtjarige Nicolas die zich pas had laten dopen, zei dat je dat misschien niet moest zeggen omdat het

een 'slecht woord' was. De goede invloed van mama en papa was duidelijk merkbaar. Ik weet dat er dergelijke discussies gevoerd worden over andere uitdrukkingen. Nu denken sommigen misschien dat het onbelangrijke zaken zijn in vergelijking met de veel walgelijker en verlagender uitdrukkingen die we om ons heen horen. Toch scheppen onze woorden hoe dan ook een sfeer waarin we opbouwen of vernietigen. Ik heb kortgeleden tegen een vriend uit New York City gezegd dat ik vond dat de sfeer in de stad de laatste jaren aanmerkelijk verbeterd was en ik me afvroeg waardoor. Hij vertelde dat zijn vrouw rechter is in die stad en dat ze kleine dingen invoerden, zoals wetten tegen spuwen en overtreding van verkeerswetten, en dat belangrijker zaken daardoor beïnvloed werden. Zo heeft de Heer gezegd dat we door ons dagelijks taalgebruik en opbouwende daden de geest van waarheid en rechtschapenheid binnenlaten waardoor we 'de duisternis uit [ons] midden [mogen] bannen' (LV 50:25).

Ik herinner me nog dat de leraar in mijn eerste jaar als student Engels erop stond dat een van de studenten die een situatie beschreef, een ruwe uitdrukking moest vervangen door een aardiger woord. Ik was geschokt door een uitdrukking die ik nog maar zelden gehoord had, en zeker niet in prettige omstandigheden. Jaren later, op de hogeschool, sprak ik met een vriend die betoogde dat men, zoals hij het noemde, 'direct', indien nodig zelfs ruw moest kunnen zijn en ongevoelig voor anderomans gevoelens. Jammer genoeg heeft die instelling de samenleving in zijn greep gekregen en vinden we die zelfs onder de heiligen. In de loop van de jaren is het aantal bedekte seksuele toespelingen, ongepaste humor, ruwe uitdrukkingen en luidruchtige gesprekken, luidruchtige muziek en gebaren toegenomen. Veel om ons heen is wreed en ruw — ten koste van gedrag en zeden. De samenleving is er niet beter op geworden door ons 'lichtzinnig gepraat' en onze 'lichtzinnigheid'. In plaats

daarvan hebben onze uitdrukkingen onze gemeenschappen vervuuld en onze ziel aangetast.

President Spencer W. Kimball heeft gewaarschuld tegen ordinaire taal en vooral tegen het te gemakkelijk spreken over seks, wat hij in verband bracht met onfatsoenlijkheid. 'Vieze praatjes en grapjes vormen een gevaar dat op de loer ligt om iedereen die zich hiermee ophoudt als zijn prooi te verschalken, omdat zij hiermee de eerste stap zetten op de weg die leidt tot verontreiniging van hun gedachten en daarmee van hun ziel.' (Zie *Het wonder der vergeving*, [1969] blz. 239).

Wat we zeggen en hoe we onszelf presenteren, verraadt niet alleen ons innerlijk, maar ook vormt het ons, degenen om ons heen, en uiteindelijk onze hele samenleving.

Elke dag zijn we allemaal bezig het licht te verduisteren of de duisternis te verjagen. Wij zijn geroepen om het licht toe te laten en om een licht te zijn — om onszelf te heiligen en anderen op te bouwen.

In zijn algemene brief heeft Jakobus veel zaken beschreven die nodig zijn om heilig te worden. Hij heeft daarbij ook genoemd dat we onze taal en onze gesprekken onder controle moeten houden. Sterker nog: hij heeft gezegd: 'Wie in zijn spreken niet struikelt, is een volmaakt man, in staat zelfs zijn gehele lichaam in toom te houden.' (Jakobus 3:2.) In een vergelijking met de zee merkte hij op dat een klein roer een groot schip kan sturen, en dat onze tong ook onze koers en ons lot kan bepalen (zie vers 4). Bij verkeerd gebruik kan de tong 'het gehele

lichaam [bezoedelen] en het rad der geboorte in vlam [zetten]' (vers 6). Hoe, vraagt hij, kan dezelfde mond zegeningen en vervloekingen voortbrengen? (Zie vers 10.)

Ik ben altijd onder de indruk geweest van het feit dat Jesaja, toen hij zijn opdracht van de Heer kreeg, zich beklagde dat hij 'een man, onrein van lippen' was en woonde 'te midden van een volk, dat onrein van lippen' was (Jesaja 6:5). Ook van die zonde moest Jesaja gereinigd worden als hij het woord van de Heer moest verbreiden. Is het een wonder dat psalmisten en profeten de Heer ook hebben gesmeekt: 'Stel een wacht voor mijn mond' en 'Waak over de deuren van mijn lippen' (Psalmen 141:3), om te zorgen dat ze niet met hun tong zouden zondigen (zie Psalmen 39:2)?

Bij ons spreken en handelen behoren we ons af te vragen of we met onze woorden en uitdrukkingen de machten des hemels in ons leven toelaten en iedereen uitnodigen om tot Christus te komen. We moeten heilige zaken met eerbied behandelen. We moeten wat onfatsoenlijk, vuil, gewelddadig en bedreigend, verlagend en verkeerd is uit onze gesprekken schrappen. Zoals de apostel Petrus schreef: 'Maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, wordt (zo) ook gijzelf heilig in al uw wandel' (1 Petrus 1:15). De uitdrukking 'wandel' heeft hier niet alleen betrekking op ons taalgebruik maar ook op ons hele gedrag. Net als Nephi vraagt hij ons om zo te leven dat we met de 'taal der engelen' kunnen spreken.

Ik getuig dat God heilig is. Hij is onze Vader en wij zijn zijn kinderen. Wij zijn zijn erfgenamen en mede-erfgenamen van Jezus Christus en zijn heerlijkheid. Christus heeft onze zonden gedragen en de dood overwonnen. Hij heeft ons gevraagd om te zijn zoals Hij en om op te bouwen in woord en daad. Met Johannes geloof ik dat het onze bestemming is dat 'als hij geopenbaard [zal] zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is' (1 Johannes 3:2). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Rechtschapenheid

Ouderling William R. Bradford
van de Zeventig

Niets anders kan die vreugde en dat geluk brengen dan te weten dat we alles doen om rechtschapen te worden.

We leven in een tijd waarin veel mensen geen morele consequenties aan hun daden verbinden en geloven dat wat ze doen alleen maatschappelijke consequenties heeft. Daardoor verloochenen ze God en verloochenen ze ook het feit dat iets goed of slecht is.

Een ieder van ons heeft wel eens gehoord: 'Oké, doe maar wat je zelf wilt'. En dat is de instelling van veel mensen.

Ik getuig tot u dat er een betere weg is, namelijk de weg van een rechtschapen leven.

Het woord *rechtschapenheid* is een hoogst interessant en opmerkelijk woord. Het is een woord dat alle eigenschappen van God in zich draagt. Daarom is een rechtschapen persoon goddelijk, hij lijkt op God.

Goed en kwaad bestaan en zijn elkaars tegenpolen. De daden van de mens hebben morele consequenties. Het evangelie van Jezus

Christus omlijnt het verschil tussen goed en kwaad voor ons. Dat wat goed is, komt van God. Christus heeft gezegd: 'En alles, wat de mens beweegt het goede te doen, is uit Mij; want het goede komt van niemand anders dan van Mij' (Ether 4:12).

Rechtschapenheid is een onderdeel van alles wat goed is. Het omvat de beginselen van hemelse macht en hemelse wetten waardoor alles wat van God is, bestuurd, geleid en geregeerd wordt.

Rechtschapenheid kent een grote eenvoud. In iedere situatie kunnen we een goede of een slechte weg inslaan. Als we de goede weg kiezen, zijn de beginselen van rechtschapenheid ons van nut omdat daar hemelse kracht vanuit gaat. Als we de slechte weg kiezen hebben we geen hemelse belofte of kracht en zijn we alleen en gedoemd tot falen.

De vraag komt op hoe we kunnen weten wat goed is en wat slecht? Zoals onze hemelse Vader zijn Zoon Jezus Christus heeft gezonden om de aarde en alles erop te scheppen en te leiden, zo heeft Hij de Heilige Geest gestuurd om het licht van de Geest te verschaffen aan de mens op aarde.

Het licht van de Geest is een soort communicatiemiddel dat waarheden op de geest van de kinderen van God overbrengt. De Heilige Geest zal, door middel van de Geest, ons verstand verlichten en ons een duidelijk begrip van de waarheid geven. Als we willen dat de Heilige Geest tot ons spreekt, moeten we ons aan bepaalde wetten

houden. Op die manier leert onze hemelse Vader ons het verschil tussen goed en kwaad. Als we bereid zijn om zijn wegen te leren kennen en volgen, zullen we nooit hoeven te raden, maar altijd met zekerheid het verschil tussen goed en kwaad kennen.

Door rechtschapenheid gaat het geven we geloven en hopen in vervulling. Iedere zegen die God zijn kinderen heeft beloofd is afhankelijk van gehoorzaamheid aan zijn wetten en geboden. Gehoorzaamheid aan zijn wetten en geboden maakt ons rechtschapen en rechtschapenheid kwalificeert ons om waardig de beloofde zegeningen te ontvangen.

Een ieder van ons leeft in zijn eigen omstandigheden. Sommigen hebben problemen met hun gezondheid, de economische situatie, analfabetisme, ongehuwd zijn, eenzaamheid, onderdrukking, mishandeling of overtredingen. En zo zijn er nog veel meer omstandigheden te noemen. De oplossing voor al die problemen is rechtschapenheid.

Waar het ongehoorzaamheid aan Gods wetten en geboden betreft, heeft Hij in zijn goedheid de wet van bekering gegeven. Als we deze geweldige wet gehoorzamen, zal de Heer ons vergeven en zullen we meer rechtschapen worden. Bekering leidt dus tot rechtschapenheid. Veel, in feite de meeste, problemen waar we voor komen te staan, kunnen opgelost worden door bekering. En uiteindelijk kunnen alle problemen opgelost worden door rechtschapenheid.

Proberen rechtschapen te leven brengt veel vreugde en geluk met zich mee. Eenvoudig gezegd, het is Gods plan dat zijn kinderen naar deze aarde komen en alles doen wat ze kunnen om te leren en zijn wetten te gehoorzamen. Na alles wat ze zelf konden doen is dan het verlossende werk van de Heiland Jezus Christus genoeg om al datgene te doen wat ze zelf niet konden.

Toen de profeet Moroni de beknopte bewerking van Gods handelingen met zijn volk, het Boek van Mormon, afsloot, zei hij: 'Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem

vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid; en indien gij u van alle goddeloosheid zult onthouden, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is zijn genade u genoeg, opdat gij door zijn genade volmaakt in Christus moogt zijn' (Moroni 10:32). Dat is Moroni's manier om te zeggen dat als we alles doen wat we kunnen, we God lief hebben met geheel ons hart en met geheel onze ziel.

Proberen rechtschapen te leven, betekend alles in gehoorzaamheid proberen te doen. Als we dat doen, komt die innerlijke vrede en rust en de zekerheid dat daardoor Gods plan voor ons volbracht zal worden. Niets anders kan die vreugde en dat geluk brengen dan te weten dat we alles doen om rechtschapen te worden.

Rechtschapenheid biedt veiligheid en zekerheid. Daarmee binden we de Heer aan ons. Hij heeft gezegd: 'Want de namen der rechtsvaardigen zullen in het boek des levens worden geschreven; en aan hen zal Ik een erfenis aan mijn rechterhand geven. Nu, mijn broeders, wat hebt gij hiertegen te zeggen? Ik zeg u, het doet er niet toe, of gij het tegenspreekt, want het woord van God moet worden vervuld' (Alma 5:58).

Waarom kunnen we ons wenden om veiligheid en zekerheid te krijgen in een wereld waar overtredingen, corruptie en terrorisme mensen angst aanjagen? Nergens vindt u veiligheid en zekerheid behalve in rechtschapenheid. Er is geen plaats om te schuilen. Er zijn geen muren die de tegenstander en zijn campagne voor de oppositie kunnen tegenhouden. Er bestaat geen verdediging tegen het onzekere en onbekende behalve rechtschapenheid. Angst in het hart en het verstand van de mensen kan alleen in vrede veranderd worden door hem te vervangen door begrip van Gods heilsplan en de wetenschap dat ze alles doen om rechtschapen te worden en het eeuwige heil waardig te zijn.

Nu de tegenstellingen tussen goed en kwaad zich steeds meer

toespitsen, zullen degenen die geen morele consequenties aan hun gedrag verbinden, zien dat hun leven zo'n chaos is dat hun levensstijl ondraaglijk wordt. Dan zal de profetie in vervulling gaan: 'En alles zal in beroering zijn; waarlijk, het hart der mensen zal bezwijken, want vrees zal op alle mensen komen' (LV 88:91).

Wanneer die dag komt, zullen de rechtschapen heiligen van God het enige goed geleide volk zijn tot wie de wereld zich kan wenden. Alleen bij hen zal zij stabiliteit en standvastigheid vinden en dat terwijl zij de leerstelling van rechtschapenheid niet kent. Maar de Heer heeft gezegd: 'Want ziet, Ik zeg u, dat Zion zal bloeien, en de heerlijkheid des Heren zal op haar zijn; En zij zal de volkeren een banier zijn, en van uit iedere natie onder de hemel zullen er tot haar komen' (LV 64:41-42).

Rechtschapenheid is de betere weg. En uiteindelijk is het de enige weg. In rechtschapenheid ligt de macht om mensen die vreugde en dat geluk en de veiligheid en

zekerheid te bieden waar zij door de eeuwen heen naar hebben verlangd en gezocht.

Het lijkt zo'n eenvoudige oplossing, maar het is een feit dat Satan in het land aanwezig is en rondgaat om de natieën te misleiden. (Zie LV 52:14.) Er is tegenstand. Goed en kwaad bestaan. Onze daden hebben morele consequenties. Er bestaat geen goede weg om het kwade te doen.

Als iemand die geroepen is als getuige van Jezus Christus en om zijn evangelie te verkondigen, moedig ik u aan om alles wat u kunt doen niet uit te stellen; en ernaar te streven zijn wetten en geboden te leren kennen en er hard aan te werken ze te gehoorzamen zodat u de beloofde zegeningen waardig bent.

Jezus Christus staat aan het hoofd van dit werk. Hij is een God van rechtschapenheid. In zijn genade heeft Hij ons een rechtschapen profet gegeven. En als wij hem volgen, doen we wat goed is. Dat dit waar is, evenals de woorden die ik heb gesproken, getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

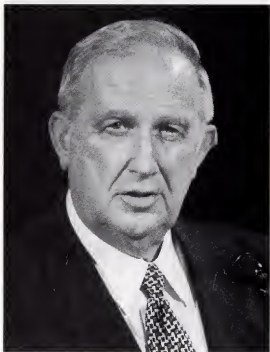
Tijdens de algemene conferentie zitten de leden van de Zeventig en de leidsters van de ZHV, de jongevrouwen en het jeugdwerk in deze stoelen. Let op het bijenkorfsymbool dat om de andere rechthoek in de houten panelen terugkeert. De bijenkorf is symbolisch voor de samenwerking ten goede van de kerk.

Hij leeft

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Hij [Jezus Christus] heeft zijn leven gegeven opdat wij zelfs in onze zwakheid onze vergissingen mogen overwinnen door bekering en gehoorzaamheid aan zijn evangelie.

Ons hart is geraakt, onze fantasie gestimuleerd, en onze vastberadenheid gesterkt om een beter leven te leiden, als gevolg van de boodschappen van deze conferentie. Velen zijn gemotiveerd, net als ik, om hun leven te verbeteren, zodat ons gedrag beter overeenkomt met onze doelen en dromen. U hebt misschien de ingeving gekregen om een negatief deel van uw huidige leven opzij te zetten, of om orde op zaken te stellen wat een ongezonde gewoonte betreft die wortel is gaan schieten om later bittere vruchten voort te brengen. Het is waarschijnlijk dat sommigen besloten hebben zich te bekeren van ernstige vergissingen en terug te keren naar de verfrissende wateren van de rechtschapenheid. Die ingevingen om zich te verbeteren, komen door de Heilige Geest van de Heiland.

Ik wil spreken over Hem. Daar gedachten over de Heiland tedere

gevoelens losmaken, zal ik zijn eigen woorden en het getuigenis van andere profeten gebruiken.

Opdat wij leiding mogen ontvangen om de juiste keuzen te doen, heeft Hij gezegd:

‘Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest. Die op u zal komen en in uw hart wonen.’¹

‘En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven.’²

‘Nu (. . .) zeg Ik u: Stel uw vertrouwen in die Geest, Die u aanspoort goed te doen, ja, rechtvaardig te handelen, ootmoedig te wandelen, rechtvaardig te oordelen; dit is mijn Geest.

‘(. . .) Ik zal u van mijn Geest mededelen, Die uw verstand zal verlichten en uw ziel met vreugde vervullen; (. . .) hierdoor zult gij alles weten, wat gij ook van Mij verlangt en wat rechtvaardig is, en indien gij met vertrouwen in Mij gelooft, dat gij het zult ontvangen.’³

‘Bid altijd, en Ik zal mijn Geest op u uitstorten, en groot zal uw zegen zijn — ja, groter zelfs, dan indien gij in dezelfde mate aardse en vergankelijke schatten zoudt verkrijgen.’⁴

Met de gave van de Heilige Geest krijgen wij de mogelijkheid een krachtig vermogen te ontwikkelen om de juiste keuzen te doen. Ontwikkel die gave. Zoals de Heer heeft gezegd, wordt dat bereikt door consequent goed te leven. Ontwikkelt u uw vermogen om de leiding van die onfeilbare invloed aan te voelen, dan zult u teleurstelling vermijden, alsmede ontmoediging en zelfs tragedie.

De Heer heeft stromingen van goddelijke invloed in uw leven geplaatst die u zullen leiden door het individuele plan dat Hij voor u op aarde heeft. Streef ernaar door de Geest dat plan te vinden en die leiding zorgvuldig te volgen die de Heer in uw leven heeft gebracht. Voeg uzelf ernaar. Kies er bereidwillig voor het te volgen. Laat u niet overwinnen door u uitsluitend op het heden te concentreren en de huidige moeilijkheden en kansen. We moeten ons daardoor niet volledig in beslag laten nemen. Ik wil u graag aanmoedigen om tot in de diepste krochten van uw ziel te laten doordringen dat de Heer een veel groter plan met uw leven voor heeft. Een deel van dat plan hebt u afgerond in het voorsterfelijk bestaan. Daar was u kloekmoedig, en u bent hier gekomen omdat u wilde groeien en gelukkiger zijn. Wat u nu besluit te doen, heeft zijn uitwerking op hoe goed u het goddelijke, persoonlijke plan vervult dat Hij voor u heeft.

Ik begrijp niet helemaal hoe het werkt, maar die goddelijke stroming neemt uw keuzevrijheid niet weg. U kunt de beslissingen nemen die u wilt nemen. Doet u een verkeerde keus, dan is er een weg terug: bekering. Voldoet u volledig aan de vereisten daarvan, dan verschaft de verzoening van de Heiland u verlossing van de eisen van de gerechtigheid aangaande de gemaakte fouten. Hij heeft gezegd: ‘Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen; niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen.’⁵

Het is wonderbaarlijk eenvoudig, en zo onvergelijkelijk mooi. Als u goed leeft, dan weet u altijd wat u moet doen. Te weten komen wat u moet doen kan soms veel moeite en vertrouwen van u vereisen. Maar u zult inzien wat u moet doen als u voldoet aan de eisen voor die goddelijke leiding in uw leven: gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer, vertrouwen in zijn plan en het vermijden van alles wat dat plan dwarsboomt. Hoe beter u uw leven

in overeenstemming brengt met de leer van de Heer, hoe meer vermoegen u zult hebben om te doen wat de Geest u ingeeft.⁵

Ik stel voor dat u schriftteksten uit uw hoofd leert die u raken en die uw ziel met begrip vervullen. Als teksten gebruikt worden zoals de Heer ze heeft laten optekenen, dan hebben ze een kracht in zich die niet over te brengen is als u ze in eigen woorden weergeeft. Soms als ik echt hulp nodig heb, neem ik in gedachten teksten door die mij eerder kracht hebben gegeven. Er vloeit grote troost, leiding en kracht voort uit de Schriften, vooral uit de woorden van de Heer. Deze drie voorbeelden illustreren dat: 'Laat uw hart daarom vertroost zijn (...) want alle vlees is in mijn hand; wees stil, en weet, dat Ik God ben.'⁷

'De werken, plannen en doeleinden van God kunnen niet worden verijdeld, noch kunnen ze mislukken.

'Want God wandelt niet op kromme paden, noch wendt Hij Zich ter rechter of ter linker zijde, noch wijkt Hij af van hetgeen Hij heeft gezegd; daarom zijn zijn paden recht en is zijn loopbaan een eeuwige cirkelbaan.

'Gedenk, gedenk, dat het niet het werk van God is, dat wordt verijdeld, doch het werk van mensen.'⁸

David uitte zijn vreugde als volgt: 'De Here is mijn herder, mij ontbreekt niets;

'Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij aan rustige wateren;

'Hij verkwikt mijn ziel. Hij leidt mij in de rechte sporen om zijns naams wil.

'Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis, ik vrees geen kwaad, want Gij zijt bij mij; uw stok en uw staf, die vertroosten mij.

'Gij richt voor mij een dis aan voor de ogen van wie mij benauwen; Gij zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over.

'Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven; ik zal in het huis des Heren verblijven tot in lengte van dagen.'⁹

Soms wilt u misschien klagen tegen de Heer over een moeilijkheid

die u buiten uw schuld gekregen hebt. Jakob heeft gezegd:

'(...) tracht niet de Here raad te geven, maar tracht raad van Hem aan te nemen. Want ziet, gij weet zelf, dat Hij raad geeft met wijsheid, met rechtvaardigheid en met grote barmhartigheid over al zijn werken.'¹⁰

God weet wat het beste voor ons is. Ook al begrijpen we niet waarom we nu sommige dingen meemaken, op zijn tijd zullen we het wél weten en dankbaar zijn.

Hij heeft beloofd ons te helpen met onze lasten: 'Ik [zal] de lasten verlichten, die op uw schouders zijn gelegd, zodat gij ze zelfs niet op uw rug kunt voelen (...) opdat gij stellig moogt weten, dat Ik, de Here God, mijn volk in hun lijden bijsta.'¹¹

Wij krijgen de raad: 'Werp uw bekommernis op de Here, Hij zal voor u zorgen.'¹² Ik ben eens zeer geholpen door een nare kwestie een tijd lang aan zijn voeten te leggen. Toen ik hem later weer ophaalde, was hij lichter en beter te dragen.

Alle leer in de Schriften kan ons tot nut zijn, ook al wordt die gegeven aan een bepaalde persoon. Want God heeft herhaaldelijk gezegd: 'Wat Ik tot één zeg, zeg Ik tot allen.'¹³

Tegen Emma Smith heeft de Heer gezegd: 'Blijf in de geest der zachtmoedigheid en hoed u voor

hoogmoed. (...) Onderhoud voortdurend mijn geboden, en gij zult een kroon van gerechtigheid ontvangen.'¹⁴

De Heer voegde daaraan toe 'dat dit mijn stem is tot allen.'¹⁵

Deze leer wordt bevestigd door Nephi, die het volgende heeft opgetekend:

'(...) ik maakte alle schriftuur op ons toepasselijk, opdat wij er nut en lering uit mochten trekken.'¹⁶

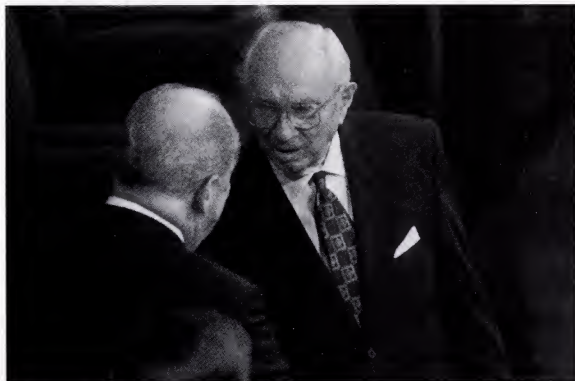
In diezelfde geest heeft de Heiland gezegd: '(...) u is geboden God, Die mildelijk geeft, in alle dingen te vragen; en hetgeen de Geest tot u getuigt, wilde Ik, dat gij met alle heiligheid des harten zoudt doen, terwijl gij oprecht voor Mij wandelt, het doeleinde uwer zaligheid in het oog houdt, alle dingen met gebed en dankzegging doet.'¹⁷

'Blikt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfelt niet, vrees niet.

'Aanschouwt de wonden in mijn zijde en eveneens de tekenen der nagelen in mijn handen en voeten; weest getrouw, onderhoudt mijn geboden en gij zult het koninkrijk der hemelen beërven.'¹⁸

Joseph Smith kreeg hulp om de taken te vervullen die zijn eigen vermogen te boven gingen. Dat ging soms door middel van rechtstreekse leiding en interventie. Maar vaak was het de stille ingeving van de

President Gordon B. Hinckley in gesprek met ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Tussen de bijeenkomsten door begeven de bezoekers zich op Temple Square.

Geest en de bijbehorende steun die hij kreeg door zijn gehoorzaamheid, zijn geloof in de Meester, en zijn onwankelbare vastberadenheid om zijn wil te doen. Waarom had hij zoveel succes? Een deel van dat antwoord is te vinden in zijn verklaring: 'Ik heb dit tot mijn stelregel gemaakt: *wanneer de Heer gebiedt, doe het dan.*'¹⁹

Ik getuig dat de Heer, binnen uw eigen activiteiten en raamwerk van taken, diezelfde hulp zal verschaffen. Hebben wij het nodig en verdienen we het, dan kunt u goddelijke inspiratie krijgen om te weten wat we moeten doen, en, zo nodig, krijgen we de macht of het vermogen om het te volbrengen.²⁰ Joseph Smith leerde hoe hij het vermogen om de leiding van de Heer te volgen moest perfectioneren door nauwgezette, persoonlijke discipline. Hij liet zich door zijn eigen verlangens, gemak of de overreding van mensen niet afleiden van zijn groei, en de Heer leerde hem hoe hij de taken die hem gegeven waren, moest uitvoeren. Laten wij zijn voorbeeld volgen.

Verrijk uw leven met de schoonheid om u heen. Er is zoveel schoonheid: het schitterende ochtendgloren dat een hele nieuwe dag verwelkomt — de talrijke takken

van een blauwspaar, getooid met de gouden medaillons van aangrenzende ratelpopulieren — glanzende rimpels in een bergmeer, getransformeerd door de schitterende zon — een fluisterende stilte van een beboste vallei, badend in het maanlicht — de uitbundigheid van een spelend kind, en de liefde in de ogen van zijn moeder. 'Verblijdt u in allen tijde (. . .) dank in alles.'²¹ 'En hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit.'²²

Spreek uw dankbaarheid voor elke zegening uit, want: 'En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door zijn hand niet in alles te erkennen en zijn geboden niet te gehoorzamen.'²³

Over enkele momenten zal president Hinckley de slottoespraak van de conferentie houden. Ik heb hem lief. Vanwege zijn ootmoed en onvermoeibare inzet, heeft de Heer zijn buitengewone natuurlijke vermogens grottemaakt om miljoenen over de hele wereld tot zegen te zijn. Laten wij zijn geïnspireerde raad volgen. Hij heeft getuigd dat hij niet het hoofd van deze kerk is. Dat

hoofd is onze Heer en Meester, Jezus Christus, de Verlosser.

Hij leidt haar. Hij heeft zijn leven gegeven opdat wij zelfs in onze zwakheid onze vergissingen mogen overwinnen door bekering en gehoorzaamheid aan zijn evangelie. O, wat een bevoorrecht volk zijn wij omdat wij dit licht, deze kennis, deze kansen op geluk op aarde en in de eeuwigheid hebben. Mogen wij ons vast voornemen om de kennis van dit geweldige werk, zowel persoonlijk als door middel van zendingen, te delen met onze vrienden en burenen, opdat zij tot dit koninkrijk van God op aarde mogen toetreden, en de allesovertreffende, eeuwige zegeningen ontvangen die tot hun beschikking staan.

Mijn beste vriend, als het nodig is dat u zich bekeert, doe dat dan — nu.

Als u bent afgedwaald, en verstrikt bent geraakt in het web van de wereld, kom dan terug. Wij houden van u. Wij hebben u nodig. Wij zullen u helpen.

Tot slot wil ik Alma's getuigenis aanhalen alsof het van mij was, want ik heb diezelfde overtuiging:

'(. . .) ik spreek met de kracht mijner ziel; (. . .)

'Want ik ben geroepen om op

deze wijze te spreken, naar de heilige orde Gods, die in Christus Jezus is; ja, mij werd geboden tot dit volk de woorden te getuigen. (...)

'Dat ik weet, dat deze dingen, waarvan ik heb gesproken, wáár zijn (...).

'Ziet, ik zeg u, dat ze door de Heilige Geest Gods aan mij zijn bekendgemaakt. (...) ik heb vele dagen gevast en gebeden, opdat ik deze dingen zelf mocht weten. Nu weet ik zelf, dat ze wáár zijn; want de Here God heeft ze door zijn Heilige Geest aan mij geopenbaard.²⁴

Als een van zijn apostelen, met het gezag om van Hem te getuigen, geef ik plechtig mijn getuigenis dat ik weet dat de Heiland leeft, dat Hij een herrezen, verheerlijkte Persoon met volmaakte liefde is. Ik getuig dat Hij zijn leven heeft gegeven opdat wij voor eeuwig bij Hem kunnen wonen. Hij is onze Hoop, onze Middelaar, onze Verlosser. Ik weet dat Hij leeft. Ik weet dat Hij u liefheeft en dat Hij u zal helpen, zodat u vreugde en geluk kunt vinden, als u goed genoeg leeft om ervoor in aanmerking te komen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

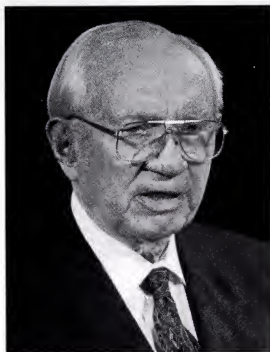
NOTEN

1. LV 8:2; zie ook vers 3.
2. LV 42:14.
3. LV 11:12-14.
4. LV 19:38.
5. LV 1:31-32.
6. LV 43:15-16.
7. LV 101:16.
8. LV 3:1-3.
9. Psalm 23.
10. Jakob 4:10.
11. Mosiah 24:14.
12. Psalmen 55:23.
13. LV 61:18, 82:5, 92:1, 93:49.
14. LV 25:14-15.
15. LV 25:16.
16. 1 Nephi 19:23.
17. LV 46:7.
18. LV 6:36-37.
19. *History of the Church*, deel 2, blz. 170.
20. Zie LV 42:15-16.
21. LV 98:1; zie 1 Tesselonicensen 5:16;.
22. LV 78:19.
23. LV 59:21.
24. Alma 5:43-46.

Vaarwel oude Tabernakel

President Gordon B. Hinckley

De Geest van de Heer is altijd in [deze Tabernakel] geweest. Het is een heilig gebouw voor ons. We hopen, verwachten en bidden dat de Geest ook in het nieuwe [Conferentiecentrum] zal verblijven.

Mijn geliefde broeders en zusters, aan het einde van deze geweldige conferentie zijn we behoorlijk ontroerd. Als alles volgens plan verloopt, zal dit de laatste keer zijn dat we in dit gebouw de conferentie houden. Op een paar uitzonderingen na, die volgens mij op een hand te tellen zijn, zijn onze conferenties 132 jaar lang in dit gebouw gehouden.

In 1863 werd met de bouw van deze tabernakel begonnen, en het gebouw werd tijdens de oktoberconferentie van 1867 voor het eerst in gebruik genomen. Er bevond zich op dat moment nog geen balkon in het gebouw. Het balkon werd voor de aprilconferentie van 1870 aan het gebouw toegevoegd.

Wat is het een opmerkelijk en geweldig gebouw. Maar het is nu te

klein geworden. De bouw was een enorme onderneming, met het doel om alle bezoekers van de conferentie van een plaats te voorzien. Dit gebouw verving de oude tabernakel, die ten zuiden van dit gebouw heeft gestaan, waar 2500 mensen in konden.

We spreken onze bewondering uit voor president Brigham Young die dit unieke gebouw heeft laten bouwen, in een tijd dat dit gebied nog op de beschavingssgrens lag. Het ontwerp was origineel. De bouwers hadden nog nooit zoiets gezien.

Eerst werden deze zandstenen pilaren gemaakt, die zo geplaatst werden dat ze een ovaal van 75 meter van oost naar west vormden. Op deze pilaren werd een enorme houten brug gebouwd. De meeste dakkleden overbruggen 45 meter. Er werden verder geen steunpilaren gebruikt. De onheilsprofeeten voorspelden dat het hele dak zou instorten als alle stellingen zouden worden verwijderd. Het dak was 2,7 meter dik. Het werd gevormd door een enorm houten rasterwerk dat door houten pinnen bij elkaar werd gehouden. Groene ongeloodde huiden werden om het hout gewikkeld zodat het geheel verstevigd werd als de huiden indroogden.

Volgens werd de bovenzijde afgedekt. Waarna het geheel met dakspanen werd afgewerkt. De binnenzijde werd van een bepleisterd schotwerk voorzien. Er werden haren van rundvee in het pleister verwerkt om het te verstevigen.

De stellages werden verwijderd en het dak bleef in tact. En zo is het ongeveer 130 jaar in tact gebleven, hoewel de dakbedekking een aantal jaren geleden is vervangen.

Het gebouw heeft al die jaren bijgedragen tot de behoeften van deze kerk en de gemeenschap. De algemene conferenties van de kerk zijn hier gehouden. De profeten hebben vanaf dit podium gesproken. De wet en het getuigenis zijn geciteerd en verkondigd. Er zijn ook talrijke andere bijeenkomsten van de kerk gehouden. In dit geweldige oude gebouw zijn de uitvaartdiensten van veel geliefde leiders gehouden. Presidenten van landen en andere vooraanstaande mannen hebben vanaf deze plaats gesproken. Het is vanaf het allereerste begin de thuisbasis geweest van het Tabernakelkoor. En veel later ook van het Mormon Youth Chorus and Symphony. De *Messias* van Händel is hier jarenlang opgevoerd. Het publiek is in dit

geweldig gebouw door talloze soorten concerten, verschillende muzikale uitvoeringen en veel vooraanstaande solisten vermaakt.

Wat is het een opmerkelijk en geweldig gebouw. Het heeft aan zijn doel beantwoord. Ik ken geen ander gebouw in de wereld dat ermee te vergelijken is.

Het is waar dat we met elektronische middelen overal uitzendingen kunnen verzorgen om gehoord te worden. Maar een televisiescherm is niet hetzelfde als met de sprekers en zangers in hetzelfde gebouw aanwezig zijn.

Het nieuwe gebouw, dat we verderop aan het bouwen zijn, en dat we het Conferentiecentrum noemen, zal plaats bieden aan 21 duizend mensen — met het belendende theater 22 duizend — bijna 3,5 keer zoveel als deze tabernakel. Ik weet niet of het gebouw vol zal zitten, maar ik weet wel dat we veel grotere groepen heiligen der laatste dagen

hebben toegesproken. We hebben bijvoorbeeld in een groot voetbalstadion in Santiago (Chili) 57 duizend mensen toegesproken, in Buenos Aires (Argentinië) 50 duizend mensen en in Manila (Filipijnen) 35 duizend mensen.

Deze tabernakel zal nog voor verschillende doeleinden gebruikt blijven worden. We verwachten dat het koor vanuit hier wekelijks haar uitzendingen zal blijven verzorgen. In dit gebouw zullen nog steeds verschillende bijeenkomsten van de kerk en de gemeenschap worden gehouden.

We zullen wel aan het nieuwe gebouw moeten wennen. Maar het zal veel prettiger zijn. Het zal van airconditioning worden voorzien. De zitplaatsen zullen comfortabeler zijn dan deze harde, houten banken. Ik ben bang dat te veel mensen in slaap zullen vallen. Het is een ander ontwerp dan deze tabernakel, maar het is ook uniek en prachtig. Er is

De Tabernakel na een conferentiebijeenkomst.

van de nieuwste bouwkundige technieken gebruikt gemaakt. Ook het parkeren zal worden verbeterd.

We verwachten dat we volgend jaar april, in een nieuwe eeuw en een nieuw millennium, de conferentie voor het eerst in dat gebouw zullen houden. Het gebouw is dan misschien nog niet helemaal klaar. Het orgel is dan waarschijnlijk nog niet helemaal af. Ook zal er nog aandacht aan bepaalde details moeten worden besteed. Het zal over ongeveer een jaar worden ingewijd.

Het is een erg groot en indrukwekkend gebouw, volgens de hoogste

seismische normen ontworpen en gebouwd. Het bestaat uit gewapend beton met een granieten exterieur. Het graniet is hetzelfde als het graniet dat voor de bouw van de Salt Lake-tempel is gebruikt, met dezelfde onvolkomenheden.

Dus nemen we wat de algemene conferentie betreft afscheid van een oude, vertrouwde vriend. We hopen dat de tabernakel nog lang zal bestaan en bruikbaar zal blijven. We nemen een grote stap. Maar deze stap is in overeenstemming met de enorme groei van de kerk over de hele wereld.

We hebben geen verlangen om het beter te doen dan Brigham Young of zijn architecten — William H. Folsom, Henry Grow, en Truman O. Angell. We willen alleen maar voortbouwen op het enorme fundament dat Brigham Young in deze vallei in het westen heeft gelegd.

Nu we vandaag de deuren van deze tabernakel sluiten en naar het nieuwe Conferentiecentrum in april uitkijken, doen we dat met liefde, waardering en eerbied ten opzichte van dit gebouw en de mensen die het zo goed gebouwd hebben.

Een gebouw gaat een eigen geest uitstralen. De Geest van de Heer is altijd in dit gebouw geweest. Het is een heilig gebouw voor ons. We hopen, verwachten en bidden dat de Geest ook in het nieuwe gebouw zal verblijven.

Ik wil afsluiten met woorden die zo vaak zijn gesproken in dit indrukwekkende vergadergebouw — mijn getuigenis, mijn zegen en mijn liefde — geliefde broeders en zusters. Dit werk is waar. U weet dat net zo goed als ik. Het is het werk van God. Dat weet u ook. Het is het herstelde evangelie van Jezus Christus. Het is de weg naar geluk, het plan van vrede en rechtschapenheid.

God, onze eeuwige Vader, leef. Zijn Zoon, onze Verlosser, de herrezen Heiland van de wereld, leef. Zij verschenen aan de jonge Joseph Smith om aan het geweldige werk van de herstelling te beginnen, en de bedeling van de volheid der tijden in te luiden. Het Boek van Mormon is waar. Het spreekt als een stem uit het stof en getuigt van de goddelijkheid van de Heer. Het priesterschap is met haar sleutels, gezag en zegeningen op aarde.

En wij nemen aan deze kostbare gaven deel. En dus zeggen we nu tot dit gebouw, alsof het om een oude vriend gaat: vaarwel. Moge de zegen van de Heer rusten op dit gewijde en geweldige gebouw. En mogen wij, die hier vaak gekomen zijn om de Geest te voelen, de titel heilige der laatste dagen, waardig zijn, dat bid ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Het balkon van de Tabernakel tijdens een conferentiebijeenkomst.

Verheug u, gij dochter van Sion

Mary Ellen Smoot
Algemeen presidente van de ZHV

Vrouwen over de hele wereld zullen zich tot de kerk aangetrokken voelen als wij ons leven vervolmaken en essentiële waarheden naleven om het pad te verlichten dat anderen kunnen volgen.

Mijn geliefde ZHV-zusters, ik sta hier ootmoedig voor u vandaag, met een grenzeloze dankbaarheid in mijn hart. Ik getuig tot u dat de Geest van de Heer de afgelopen maanden bij de organisaties van deze kerk geweest is. Wij hebben zijn leidende invloed gevoeld in het werk dat ik met mijn uiterst capabele raadgeefsters verricht heb, maar ook in het werk met onze toegewijde priesterschapsadviseurs, bestuursleden en administratieve medewerkers, en bij onze gebeden om leiding bij het voortstuwen van dit werk. Wij hebben ijverig onderzoek gedaan en gekeken hoe wij onze zusters overal kunnen verheffen, in een

poging om vast te stellen hoe ieder van ons een perspectief kan krijgen op het geweldige potentieel van de ZHV-organisatie.

Ik bid dat de Heilige Geest u zal zegenen met een beter perspectief van wie u bent, waarom u hier bent, en de unieke gaven die u in de ZHV in te brengen hebt. Ik hoop dat u bij het overdenken van de raad die u vanavond van het Eerste Presidium zult ontvangen, en van het algemeen ZHV-presidium, een getuigenis zult ontvangen dat het inderdaad raad is die van de Heer komt. Dit is een geweldige moment, een uiterst belangrijk moment bij onze voorbereiding op de toekomst.

In Zacharia 2:10-11 lezen we: 'Verheug u, gij dochter van Sion! want zie, Ik kom in uw midden wonen, luidt het woord des Heren, en vele volken zullen te dien dage gemeenschap zoeken met de Here en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal in uw midden wonen. Dan zult gij weten, dat de Here der heerscharen mij tot u gezonden heeft.'

Wij komen als zusters in een wereldwijde kerk bijeen en verheugen ons in de zegeningen van het evangelie. Het is echt een dag om ons hart te verheffen! Ten eerste, en als voornaamste, verheugen wij ons in onze kennis dat onze hemelse Vader ieder van ons liefheeft. Wij

verheugen ons in ons getuigenis van Jezus Christus en zijn zoenoffer. Wij verheugen ons in de herstelling van het evangelie en de machtige werken die tot stand zijn gebracht door de profeet Joseph Smith. Wij verheugen ons omdat wij leven in een tijd waarin een levende profeet, president Gordon B. Hinckley, stoutmoedig het grote werk van de Heer voortstuwt. Wij verheugen ons in het aantal tempels dat er gebouwd wordt, in de doorbraak van de computerwetenschap die ons in staat stelt onderzoek te doen naar onze voorouders, en ons enthousiasme voor het werk. Wij verheugen ons in het aantal zendelingen dat uitgestuurd wordt naar alle landen van de aarde om de oprechten van hart in te zamelen. Wij verheugen ons in ons eigen leven en de gelegenheid die ieder van ons krijgt om deel uit te maken van Gods plan van gelukzaligheid. Wij verheugen ons in de organisatie van de ZHV, en wij weten dat vrouwen over de hele wereld zich tot de kerk aangetrokken zullen voelen als wij ons leven vervolmaken en essentiële waarheden naleven om het pad te verlichten dat anderen kunnen volgen.

De woorden van Wordsworth wijzen ons erop:

'Geboren worden is slechts vergeten en slapen:

De ziel die met ons verrijst, onze levensster,

werd elders geschapen, en komt van ver.

Niet in volslagen vergetelheid, en niet in volkomen naaktheid, maar in wolken van heerlijkheid, komen wij van God — ons thuis.'

(Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood)

In het werk dat we de afgelopen twee-en-een-half jaar verricht hebben in het algemeen ZHV-presidium, zijn we ons bewust geweest dat de mensen in de wereld nieuwsgierig zijn naar de ZHV.

In een poging om te reageren op de informatieaanvragen die we van niet-leden ontvangen, en om onszelf

te herinneren aan de grootse zegeningen van het vrouwzijn, verklaren wij als algemeen ZHV-presidium het volgende:

Wij zijn geliefde geesdochters van God. Ons leven heeft inhoud, zin en richting. Als zusters zijn we wereldwijd verenigd in onze toewijding aan Jezus Christus, onze Heiland en ons Voorbeeld. Wij zijn vrouwen met geloof, deugd, visie en naastenliefde, en wij:

Versterken ons getuigenis van Jezus Christus door gebed en schriftstudie.

Streven naar geestelijke kracht door gehoor te geven aan de ingevingen van de Heilige Geest.

Wijden ons toe aan het sterken van huwelijk en gezin.

Ervaren het moederschap als een edele taak en vinden vreugde in het vrouwzijn.

Scheppen behagen in dienstbetoon en goede werken.

Hebben het leven lief en wij leren graag.

Staan voor waarheid en deugd. Geven onze steun aan de priesterschap als het gezag van God op aarde.

Verblijden ons in de zegeningen van de tempel, begrijpen onze goddelijke bestemming en streven naar de verhoging.

Wij als presidium, verheugen ons in deze verklaring, die goedgekeurd is door het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf, en door hen onderschreven wordt. De verklaring zet duidelijk beginselen uiteen van de houding en daden die ons zullen terugvoeren naar de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader. Passen wij die leringen toe, dan zullen wij, zoals vader Lehi hoopte, de boom des levens bereiken. In 1 Nephi 8:12 lezen we: 'En terwijl ik van de vrucht nam, werd mijn ziel met zeer grote vreugde vervuld; daarom kwam het verlangen in mij op, dat mijn gezin er ook van zou nemen; want ik wist, dat ze boven alle andere vruchten te verkiezen was.'

Net als vader Lehi hebben wij hoop dat wij op onze reis over het pad des levens zullen nemen van de vrucht die te vinden is in dit evangelie van Jezus Christus en de vreugde zullen voelen die onze ziel zal vervullen met groter geloof, en met meer hoop en naastenliefde. Laten we samen eens kijken naar die eigenschappen en hun uitwerking op ons leven.

Als zusters zijn we wereldwijd verenigd in onze toewijding aan Jezus Christus, onze Heiland en ons Voorbeeld.

Wij verklaren aan de wereld dat het niet bij toeval is dat wij het evangelie van Jezus Christus omarmd hebben — het is namelijk waar! Als men erover nadenkt, blijkt dat dit grote plan het leven in perspectief zet.

Wij weten dat wij altijd hebben bestaan en altijd zullen blijven bestaan. Wij weten dat we naar de aarde gestuurd zijn om ervaring op te doen en ons te bewijzen. De beslissingen die wij nemen, zijn essentieel als we het eeuwig leven en de verhoging willen ontvangen. Wij weten dat deze staat belangrijk is, en dat dit begrip zin, een doel en richting aan ons leven geeft. Uiteindelijk willen wij allen onze les goed leren en terugkeren naar onze liefhebbende hemelse Vader.

Wij aanvaarden de Heiland als de eniggeboren Zoon van onze hemelse Vader. Wij weten dat wij door Hem verlost zullen worden en zullen opstaan. Daarom 'spreken [wij] van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus' (2 Nephi 25:26).

Wij zijn vrouwen met geloof, deugd, visie en naastenliefde

Bezoeken wij u, waar ook ter wereld, dan zien we veel ZHV-zusters die zich vasthouden aan de ijzeren roede. Wij hebben geloof als de stormen van het leven komen, en wij kiezen ervoor ons rein en zuiver te houden als er verleiding komt.

Wij zien uit het hart van elke zuster die 'de reine liefde van Christus' nastreeft een bron van naastenliefde ontspringen (Moroni 10:47).

Wij wijden ons toe aan het sterken van huwelijk en gezin, ervaren het moederschap als een edele taak en vinden vreugde in het vrouwzijn.

Wij begrijpen dat het gezin de fundamentele eenheid is die God voor ons heeft ingesteld om anderen te dienen en om te leren. Uit dat begrip komt toewijding voort die ons ertoe brengt om tijd met onze gezinsleden doorbrengen de hoogste prioriteit te geven en zelfonderzoek doen om vast te stellen hoe ze een betere huwelijkspartner kunnen worden. Uit die overpeinzingen komen daden voort die vriendelijk, liefdevol en vergevengend zijn ten opzichte van onze echtgenoot. Wij zien zusters die echt willen dat hun kinderen nemen van de evangelievuurt door op zending te gaan en in de tempel te trouwen, waardoor zij tijd besteden aan het houden van zinvolle gezinsavonden, gezamenlijke schriftstudie en gezinsgebed, en regelmatig bezoek aan de tempel. De verklaring zal een voortdurende herinnering worden die ons ertoe brengt ons te concentreren op onze belangrijkste taken.

Maar niet alle vrouwen schenken het leven aan kinderen die zij als moeder opvoeden.

President Joseph F. Smith werd al op dertienjarige leeftijd wees. Later werd hij op zending gestuurd naar Hawaii. Op het eiland Molokai kreeg hij hevige koorts en was hij drie maanden lang ernstig ziek. Een fijne Hawaïaanse zuster nam hem in huis en verzorgde hem zo liefdevol alsof hij haar eigen zoon was.

Veel jaren later bezocht president Smith Hawaii als president van de kerk. Charles Nibley beschrijft de ervaring in ontroerende bewoordingen:

'Het was een prachtig gezicht om de diepgewortelde liefde te zien, de liefde die ze zelfs tot tranen toe bewoog, die deze mensen voor hem hadden. Temidden van dat alles merkte ik een arme, oude, blinde vrouw op, wandelend vanwege haar negentig jaar, die naar voren gebracht werd. Ze had enkele eersteklasbananen in haar hand.

Het was al wat zij had — haar offergave. Ze riep: “Iosepa, Iosepa.” Onmiddellijk toen hij haar zag, rende hij op haar af, sloot haar in zijn armen, omhelsde haar, kuste haar telkens weer, (. . .) klopte op haar hoofd en zei: “Mama, mama, mijn lieve oude mama.”

“Terwijl de tranen over zijn gezicht stroomden, wendde hij zich tot mij en zei: “Charlie, zij heeft mij verpleegd toen ik nog een jongen was en ik ziek was en niemand had om voor me te zorgen. Zij nam mij in huis en was als een moeder voor me.” (Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith*, [1998] blz. XVI, 192.)

Wij allen kunnen in liefde anderen de hand reiken en gaven van mededogen en tederheid geven die alleen uit een vrouwenhart voort kunnen komen.

Wij scheppen behagen in dienstbetoon en goede werken.

Enkele weken geleden werd Salt Lake City getroffen door een tornado, die een strook vol vernieling en verwoesting naliet. De volgende ochtend had een ZHV-presidente

van een ring, wier eigen huis overigens aanzienlijke schade had opgelopen, een verslag opgesteld met informatie voor haar priesterschapsleiders over benodigde toekomstige bezoeken en andere conclusies.

Alfabetisering is een andere manier om anderen te helpen en hun leven voorgoed te veranderen. Een raadgeefster die over het onderwijs ging, kreeg de geest daarvan te pakken. Ze nodigde twee vriendinnen uit en gingen samen naar een cursus om te leren hoe ze anderen Engels als tweede taal konden leren. Nu geven ze een fijn gezin van dertien personen uit Kosovo Engelse les. Alfabetisering is zowel voor de leerkrachten als de leerlingen een zegen gebleken.

Wij staan voor waarheid en deugd.

Wij spreken ons uit tegen de vloedgolf van vunzigheid en verdorvenheid die een plaag is in onze samenleving. Zusters die goed van kwaad kunnen onderscheiden staan onwrikbaar aan de kant van de Heer, doen keuzen die hen onderscheiden van de rest van de wereld

— zij houden zorgvuldig in de gaten naar welke tv-programma's er in het gezin gekeken wordt, ze kleden zich fatsoenlijk en kijken niet naar films die geweld en onzedelijk gedrag verheerlijken.

Wij geven onze steun aan de priesterschap als het gezag van God op aarde.

Wij zien zusters in deze geweldige kerk die de zegeningen inzien van het herstelde priesterschap. Wij verheugen ons elke keer dat er een baby een naam en zegen krijgt, er een kind gedoopt wordt, we deelnemen aan het avondmaal en we aangesteld worden voor een kerkroeping, en we toezien hoe onze echtgenoot een vaderlijke zegen geeft. Wij zijn dankbaar voor de zegens die de priesterschap geeft die ons pad verlichten en ons leiding en hoop geven. Wij verheugen ons in goede priesterschapsdragers, en wij steunen hen.

Wij verblijden ons in de zegeningen van de tempel, begrijpen onze goddelijke bestemming en streven naar de verhoging.

Wij zien zusters die zich verblijden in de zegeningen van de tempel — zusters die ernaar streven hun verbonden te sluiten en zich eraan te houden, die werk doen voor hun overleden familieleden, en daarbij merken dat hun eigen lasten verlicht worden en hun vermogen om verleiding te weerstaan sterker wordt.

Wij getuigen dat ieder van ons een essentiële rol heeft, ja, een heilige opdracht om ons te gedragen als dochter in Zion. Het is een nieuwe tijd, de dageraad van een nieuw tijdperk. Het is onze tijd, en het is onze bestemming om ons te verheugen terwijl wij de aarde vervullen met meer vriendelijkheid, grotere liefde en mededogen, grotere sympathie en empathie dan er ooit geweest is. Het is tijd om ons over te geven aan de Meester en Hem toe te staan ons te leiden naar vruchtbare akkers waar wij een wereld kunnen verrijken die vol duisternis en ellende is. Ieder van ons, wie we ook zijn, waar we ook dienen, moet opstaan en het beste maken van elke gelegenheid die zij krijgt. Wij moeten de raad opvolgen die de Heer en zijn dienstknechten geven en moeten van ons huis een huis van gebed maken en een toevluchtsoord vol veiligheid. Wij kunnen en moeten ons geloof versterken door onze gehoorzaamheid en offervaardigheid te vergroten. Bij dat individuele proces zal er een wonder plaatsvinden. De ZHV zal zich ontwikkelen en zal miljoenen in nood de hand reiken. Het zal een organisatie worden die hulp en vreugde geeft. Dat zal zuster voor zuster gebeuren. Wij zullen rechtschapenheid één worden en waarlijk samen van de vrucht van de boom des levens nemen. De vruchten van ons werk kunnen de wereld genezen en, zusters, kunnen daarbij ook ons genezen!

Het is mijn nederig gebed dat ieder van ons deze bijeenkomst zal verlaten met een vast voornemen om haar leven aan Christus toe te wijden. Ik beloof u dat u, als u dat doet, alle redenen zult hebben om u te verheugen, want 'de Heer zal in uw midden wonen' (Zacharia 2:11), dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven

Virginia U. Jensen

Eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

We zijn erop gebrand dat elke zuster zich geestelijk sterkt en vaardigheden opdoet waarmee ze zich in de toekomst staande kan houden.

Heiligen der Laatste Dagen, blz. 233–234.)

Ruim een eeuw later zijn we wederom vergaderd als zusters met als doel ons te verheugen. Mijn hart is vol van blijdschap en dankbaarheid over de grote zegen die u en mij ten deel is gevallen: lid te mogen zijn van deze fantastische kerk en kennis te hebben van het heilsplan dat door onze vader in de hemel is opgesteld. Ik verheug mij in de uitgelezen zegeningen die ons deel zijn, omdat we kunnen leren en groeien door de programma's van de kerk. In het bijzonder verheug ik mij vanavond in de programma's van de ZHV. In wat zij in het verleden voor ons gedaan hebben en waar ze ons in de toekomst toe in staat zullen stellen.

President Joseph F. Smith beval de ZHV aan als een organisatie die door 'God is opgericht, goedgekeurd, ingesteld en verordineerd' (notulen, 17 maart 1914, blz. 54).

Ouderling Ezra Taft Benson hield ons voor: 'De kerk is grotendeels opgericht als hulp voor het gezin, en lang nadat de kerk haar zending heeft vervuld, zal [het gezin] nog steeds functioneren' ('Strengthening the Family', *Improvement Era*, december 1970, blz. 46).

Ik wil het met u hebben over hechte gezinnen, een gezin waarin iedereen — of we nu gehuwd of alleenstaand, jong of oud zijn — kan

Toen de zustershulpvereniging op 17 maart 1892 vijftig jaar bestond, kwamen de zusters in de hele kerk in hun gemeente, wijk of ring bijeen, maar ook in deze Tabernakel, om met elkaar te bidden. Joseph F. Smith, toen raadgever van president Wilford Woodruff, sprak dat gebed uit en zei daarin het volgende: 'Zegen de (...) leden van de zustershulpvereniging overal op aarde (...). Wilt u hun uw Geest schenken tot zegen, dat hun hart zich voor u aangezicht zal verheugen.' (Notulen van het algemeen bestuur van de zustershulpvereniging, 17 maart 1892, archieven afdeling kerkgeschiedenis, De Kerk van Jezus Christus van de

groeien en tot wasdom komen; waarin de gezinsleden alles leren wat zij nodig hebben om zich aan het heilsplan te kunnen houden, en zo hun weg terug kunnen vinden naar ons hemelse huis als deze sterfelijke proeftijd voorbij is.

Ik onderschrijf de woorden van president David O. McKay, die heeft gezegd: 'Met heel mijn hart geloof ik dat ons thuis de beste plek is om te worden voorbereid op het eeuwige leven.' ('Blueprint for Family Living', *Improvement Era*, april 1963, blz. 252.)

En toch worden we in de Schriften gewaarschuwd dat er in alles een tegenstelling is (zie 2 Nephi 2:11). President Boyd K. Packer zegt dan ook dat 'het uiteindelijk doel van de tegenstander (...) is om de gezinsbanden te verstoren, te verbreken en te vernietigen.' ('De vader en het gezin', *De Ster*, juli 1994, blz. 17.)

In de afgelopen lente hebben twee vogelpaartjes een nest in mijn tuin gebouwd. Een musje bouwde een nestje in een rozenstruik op mijn patio. Ze bleef maar af en aan vliegen met blaadjes en twijgjes tussen haar snavel. Zorgvuldig manoeuvreerde ze tussen de rozen-doornen door om haar bouwmaterialen op de uitgekozen plek te kunnen deponeren. Ze gunde zich geen rust totdat het nestje af was. Wat mij verbaasde was dat er uit de sprietjes een sterk en solide bouwsel ontstond. Ik kreeg bijna tranen in mijn ogen toen ik op de bodem van het nestje vier dotjes katoen zag liggen, die dienst zouden doen als zachte bedjes voor haar kleintjes.

De tweede vogel, een roodborstje, besloot haar nestje aan de voorkant van mijn huis te bouwen, vlak onder de dakgoot, hoog boven de grond, veilig voor belagers. Aangezien ze groter was dan de

mus, was haar nest dat ook. Bovendien smeerde ze de buitenkant van haar nest dicht met klei om de sprietjes en twijgjes bijeen te houden en het vast te zetten in de bocht van de dakgoot. Binnenin het nest waren de blaadjes vormloos in elkaar gevlochten, waar de vogel perfect inpaste.

Toen de nestjes klaar waren, legden beide vogels hun eitjes en begonnen te broeden. Uur na uur, dag in dag uit, zaten de vogels op hun eieren. En nadat de eitjes waren uitgekomen hadden de moeders er een dagtaak aan om hun hongerige jongen te voeden.

Op een uitzonderlijk warme dag zag ik het roodborstje op haar nest zitten puffen met haar bek wijd open. Ze had het duidelijk te kwaad in de hete zon. Ik vroeg me af waarom ze niet wegvloog. Toen zag ik dat ze dit keer niet diep in het nest zat zoals daarvoor om haar kindjes warm te houden. In plaats daarvan had ze zich zorgvuldig uitgespreid over het nest om zo haar kale kroost te beschermen tegen de hitte van de zon.

Ik begon me in vogels te verdiepen en waarom ze zoveel energie steken in het bouwen van hun nest. Wist u dat de boerenzwaluw er meer dan 1200 keer op uit gaat om klei te halen voor het nest? Eén nest van de zwartkopvielewaal bevatte maar liefst 3.387 stukjes bouw materiaal. Het lijkt mij dat vogels alles geven — hun tijd, hun energie, hun middelen, hun eigen gemak — om een huisje te bouwen en hun jongen groot te brengen. Deze prioriteit komt niet op de tweede plaats, noch wordt hij vermeden. Zij komt op de eerste plaats.

Sinds ik de vogels in mijn tuin heb gadeslagen, heb ik mij afgevraagd hoe deze vogels dat geleerd hadden. Hoe wisten ze hoe een nest moesten bouwen en hun jonkies moesten beschermen tegen de zon? Vogels volgen hun instinct bij de verzorging en bescherming van hun kroost. Ze hebben die instincten van God gekregen, en daarover nadenkend, riep ik, de psalmist indachtig, uit: 'Hoe groot zijn uw werken, o Here' (Psalmen 92:6).

Ook wij hebben van God bepaalde instincten gekregen. Intuïtief willen we het goede voor onze dierbaren, maar mens als we zijn, stuiten we daarbij op meer problemen dan de vogels die ik gadesloeg. Veel mensen plaatsen tegenwoordig vette vraagtekens bij het belang van het traditionele gezin. Sommigen zijn van mening dat de vrouw haar tijd en talenten voor wel wat beters kan gebruiken dan het gezin. Maar de profeten hebben onverdroten verklaard dat de verzorging van het gezin een van de heiligste en zinvolste bezigheden is voor man of vrouw. Zusters hebben, ongeacht hun gezinsituatie, alle gelegenheid om anderen in hun invloedsfeer een duwtje in de rug te geven. Naarmate u en ik meer te weten komen over het heilsplan van onze hemelse Vader, dringt het steeds meer tot ons door dat het scheppen van een veilige en warme plek voor onze dierbaren, ongeacht onze omstandigheden, heel belangrijk is.

Ouderling Neal A. Maxwell heeft gezegd: 'Het is thuis waar ons geloof grotendeels gestalte krijgt (. . .) Daarom is het triest dat sommige woningen niet meer zijn dan een pleisterplaats, hoewel ze een voorbereidingsschool op het celestiale koninkrijk behoren te huisvesten' (*Lord, Increase Our Faith*, [1994], blz. 117).

Nu we de degens kruisen met de negatieve invloeden van de wereld en proberen van ons huis een 'voorbereidingsschool op het celestiale koninkrijk' te maken, moeten we niet vergeten dat onze aardse bezigheden een geestelijke basis hebben en een celestiale conclusie.

Nogmaals willen we bevestigen dat we ons als algemeen presidium van de zustershulpvereniging gecommitteerd hebben aan het doel van de ZHV — dat is alle zusters en hun huisgenoten hulp te bieden bij het tot Christus komen. We willen er zeker van zijn dat de ZHV een hulp en een zegen is voor elke zuster in de kerk, ongeacht haar omstandigheden. We zijn erop gebrand dat elke zuster zich geestelijk sterkt en vaardigheden opdoet waarmee ze

zich in de toekomst staande kan houden.

Daarom doet het ons genoegen dat we, na goedkeuring van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, het volgende kunnen aankondigen: Met ingang van 1 januari 2000 zal de naam van de huuselijk-levenbijeekomst worden gewijzigd. De nieuwe naam is: bijeekomst ter verrijking van het persoonlijk en huuselijk leven. Het doel van de nieuwe naam is duidelijk te maken wat deze belangrijke dooerweekse bijeekomst van de ZHV ten doel heeft. De nieuwe naam is ook bedoeld om onze aandacht opnieuw te vestigen op het sterken van onszelf, om vervolgens met meer voortvarendheid onze huusgenoten, vrienden, bureu en gemeenschap bij te springen. Mogelijk dat dat hen dichter tot onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, brengt. Gedurende het lesdeel van 15 minuten presenteert de leerkracht een geestelijk onderwerp. Tijdens het activiteitsdeel van 60 tot 90 minuten leren we praktische vaardigheden die zijn gebaseerd op het geestelijke onderwerp. Die praktische vaardigheden kunnen onder andere bestaan uit onderhouden in en om het huus, tuintieren of handwerken. We kunnen er ook voor kiezen om deel te nemen aan hulpverlenende activiteiten tot

zegen van anderen. De bijeekomst behoort ons leven te verrijken en te verbeteren.

In het evangelie vinden we de antwoorden die de wereld nodig heeft om de nijpende problemen om ons heen op te lossen. Het evangelie van Jezus Christus verschaft ons de kennis en de middelen om in ons gezin kracht, vrede, liefde en geloof te laten zegevieren. We hoeven dat niet alleen te doen. Het programma van de kerk biedt hulp. We hebben ook de hulp nodig die onze Vader in de hemel ons heel graag wil geven. In Psalmen 127:1 lezen we de vermaning: 'Als de Here het huus niet bouwt, taveergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan.'

Onlangs kwam een vriend van ons thuis van zijn werk. Op de stoeprand voor zijn huus zat een klein meisje te huilen. Hij vroeg haar of hij kon helpen. Snikkend zei ze dat ze verdwaald was. Hij zei haar dat hij hier woonde en dat zijn vrouw binnen was. Hij begreep wel, zo zei hij, dat ze niet met vreemden mocht meegaan, maar als ze mee naar binnen wilde, hij en zijn vrouw haar weer thuis zouden brengen. Ze gingen naar binnen en zijn vrouw begon het meisje te troosten. 'Je zult wel bang zijn', zei ze.

'Dat was ik wel,' antwoordde het meisje, 'maar toen zag ik een plaat

van Jezus aan de muur hangen. Toen wist ik dat ik veilig was.'

Veel van Gods kinderen zijn verdwaald. Wij die de waarheid kennen, kunnen hulp bieden. Wij kunnen hun laten zien wat een hecht gezin en rechtschapenheid inhoudt. We kunnen ze helpen als we de Heiland in ons huis hebben — niet alleen een plaat aan de muur, maar ook zijn leringen, zijn Geest, en zijn liefde. De instincten waarmee we zijn gezegend ten spijt, komt een dergelijk gezin niet automatisch tot stand. We hebben geestelijke kracht en praktische vaardigheden nodig om een hecht gezin te kunnen stichten waar de Geest des Heren zich thuis voelt. De bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven is de plek waarop wij kunnen delen in ons zusterschap, kennis opdoen, ons vaardigheden eigen maken en ons getuigenis verstevigen. In deze bijeenkomst kunnen we ons ook opnieuw toewijden aan ons gezin en aan het bieden van hulp aan wie dat ook maar nodig heeft.

Naarmate de ZHV-leidsters en alle zusters in gaan zien wat de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven voor ons kan betekenen en enthousiast aan het werk gaan, zullen we verder groeien in getuigenis en geestelijke kracht. We zullen dichter tot onze Heiland komen en weten hoe we ons huiselijk leven kunnen verbeteren, zodat Hij bij ons zal willen verblijven. Dan zal, en ik citeer nu president Thomas S. Monson, 'de Heer, onze bouwopzichter, tot ons zeggen, zoals Hij tot Salomo, een bouwer uit het verre verleden, heeft gezegd: '(...) Ik heb dit huis dat gij gebouwd hebt, geheiligd door mijn naam daar voor altijd te vestigen, en mijn ogen en mijn hart zullen daar te allen tijde zijn (1 Koningen 9:3).' (Thomas S. Monson, *Pathway to Perfection* [1973], blz. 250.)

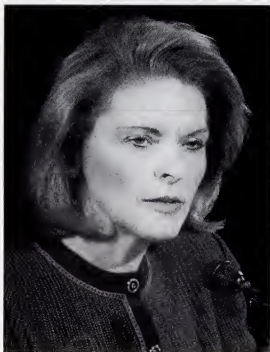
De zustershulpvereniging is van goddelijke oorsprong. Zij bezit het vermogen om de zusters en hun huisgenoten te sterken en een wereldwijde kring van zusters te scheppen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wij zijn godlievende vrouwen

Sheri L. Dew

Tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

Tot Christus komen, betekent afstand nemen van de wereld. Het betekent Christus, en Christus alleen, als middelpunt in ons leven aanvaarden.

Ik moest onlangs voor zaken naar het buitenland. Ik had zo'n akelig voor gevoel over de reis dat ik om een priesterschapszegen vroeg. Ik werd gewaarschud dat de tegenstander zou proberen mijn opdracht te dwarsbomen en dat er geestelijk en lichamenteel gevaar in het vooruitzicht lag. Ik kreeg de raad om tijdens deze reis geen bezienwaardigheden te bekijken of te winkelen, maar me volledig op mijn opdracht en op de leiding van de Geest te concentreren. Dan zou ik weer veilig terugkeren.

De waarschuwing stemde mij nederig. Maar toen ik aan het werk ging, en steeds om leiding en bescherming vroeg, besefte ik dat mijn ervaring niet uniek was. Zou onze hemelse Vader toen wij zijn tegenwoordigheid verlieten niet tegen ons hebben gezegd: 'De tegenstander zal

proberen je zending te dwarsbomen, en je zult zowel geestelijk als lichamenteel in gevaar verkeren. Maar als je op je opdrachten concentreert, naar Mij luistert, en dit aardse leven niet beschouwt als een reis om bezienwaardigheden te bekijken of te winkelen, zul je veilig terugkeren.'

De tegenstander is opgetogen als wij ons als toeristen gedragen, als hoorders des woord in plaats van daders (zie Jakobus 1:22), als winkelars, als mensen die in beslag worden genomen door de ijdele zaken van de wereld, waardoor onze geest wordt verstikt. Satan verleidt ons met vergankelijke geneugten en vooroordelen — onze bankrekeningen, onze status, onze kleding en zelfs ons gewicht — want hij weet dat waar onze schat is, daar zal ook ons hart zijn (zie Matteüs 6:21). Helaas is het maar al te gemakkelijk om door de verblindende glans van de verledingen van de tegenstander van het licht van Christus afgeleid te worden. 'Want wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel?' (Matteüs 16:26).

Profeten hebben ons aangemoedigd om wereldse zaken achter ons te laten en ons hart op Jezus Christus te concentreren. Hij heeft beloofd: 'In deze wereld is uw vreugde niet volkomen, maar in Mij is uw vreugde volkomen' (LV 101:36, cursivering toegevoegd). President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Als we al onze tijd en

middelen besteden aan de opbouw van een werelds koninkrijk, zullen we dat ook be*erven.' ('The False Gods We Worship', *Ensign*, juni 1976, blz. 3.) Hoe vaak zijn we niet zodanig op het zogenaamde goede leven geconcentreerd, dat we het eeuwige leven uit het oog verliezen? Het is het noodlottige, geestelijke equivalent van de verkoop van het eerstgeboorterecht voor een linzengerecht.

De Heer heeft een remedie voor dergelijke geestelijke moeilijkheden geopenbaard toen Hij tegen Emma Smith zei: 'Dat gij de dingen dezer wereld terzijde moet leggen en die van een betere [wereld] moet zoeken' (LV 25:10). En Christus heeft het voorbeeld gegeven toen Hij vlak voor Getsemane verklaarde: 'Ik heb de wereld *overwonnen*' (Johannes 16:33; Cursivering toegevoegd). Wij kunnen uitsluitend de wereld overwinnen als wij tot Christus komen. En tot Christus komen, betekent afstand nemen van de wereld. Het betekent Christus, en Christus alleen, als middelpunt in ons leven aanvaarden, zodat de ijdelheden en de beschouwingen van de wereld hun verleidelijke kracht zullen kwijtraken. Satan is de god van Babylon, ofwel deze wereld. Christus is de God van Israël, en door zijn verzoening krijgen wij de kracht om de wereld te overwinnen. 'Als u heerlijkheid, intelligentie en eeuwig leven verwacht,' zei president Joseph F. Smith, *'laat de wereld dan los.'* (*Teachings of President of the Church: Joseph F. Smith*, [1998], blz. 243; cursivering toegevoegd).

Als zusters in Zion kunnen wij de samenzwering tegen het gezin en de rechtschapenheid belemmeren. Het is niet verwonderlijk dat hij ons verleidt om genoegen te nemen met aards genot in plaats van naar de eeuwige heerlijkheid te streven. Een 45 jaar oude moeder met zes kinderen vertelde me onlangs dat ze meer gemoedsrust had gekregen toen ze zich niet meer verdiepte in tijdschriften die aangaven hoe haar huis en kleding eruit moesten zien. Ze zei: 'Ik ben dan misschien mollig,

De torens van de Salt Lake-tempel rijzen boven het dak van de Tabernakel uit.

grijns en gerimpeld, maar ik ben een mollige, grijze, gerimpelde dochter van God, die me kent en van me houdt.'

De zustershulpvereniging is een hulpmiddel om ons van de wereld af te scheiden, want het belangrijkste doel ervan is om zusters en gezinnen tot Christus te brengen. In die geest sluit ik me aan bij zuster Smoot en zuster Jensen. Wij verklaren wie we zijn en verheugen ons in het doel van de zustershulpvereniging dat ons leven zal verrijken. We kunnen het ons niet veroorloven om energie te verspillen aan zaken die ons niet tot Christus leiden. Dat is de lakmoestest voor de zustershulpvereniging en voor ons leven. In de toekomst zal een onregelmatige toewijding aan Christus niet voldoende zijn.

Als meisje zag ik de toewijding van mijn grootmoeder, die met mijn grootvader op onze boerderij in Kansas werkte. Op de een of andere manier hebben ze de zandstormen,

de economische crisis en de wervelstormen doorstaan. Ik heb me vaak afgevraagd hoe mijn grootmoeder zich moet hebben gevoeld toen ze hard moest werken voor weinig geld, en hoe ze het volhield toen haar oudste zoon tijdens een tragisch ongeluk om het leven kwam. Haar leven was niet gemakkelijk. Maar weet u wat ik mij het best van haar herinner? Haar volledige vreugde in het evangelie. Ze was het gelukkigst als ze aan haar familiegeschiedenis werkte of les gaf uit haar Schriften. Grootmoeder had de wereldse zaken naast zich neergelegd en ging op zoek naar iets beters.

Naar wereldse maatstaven was mijn grootmoeder maar gewoon. Maar in mijn ogen is zij een van de heldinnen van deze eeuw die voldeed aan haar voorsterfelijke belofte. Ze heeft een fundering van geloof gelegd waarop wij verder kunnen bouwen. Oma was niet volmaakt, maar ze was een vrouw van God. Nu hebben u en ik de taak om het werk in de volgende eeuw voort te zetten. *Wij zijn geen vrouwen van de wereld. Wij zijn vrouwen van God.* En vrouwen van God zullen onder de grootste heldinnen van de 21ste eeuw te vinden zijn. President Joseph F. Smith heeft gezegd dat we ons niet 'door vrouwen van de wereld moeten laten leiden, maar dat [wij] de vrouwen van de wereld moeten voorgaan in alles wat prijzenswaardig is.' (*Leringen*, blz. 184.)

En dat zeg ik niet om het leven van ontelbare goede vrouwen in de wereld te kleineren. *Maar wij zijn uniek.* Wij zijn uniek door onze verbonden, onze geestelijke voorrechten en onze taken die daaraan verbonden zijn. Wij zijn begiftigd met de macht en de gave van de Heilige Geest. Wij hebben een hedendaagse profeet die ons leidt, verordeningen waardoor wij aan elkaar en aan de Heer verzegeld kunnen worden, en de macht van het priesterschap. Wij begrijpen de plaats die wij in het grote plan van gelukzaligheid innemen. En wij weten dat God onze Vader is en dat zijn Zoon onze volmaakte voorspraak is.

Aan deze voorrechten zijn wel bepaalde belangrijke taken verbonden, want 'van hem, aan wie veel is gegeven, wordt veel vereist' (LV 82:3). En de vereisten die aan een discipel worden gesteld zijn vaak hoog. Maar kunnen we niet verwachten dat de reis naar het eeuwige leven nogal veeleisend is? Soms rationaliseren we onze betrokkenheid bij de wereld en onze achteloze houding ten opzichte van onze geestelijke groei door elkaar wijs te maken dat het evangelie niet zo veeleisend hoeft te zijn. Maar de gedragsnormen van de Heer zullen altijd hoger en veeleisender zijn dan de normen van de wereld. Want de beloning van de Heer zal ook oneindig veel groter zijn — waaronder ware vreugde, vrede, en het eeuwig heil.

Hoe kunnen wij als vrouwen van God dan aan het doel van onze schepping voldoen? De Heer belooft 'wie Hem ernstig zoeken' (Hebreeën 11:6). We zoeken Hem niet alleen door studie, smeken en gebed en waken opdat we niet door verzoeking worden overvallen, maar ook door het opgeven van wereldse geneugten die zich op de grens tussen God en mammon bevinden. We lopen het risico dat we wel geroepen worden, maar niet gekozen, omdat ons 'hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet' (LV 121:35).

Overweeg het beginsel in de volgende tekst: 'Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte' (LV 59:5; cursivering toegevoegd). De Heer verwacht van ons eerst ons hart. Stel u voor in welk opzicht onze keuzes beïnvloed zouden worden als we de Heiland boven alles lief zouden hebben. Hoe zouden we onze tijd en onze middelen besteden, ons op een hete zomerdag kleden, reageren als we als huisbezoekster worden geroepen om elkaar te helpen of op zaken in de media die niet in overeenstemming met de Geest zijn.

Als wij de wereld achter ons laten en tot Christus komen, gaan wij steeds meer als vrouwen van God door het leven. We zijn geboren om

eeuwige heerlijkheid te ontvangen. Net als getrouwe mannen in het voorsterfelijk bestaan zijn geordend om het priesterschap te ontvangen, zijn wij geordend om vrouwen van God te worden. Wij zijn gelovige, deugdzaame, vooruitziende en liefdevolle vrouwen die zich in het moederschap en het vrouwzijn verheugen, en wij verdedigen het gezin. We zijn niet vertwijfeld over volmaking, maar we werken er wel aan om rein te worden. En we weten dat we met de kracht van de Heer alles tot stand kunnen brengen wat rechtschapen is, omdat we ons in het evangelie hebben verdiept. (Zie Alma 26:12.) *Ik herhaal, wij kunnen geen vrouwen van de wereld zijn, wij zijn vrouwen van God in de laatste dagen.* President Kimball heeft gezegd: 'We kunnen in deze wereld geen grotere erkenning krijgen dan als [vrouwen] van God bekend te staan.' ('The Role of Righteous Women', *Ensign*, november 1979, blz. 102.)

Deze zomer had ik een onvergetelijke ervaring in het Heilige Land. Toen ik op de berg der zaligsprekingen over het meer van Galilea uitkeek, zag ik in de verte

een stad op een heuvel liggen. Het uitzicht op de stad die zich niet kon verbergen was prachtig, en toen ik over het symbolisme nadacht, kreeg ik de overweldigende indruk dat wij als vrouwen van God erg veel op die stad lijken. Als wij de wereld achter ons laten en tot Christus komen, zodat de Geest in ons leven en uit onze ogen straalt, zal onze uniekheid een licht voor de wereld zijn. Als ZHV-zusters maken wij deel uit van de belangrijkste vrouwenvereniging aan deze kant van de sluier. Wij zijn een prachtige stad op een heuvel. En hoe minder we ons als vrouwen van de wereld gedragen en kleden, hoe meer we als een bron van hoop, vrede, rechtschapenheid en vreugde beschouwd zullen worden.

Twintig jaar geleden heeft president Kimball tijdens eenzelfde bijeenkomst een uitspraak gedaan die sindsdien vaak is aangehaald. 'Veel van de grote groei die de kerk in de laatste dagen zal maken (. . .) zal afhangen van de mate waarin de vrouwen van de kerk duidelijk laten zien dat ze goed en verantwoordelijk willen leven en van de mate waarin

ze verschillen — wat de vreugde in hun leven betreft — van de vrouwen in de wereld.' (Ensign, november 1979, blz. 103–104; cursivering toegevoegd.) Het is niet voldoende om die uitspraak van president Kimball alleen maar te citeren. Wij zijn de zusters die deze profetie moeten en zullen verwezenlijken. En dat kunnen wij. Dat weet ik zeker.

President Gordon B. Hinckley heeft onlangs gezegd dat 'het eeuwig heil van de wereld op de schouders van deze kerk rust (. . .) Geen ander volk in de geschiedenis van de wereld heeft (. . .) een belangrijkere opdracht ontvangen (. . .) en we kunnen maar beter aan de slag gaan.' ("Church is Really Doing Well", *Church News*, 3 juli 1999, blz. 3.)

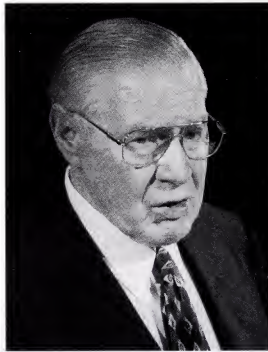
Vrouwen van God, daaronder worden wij ook gerekend. Vanavond wil ik graag iedereen aanmoedigen om iets te bedenken wat we kunnen doen om afstand van de wereld te nemen en dichter tot Christus te naderen. En dan volgende maand weer iets anders te bedenken. En dan weer iets anders. Zusters, dit is een oproep te wapen, een oproep om in actie te komen, een oproep om aan de slag te gaan. Een oproep om onszelf met macht en rechtschapenheid te wapenen. Een oproep om op de Heer te vertrouwen en niet op de arm van het vlees. Een oproep die luidt: 'Staaf op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natiën moge zijn' (LV 115:5). Een oproep om als vrouwen van God zodanig te leven dat wij en ons gezin veilig mogen thuiskomen.

We hebben zoveel reden om ons te verheugen, want het evangelie van Jezus Christus is de stem van vreugde. Omdat de Heiland de wereld heeft overwonnen, zullen wij als overwinnaar uit de strijd komen. Omdat Hij op de derde dag uit de dood is herrezen, zullen wij als vrouwen van God herrijzen. Ik hoop dat wij de wereldse zaken naast ons neer zullen leggen en op zoek naar iets beters zullen gaan. Ik hoop dat wij op dit moment zullen besluiten om de wereld achter ons te laten en nooit meer terug te kijken. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wat het inhoudt een dochter van God te zijn

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De toewijding van de zusters van deze kerk is al sinds het begin een wonderbaarlijk, versterkend ingrediënt van de kerk.

Mijn geliefde zusters, ik vol mij ootmoedig in uw aanwezigheid. Wij zijn vanavond vooral vereerd door de aanwezigheid van president Hinckley en president Monson. De muziek van dit bijzondere koor was verheffend. Het fijne gebed van zuster Butterfield was een uitnodiging aan de Geest van de Heer om bij ons te zijn. Wij zijn geïnspireerd door de boodschappen van de zusters Jensen, Dew en Smoot over het thema van deze conferentie: 'Jubel en verheug u, gij dochter van Zion! want zie, Ik kom in uw midden wonen, luidt het woord des Heren.¹ Ieder van u straalt, als dochter van Zion, geloof en goedheid uit.

Mijn respect en bewondering voor u, geweldige zusters, jong en oud, zijn niet in woorden uit te

drukken. Wij danken u voor uw geloof, toewijding en voorbeeld van rechtschapenheid. De toewijding van de zusters van deze kerk is al sinds het begin een wonderbaarlijk, versterkend ingrediënt van de kerk. Uw moeilijkheden in deze tijd verschillen weliswaar van die van uw voorouders, maar ze zijn er wel degelijk.

Ik spreek vanavond over wat het inhoudt een dochter van God te zijn. De nieuwe verklaring van de ZHV begint als volgt: 'Wij zijn geliefde geestdochters van God.' Een dochter van God zijn, houdt in dat u een nakomeling bent van de Godheid, een letterlijke nakomeling van een goddelijke Vader, dat u goddelijke eigenschappen en potentieel erft. Een dochter van God zijn, betekent ook dat u wedergeboren bent, van een 'zinnelijke en gevallen staat tot een staat van rechtvaardigheid overgegaan'.²

Een zekere jonge vrouw werd zich veel beter bewust van de mooie relatie die wij met onze hemelse Vader hebben toen ze het huis uit ging om te gaan studeren. Haar vader gaf haar een zegen en sprak zijn liefde voor haar uit. Zij schrijft vervolgens:

'Ik hield krampachtig vast aan zijn woorden van liefde en steun toen ik verdrietig afscheid nam van mijn huisgenoten. Ik voelde me alleen en bang in die onbekende wateren. Voordat ik die ochtend mijn kamer verliet, knielde ik neer en vroeg om hulp. Wanhopig

smeekte ik mijn hemelse Vader om kracht zodat ik alleen de studentenwereld tegemoet kon treden. Ik had mijn huisgenoten en vrienden en alles wat mij vertrouwd was de dag daarvoor achtergelaten, en ik wist dat ik zijn hulp nodig had.

'Mijn gebeden werden beantwoord toen ik dacht aan de ontroerende ervaring met mijn vader de dag daarvoor. Ik werd overspoeld door een golf van troost toen ik besepte dat ik niet naar de universiteit was gegaan met een zegen van alleen mijn aardse vader. Die dag, nog niet zo lang geleden, voelde ik plotseling dat mijn hemelse Vader mij in zijn armen hield. Misschien gaf Hij mij woorden van raad en bemoediging en zei Hij dat Hij geloof in mij had, net als mijn aardse vader had gedaan. Op dat moment wist ik dat ik het nooit zonder de volmaakte liefde en eindeloze steun van mijn Vader in de hemel hoef te stellen.¹³

Het lidmaatschap in de zustershulpvereniging, dat tot elke volwassen vrouw in de kerk komt, verschaft u een huis ver weg van uw hemels thuis, waar u kunt omgaan met anderen die uw overtuiging en waarden delen.

Daar dacht ik onlangs aan toen we de historische stad Nauvoo bezochten. Wij bezochten het gebouwte waar de zustershulpvereniging op 17 maart 1842 met achttien leden georganiseerd was. Enkele dagen later, op 28 april 1842, verklaarde de profeet Joseph Smith: 'Deze vereniging moet instructie ontvangen door de orde die God heeft ingesteld door middel van hen die zijn aangewezen om leiding te geven.' Daarop volgde deze opmerkelijke en verstrekkende profetische uitspraak: 'En nu overhandig ik u de sleutel in de naam van God, en deze vereniging zal zich verheugen, en van nu af aan zal haar kennis en intelligentie toestromen. Dit is het begin van betere dagen voor deze vereniging.'¹⁴

De vrouwen reageerden zowel bij de bouw van de Kirtland-tempel als de Nauvoo-tempel door hun dierbare porselein te vermalen voor de

afwerking van de tempelmuren. Sinds het begin van deze vereniging zijn haar inzet en prestaties groot geweest.

Wat is de zustershulpvereniging? Mijns inziens richt zij zich vooral op vier belangrijke punten:

Ten eerste is het een door God ingestelde zusterschap.

Ten tweede is de vereniging een plek om te leren.

Ten derde is het een organisatie die als voornaamste kenmerk heeft dat zij voor anderen zorgt. Haar motto is: 'De liefde vergaet nimmermeer.'

Ten vierde komt de ZHV tegemoet aan de behoefte van vrouwen om met elkaar om te gaan.

Deelname aan de ZHV kan zowel de jongere als de oudere zusters ertoe brengen een betere dochter van God te worden. U, jongere zusters, hebt tijdens de bijeenkomsten misschien het gevoel dat u niet zoveel gemeen hebt met de moeders en grootmoeders. Maar, zoals Bethany Collard van negentien opmerkte: 'Waar in de jongevrouwen een fundament voor wordt gelegd (. . .) wordt in de ZHV op

voortgebouwd, en het wordt er onderhouden.' Ze begon 'de goede werken' in te zien 'die de leden van de ZHV verrichten' omdat goede werken verricht worden door zusters van alle leeftijden. Ja, dat zijn de banden die de zusters bijeen trekken, ongeacht hun leeftijd of omstandigheden. Zoals Bethany zei: 'Al die zaken zijn kenmerken van een goddelijke vrouw die een rechtschapen dochter van God is.'¹⁵ Zoals Emily H. Woodmansee geschreven heeft in een lofzang:

*Als zusters te dienen is 't voorrecht
der vrouwen,
een gave van God, in vertrouwen
verleend;
in liefde te schragen en steeds op te
bouwen,
te steunen en helpen waar nood
wordt vermeend.⁶*

Nu kunnen sommigen van de oudere zusters vragen: 'Heb ik niet al alle ZHV-lessen gehoord? Wat voor nut heeft het voor mij om nog elke week naar de ZHV te gaan?' Het antwoord op die vragen is misschien het beste te geven door het

verhaal van een jongetje te vertellen dat piano leerde spelen. Zijn moeder, die hem wilde aanmoedigen, kocht kaartjes voor een uitvoering van de grote Poolse pianist Paderewski. De avond van het concert brak aan en de moeder en haar zoon namen hun plaatsen in voorin de concertzaal. Toen de moeder met enkele vriendinnen aan het praten was, glipte de jongen stilletjes weg.

Plotseling was het tijd voor de aanvang van de uitvoering, en sneed een enkel spotlicht door het duister van de concertzaal, waarmee het een vleugel op het podium

verlichtte. Toen pas merkte het publiek het jongetje op het pianobankje op, dat onschuldig "Twinkle, Twinkle, Little Star" pingelde.

"Zijn moeder schrok, maar voor ze zich maar kon bewegen, verscheen Paderewski op het podium en liep snel naar de vleugel. Hij fluisterde de jongen toe: "Niet stoppen. Doorspelen." Toen leunde de meester voorover en begon met zijn linkerhand de baspartij mee te spelen. Al gauw reikte hij met zijn rechterarm om de andere kant van de jongen heen, waardoor hij hem als het ware omarmde, en begon parelende

omspelingen toe te voegen. Samen hielden de oude meester en de jonge leerling het publiek in hun ban.

"Ook in ons leven, hoe ongeoeft wij ook zijn, is het de Meester die ons omarmt en ons van tijd tot tijd telkens weer in het oor fluistert: "Niet stoppen. Doorspelen." En als wij dat doen, vult Hij onze inzet aan tot er een werk van verbazende schoonheid geschapen is. Hij staat ons allen bij, en blijft ons telkens weer zeggen: "Doorspelen.""

Als u het inderdaad 'allemaal al gehoord hebt', dan hebt u beslist geheugensteuntjes nodig. Bovendien, zoals president Hugh B. Brown heeft gezegd: 'Terwijl theologie vooral het intellect aanspreekt, raakt godsdienst het hart. (. . .) Theologie bestaat slechts uit woorden, maar godsdienst vereist daden.'⁸ Daden zijn nodig om uw motto uit te voeren: 'De liefde vergaat nimmermeer.'

Wij allen zijn Eva veel dank verschuldigd. In de Hof van Eden kregen Adam en zij de opdracht om niet te eten van de boom van de kennis van goed en kwaad. Maar ze werden er ook aan herinnerd: 'nochtans moogt gij voor uzelf kiezen'.⁹ En dit wordt ons verteld over de overweging van die keuze: 'En toen de vrouw zag, dat die boom goed was tot spijze, (. . .) een boom, die begeerlijk was om haar wijs te maken, nam zij van zijn vrucht en at; en zij gaf ook aan haar man bij haar, en hij at.'¹⁰ En zo begon hun aardse proeftijd en ouderschap.

Toen de keus gedaan was, sprak Adam zijn dank als volgt uit: 'Geprezen zij de naam van God, want wegens mijn overtreding zijn mijn ogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en wederom in het vlees zal ik God aanschouwen.'¹¹

Eva deed na het vertrek uit de Hof van Eden een nog indrukwekkender uitspraak die van zienerswijshheid blijk geeft: 'Ware het niet, dat wij overtreden hadden, dan zouden wij nimmer zaad hebben gehad, en nimmer het goed en het kwaad, en de vreugde onzer verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God allen gehoorzamen

geeft.¹¹² Zonder Eva was geen van ons hier geweest.

Vader Lehi zegt ons:

'Doch ziet, alles werd gedaan in de wijsheid van Hem, die alles weet.

'Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.'¹¹³

President Joseph F. Smith tekende zijn visioen van de dodenscharen op, waarin hij de groten en machtigen zag, onder wie Adam en Eva. Hij beschrijft als volgt hoe hij Eva zag: 'En onze glorierijke moeder Eva, met velen van haar getrouwe dochters die door de eeuwen heen hadden geleefd en de ware en levendige God vereerd.'¹¹⁴ Moeder Eva heeft inderdaad een blijvende nalatenschap achtergelaten die door de eeuwen heen alle mensen tot zegen is geweest.

U, als dochter van God, kunt zich niet voorstellen wat een goddelijk potentieel er in u schuilt. De geheime bron van de innerlijke kracht van de vrouw is ongetwijfeld spiritualiteit. Daarin evenaart u de man en streeft hem zelfs voorbij, en doet dat tevens in geloof, zedelijkheid en toewijding als u echt tot het evangelie bekeerd bent. Zij heeft meer vertrouwen in de Heer en meer hoop op zijn woord. Die innerlijke geestelijke kracht lijkt u een zekere veerkracht te geven die u in staat stelt om te gaan met verdriet, moeilijkheden en onzekerheid.

U kunt zich niet indenken wat een gaven en talenten ieder van u heeft. Alle vrouwen hebben aantrekkelijke kanten. Daarmee bedoel ik geen aantrekkingskracht zoals die van een fotomodel, maar dat wat uit uw persoonlijkheid, houding en uitdrukkingen voortkomt. Ik spoor u aan om de godgegeven vrouwelijke gaven te ontwikkelen waarmee u zo rijkelijk gezegend bent. Geen van u moet zo tevreden zijn met wat u bent, dat u niet meer geeft om hoe u eruit ziet of wat u doet. Brigham Young moedigde in zijn tijd de vrouwen aan om een opleiding te volgen. Dat is nog steeds een goede raad, maar daar voeg ik wel aan toe: raak daarbij uw lieve vrouwelijkheid niet kwijt.

U, zusters, beseft niet ten volle hoever uw invloed zich uitstrekt. U, zusters, verrijkt de hele mensheid. Het menselijk leven begint bij u. Elke vrouw brengt haar eigen afzonderlijke, unieke kwaliteiten mee in het gezin en de kerk. Dat u een dochter van God bent, houdt in dat u, als u ernaar zoekt, uw ware identiteit kunt vinden. U zult weten wie u bent. Dat zal u vrij maken: niet vrij van beperkingen, maar vrij van twijfel, zorgen of druk door kennissen en vriendinnen. U hoeft zich dan geen zorgen meer te maken over 'Zie ik er wel goed uit?', 'Klink ik wel goed?' of 'Wat vinden andere mensen van mij?' De overtuiging dat u een dochter van God bent, voegt troost toe aan uw gevoel van eigenwaarde. Het houdt in dat u kracht kunt vinden in de balsem van Christus. Het zal ertoe bijdragen dat u verdriet en moeilijkheden vol geloof en gemoedsrust tegemoet kunt treden.

Ik vraag me af of u, zusters, de aangeboren gaven, zegeningen en begiftigingen die u als dochter van God hebt, ten volle kunt waarderen. Het is voor een vrouw een vergissing te denken dat het leven pas begint met het huwelijk. Een vrouw kan en moet een identiteit hebben, en moet zich nuttig, gewaardeerd en nodig voelen, of ze nu alleen staat of gehuwd is. Ze moet het gevoel hebben dat ze iets kan doen voor een ander wat niemand anders kan doen.

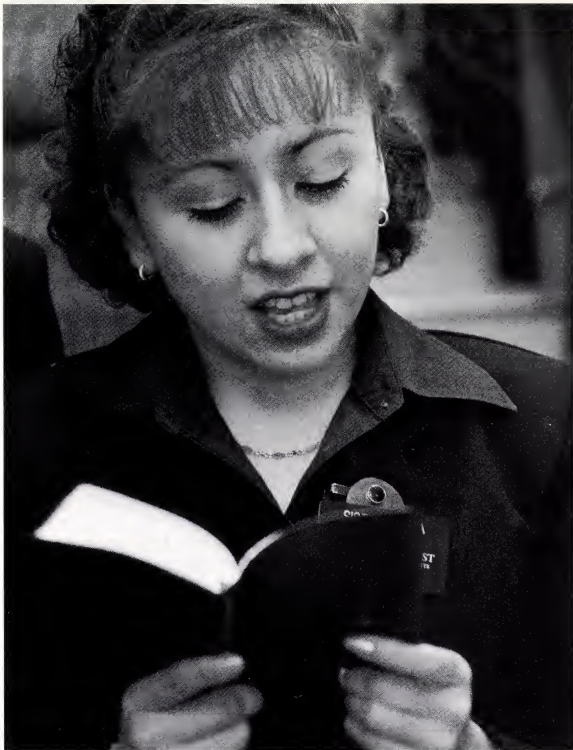
De profeten van God hebben gelovige, ongehuwde vrouwen geregeld verzekerd dat zij de verhoging kunnen ontvangen. De verhoging vereist dat de kandidaten de verordeningen en de zegeningen ter verzegeling ontvangen, wat uiteraard inhoudt dat zij in het leven hierna verzegeld worden aan een goede priesterschapdrager en dat zij alle zegeningen van het huwelijk ontvangen.

Mijn oudtante Ada is nooit gehuwd. Misschien geloofde zij in de filosofie: 'Als ik mij erger aan dit leven als alleenstaande, wat ik als mijn lot erken, dan denk ik aan al die mannen wier vrouw ik gelukkig niet ben.' In elk geval was zij een van de eerste vrouwelijke artsen in de staat

Utah. Toen ik nog jong was, sliepen mijn broers en ik in het overdekte gedeelte van de veranda van ons huisje. Op een dag sprong ik op en neer op mijn bed, om te zien hoe hoog ik kon komen. Ik sprong te dicht bij de muur, en reet een deel van mijn gezicht open aan een spijker die uit de muur stak. Ik heb tenslotte een excuus nodig voor hoe ik eruit zie! Tante Ada werd geroepen om de wond te hechten. En andere keren als we ons niet goed voelden, gaf ze ons wonderolie en magnesiummelk. Ze kwam aanzetten met mosterdpleisters en zette onze borstkas in brand als we verkouden waren. Als ik tegenwoordig ergens pijn heb, en dat komt steeds vaker voor naarmate ik ouder word, wens ik dat tante Ada er was om te zorgen dat ik gezond blijf. Telkens als ik in de spiegel kijk en het litteken zie — een blijvend bewijs van mijn botsing met een spijker — dan welt er een grote liefde voor tante Ada in mij op. Zij vervulde een dierbare, liefdevolle rol in mijn leven.

Met heel mijn hart spoor ik u, zusters die uw begiftiging hebt ontvangen, aan om naar de zegeningen, de gemoedsrust en de troost van de tempel te streven. Naar de tempel te mogen, verschaft zelfs zusters die niet geregeld in aanraking komen met de zegeningen van de tempel grote geestelijke bescherming. De

Heer heeft, in zijn oneindige wijsheid, bepaald dat hij van broeders eist dat zij het priesterschap dragen om de tempel te mogen betreden, maar Hij eist van de zusters alleen maar dat zij een goed leven leiden.

Jaren geleden schreef een zuster het volgende na haar eerste tempelbezoek:

‘Wat een heerlijke zegeningen, om in dat huis te zijn! Mijn ogen, oren en hart stelden zich wijd open voor de leringen daar. Ik voelde de werkelijkheid van elk verbond dat ik sloot met elke vezel en bot in mijn lichaam. Ik had elke keer dat ik een verbond sloot met de Heer het gevoel dat ik pal voor Hem stond. De invloed van de Heer was zo sterk dat ik geen enkel verlangen had om de tempel te

verlaten totdat de dienst voorbij was. Het denkbeeld dat ik in de wereld was, maar niet van de wereld, werd erg werkelijk voor mij.’

Vier weken later ging ze door de tempel voor haar moeder, en schreef:

‘Dit was ook een heerlijke ervaring. Ik voelde de aanwezigheid van mijn moeder toen ik de begiftigingsdienst meemaakte, en toen de huwelijksverzegeling voor mijn ouders plaatsvond, voelde ik letterlijk hun aanwezigheid bij het altaar. De invloed van de Heilige Geest in de kamer was zo sterk dat ik in tranen uitbrak toen ik aan mijn ouders verzegeld werd. Ik voelde me echt met ze herenigd. Sinds die dag heb ik hun aanwezigheid zo nabij gevoeld

dat ik me nauwelijks kan voorstellen dat ze zijn heengegaan.’¹⁵

Zoals er in de verklaring van de ZHV staat, bent u geliefde geestdochters van God. En in een openbaring die ontvangen is door de profeet Joseph Smith, wordt ons gezegd dat ‘allen, die mijn evangelie ontvangen, zonen en dochteren in mijn koninkrijk zijn.’¹⁶ En als dochter in zijn koninkrijk, kunt u deel hebben aan alle evangeliezegeningen.

Sinds het begin van deze bedeling zijn de vele bijdragen van de zusters aan dit heilig werk werkelijk fantastisch geweest. Ik getuig tot u, zusters, dat er in de geschiedenis van de wereld nog nooit een grotere behoefte heeft bestaan aan uw rechtschapenheid, uw voorbeeld en uw goede werken om dit heilig werk voort te stuwen dan nu.

Mijn geliefde zusters, ik bid dat de goddelijke gaven in ieder van u volledig mogen opbloeien. Mogen uw rijke vrouwelijke gaven van geestelijke kracht, goedheid, liefde, barmhartigheid en vriendelijkheid volledig tot uiting komen. Dat zal gebeuren als u de Heer dient, maar ook uw gezinsleden, familieleden en uw medemensen. Moge de Heer u zegenen dat u dat zult doen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Zacharia 2:10.
2. Mosiah 27:25.
3. ‘Leaving Home’, Caroline Hinckley, *New Era*, mei 1999, blz. 35.
4. Notulen Nauvoo, 28 april 1842.
5. Notities van een toespraak, gehouden door Bethany Collard uit Idaho Falls.
6. Lofzang 200.
7. Uit een toespraak, gehouden door Ann Woodland uit Idaho Falls.
8. Conference Report, oktober 1962, blz. 41.
9. Mozes 3:17.
10. Mozes 4:12.
11. Mozes 5:10.
12. Mozes 5:11.
13. 2 Nephi 2:24–25.
14. LV 138:39.
15. ‘The Glorious Moments’, Sipauo Matuaatou, *Ensign*, augustus 1974, 64.
16. LV 25:1.

Zij hebbenook tot ons gesproken

Verslag van de 169ste oktoberconferentie van 2-3 oktober 1999 voor de kinderen van de kerk

President Gordon B. Hinckley: Ik vraag God jullie zo te zegenen dat je begrijpt welke plaats wij in de geschiedenis innemen. Dan zullen jullie beseffen hoe belangrijk het is om als ware heiligen te leven. Dat ziet onze hemelse Vader graag van ons.

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium: Toen Jezus op aarde was, heeft Hij ons laten zien hoe we goed kunnen leven, hoe we anderen les kunnen geven, hoe we anderen kunnen helpen en hoe wij het beste uit ons zelf kunnen halen.

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium: Onze hemelse vader heeft ons gezegend met veel wetenschappelijke kennis, met ingewikkelde communicatiemiddelen en met de wonderen van de hedendaagse geneeskunde, zodat zijn werk over de hele wereld gedaan kan worden. (...) Maar uiteraard maakt ook Satan gebruik van de grote vooruitgang in de techniek om zijn eigen werk te doen. Met zijn werk wil hij vernietigen en betoven. (...) Om de zaadkorrels van geloof uit te laten sprouiten, moeten we bij Satan uit de buurt blijven.

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen: Jonge heiligen der laatste dagen, breng je leven op orde! Aanvaard je verantwoordelijkheid! Neem het roer van je leven in handen! Beheers je verstand, je gedachten! Als je vrienden hebt die

geen goede invloed hebben, verander dan je vriendenkring, ook al word je dan verworpen en word je er misschien eenzamer door.

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen: Ieder mens die met een gebed in het hart het Boek van Mormon bestudeert, kan er een getuigenis van ontvangen. Daarnaast kan het boek ons helpen bij het oplossen van persoonlijke problemen. Wil je van een slechte gewoonte afkomen? Wil je de relaties thuis verbeteren? Wil je je geestelijke vermogen vergroten? Lees het Boek van Mormon! Je zult er dichter door tot de Heer Jezus Christus en zijn liefdevolle macht naderen.

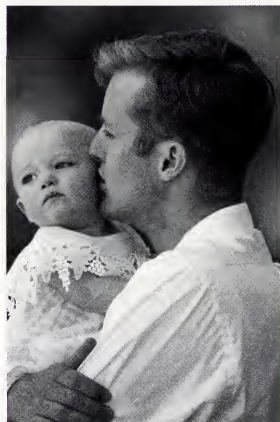
Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen: Ik herinner me dat mijn vader, die tevens mijn bisschop was, mij de handen oplegde om mij het Aäronisch priesterschap te verlenen. Ik voelde iets bijzonders die dag. In de weken daarna kwam dat gevoel telkens terug wanneer ik de symbolen van het avondmaal ronddiende aan de leden van mijn wijk, mensen naar wie ik opzag als mijn ideaal. Ik wist dat ik hetzelfde deed als de Heiland bij het laatste avondmaal.

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen: Sommige zegeningen komen vroeg, andere komen laat, andere komen pas in de hemel — maar voor hen die het evangelie van Jezus Christus oarmen, komen ze.

Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen: De wereld is misschien gewillig om onze zonden door de vingers te zien omdat anderen dezelfde zonden begaan. Het is niet waar dat het gedrag van anderen onze eigen verantwoordelijkheid verwijderd. De gedragsnormen van God zijn onveranderd, of anderen er nu wel of niet gehoorzaam aan zijn.

Ouderling Vaughn J. Featherstone van de Zeventig: Geliefde jongeren, wees dankbaar voor je ouders die met je bidden en de Schriften bestuderen. Waardeer de gezinsavond. Wees dankbaar voor de mensen die je lesgeven en begeleiden.

Ouderling Alexander B. Morrison van de Zeventig: En als wij altijd ons uiterste best doen, als wij om anderen geven en hen dienen, als wij onze zelfzucht door liefde overwinnen; als wij het welzijn van anderen voor laten gaan boven het onze, als wij elkaars lasten dragen, en 'met de treurende (...) treuren', als wij 'hen (...) vertroosten die vertroosting nodig hebben, en (...) te allen tijde als getuige van God (...) staan' (Mosiah 18:8-9), dan eren wij Hem, ontlenen wij macht aan Hem, en gaan wij steeds meer op Hem lijken. □

Kerknieuws

Wijzigingen in leidinggevende posities

Tijdens de algemene oktoberconferentie van 1999 hebben de ouderlingen Joe J. Christensen en Andrew W. Peterson van het Eerste Quorum der Zeventig het emeritaat gekregen. Ouderling Ben B. Banks is in het Presidium der Zeventig geroepen (zie 'Kerknieuws', december 1999). Er zijn vier gebiedszeventigen ontheven en er zijn drie nieuwe gebiedszeventigen geroepen. Het algemeen presidium jeugdwerk is ontheven, en er is een nieuw algemeen presidium jeugdwerk geroepen.

Ouderling Christensen werd in april 1989 als algemeen autoriteit geroepen, toen hij werkzaam was als president van Ricks College in Rexburg (Idaho). Van 1993 tot augustus 1999 is hij als lid van het Presidium der Zeventig werkzaam geweest. Daarvoor is hij in de presidiums van de gebieden Noord-Amerika-Noordwest en Brazilië werkzaam geweest. Voordat hij als algemeen autoriteit werd geroepen, heeft ouderling Christensen dertig jaar lang onderwijzende en leidinggevende posities binnen de kerkelijke onderwijsinstellingen gehad. Hij en zijn vrouw Barbara zijn nu werkzaam als president en mater van de San Diego-tempel.

Ouderling Peterson werd in oktober 1994 in het Eerste Quorum der Zeventig geroepen. Voor zijn roeping als algemeen autoriteit is hij regionaal vertegenwoordiger, ringpresident en zendingspresident geweest. Ook heeft hij een succesvolle tandartspraktijk in Salt Lake City opgebouwd. Hij was werkzaam als president van het gebied Mexico-Noord toen hij in september 1997 in Utah verlamdende verschijnselen aan een ongeluk overhield.

De vier gebiedszeventigen die zijn

ontheven, zijn: ouderling Max W. Craner, in het gebied Noord-Amerika-Noordwest; ouderling César A. Dávila, in het gebied Zuid-Amerika-Noord; ouderling P. Bruce Mitchell, in het gebied Australië en Nieuw-Zeeland; en ouderling J. Kirk Moyes, in het gebied Utah-Noord. De drie nieuwe gebiedszeventigen zijn: ouderling J. Devn Cornish, gebied Noord-Amerika-Zuidoost; ouderling Manfred H. Schütze, gebied Europa-Oost; en ouderling Johann A. Wondra, gebied Europa-Oost.

Het algemeen jeugdwerkpresidium is ontheven: Patricia P. Pinegar, president; Anne G. Wirthlin, eerste raadgeefster; en Susan L. Warner, tweede raadgeefster. In het nieuwe jeugdwerkpresidium zijn geroepen: Coleen K. Menlove, president; Sydney S. Reynolds, eerste raadgeefster; en Gayle M. Clegg, tweede raadgeefster. □

Uitzending van de conferentie op Internet

De algemene oktoberconferentie van 1999 is voor het eerst live via Internet uitgezonden. De audio-uitzending was beschikbaar in verschillende talen via LDSWorld.com, een website van Millennial Star Network Inc. De video-uitzending was beschikbaar via de NewsNet Service van de Brigham Young University die op beperkte schaal heeft bijgedragen aan de wereldwijde radio-uitzendingen in het verleden. Ongeveer honderdduizend leden wereldwijd hebben aan de uitzending van de algemene conferentie op Internet deelgenomen.

'Nu de kerk wereldwijd groeit, is Internet nog een manier om met de heiligen der laatste dagen waar ook ter wereld te communiceren', zegt Dale Bills, woordvoerder van de

kerk. 'In gebieden waar geen satelliet-uitzending kan worden ontvangen, moeten de leden enkele weken op de boodschappen van de conferentie wachten. De mogelijkheid om president Hinkley en andere kerkleiders live te kunnen horen, is een grote zegen.'

Millennial Star Network is een nieuwe onderneming van de kerk om 'een wereldwijd elektronisch netwerk van leden en vrienden van de kerk op te zetten', volgens Franklin Lewis, president van de onderneming. Audio-opnamen van de oktoberconferentie 1999 zijn beschikbaar op www.generalconference.com in het Cambodjaans, Kantonees, Engels, Frans, Duits, Japans, Koreaans, Laotiaans, Mandarijns, Navajo's, Portugees, Samoans, Spaans en Tongaans.

De kerk heeft onlangs een nieuw ontwerp van haar officiële website geïntroduceerd. Op het adres www.lds.org is informatie beschikbaar voor leden, de media en geïnteresseerde bezoekers. Gedrukte uitgaven van de conferentie zijn momenteel op deze website in de volgende talen beschikbaar: Bulgaars, Tsjechisch, Deens, Nederlands, Engels, Fins, Frans, Duits, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Noors, Portugees, Russisch, Samoans, Spaans, Zweeds, Tongaans en Oekraïens. □

Coleen K. Menlove

Algemeen presidente jeugdwerk

Je kunt ze met groentesoep vergelijken', zegt zuster Coleen Kent Menlove over haar levenservaringen, waardoor ze is voorbereid op haar nieuwe roeping als algemeen presidente jeugdwerk. 'Ieder deel geeft een andere smaak en een nieuwe dimensie aan het werk. Verschillende mensen en ervaringen hebben zoveel diepte in mijn leven gegeven.'

Coleen is op 1 juli 1943 geboren en groeide in Salt Lake City op. Ze trouwde in 1964 met Dean W. Menlove in de Salt Lake-tempel. 'Mijn man is een grote invloed geweest terwijl we zij aan zij door het leven gingen', zegt ze. Broeder en zuster Menlove hebben zeven kinderen en zes kleinkinderen.

Nadat ze aan de University of Utah de opleiding tot leerkracht basisonderwijs had gevolgd, heeft zuster Menlove in Salt Lake City voor de klas gestaan, waarna ze thuis bleef om voor haar kinderen te zorgen. In die tijd heeft ze haar doctoraal in basisonderwijs aan de BYU gehaald. De afgelopen veertien jaar heeft ze parttime voor de klas gestaan.

Over haar hobby, tuinieren, zegt zuster Menlove: 'Ik vind het heerlijk om met mijn handen in de grond te wroeten. Het is erg ontspannend en ik werk graag met de verschillende kleuren van bloemen.' Ze vind het ook fijn om tijd met haar kleinkinderen door te brengen, en ze zegt dat creatieve activiteiten met haar leerlingen ook een 'werkelijke vreugde' is geweest. Ze kijkt met

plezier terug op de vakanties die ze met haar gezin in de bergen en aan de meren heeft doorgebracht.

Zuster Menlove heeft in het algemeen bestuur van de jonge vrouwen en in publicatiecomités. Ze is werkzaam geweest in de zustershulpvereniging, de jongevrouwen en het jeugdwerk, op zowel wijk- als ringniveau. 'Ik heb geleerd hoe belangrijk inspiratie en het werken in comités is', zegt ze. 'We moeten allemaal samenwerken om de jongeren en de kinderen te sterken.'

Zuster Menlove zegt dat ze altijd heeft geweten dat de kerk waar is. Maar ze zegt dat ze onlangs 'het gevoel heeft gekregen dat ik door de Geest op een nieuwe manier ben geleid, waardoor ik meer inzicht heb gekregen. Ik heb geleerd dat als er iets gedaan moet worden, we geestelijke hulp ontvangen om de wil van de Heer te kunnen doen. Onze hemelse Vader houdt van ons allemaal en we hebben allemaal een sprankje goddelijkheid in ons. De Heilige Geest zal ons in ons leven begeleiden.' □

Sydney S. Reynolds

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk

Zuster Sydney S. Reynolds heeft elf kinderen en zes kleinkinderen. Ze is een groot voorstander van vrouwen die hun opleiding afmaken en hun kennis thuis voltijds als moeder gebruiken.

'Ik ben van mening dat we onze grootste bijdrage in het gezin zullen leveren', zegt ze. 'Als we ons op het gezin richten, zullen we op de lange termijn gezegend worden en zullen

onze kinderen een zegen voor de wereld worden.'

Zuster Reynolds is op 22 oktober 1943 geboren, en is in Burbank (Californië*) opgegroeid. Ze heeft geschiedenis en politicologie gestudeerd, en ze heeft een onderwijsakte aan de Brigham Young Universiteit gehaald. In 1965 trouwde ze met Noel B. Reynolds in de Los Angeles-tempel. Ze wonen nu in Orem (Utah). Ook hebben ze in Boston (Massachusetts), Edinburgh (Schotland) en Jeruzalem gewoond.

De ervaring in het buitenland is in veel opzichten een zegen voor het gezin geweest. 'Het is een tijd dat het gezin heel hecht is', zegt zuster Reynolds. 'Je bevindt je dan in een nieuwe situatie, zonder al je vrienden, waardoor je echt op elkaar aangewezen bent.'

Zuster Reynolds is actief geweest in de gemeenschap en in educatieve programma's, als presidente

van een schoolraad, als lid van het organiserend comité van de Timpanogos Storytelling Festival en als lid van de stuurgroep van de vrouwenconferentie aan de BYU. In de kerk is ze werkzaam geweest als seminarieleerkracht, ZHV-presidente, jongevrouwenpresidente van wijk en ring, lid van het algemeen bestuur jeugdwerk en als leerkracht in alle hulporganisaties.

Zuster Reynolds zegt dat de opvoeding die de kinderen in hun beginjaren ontvangen uiterst belangrijk is. 'Zelfs kleine kinderen kunnen begrijpen dat de Heer van hen houdt en dat Hij wil dat zij bij Hem terugkeren. Er moet echter iemand zijn die hun dat leert', zegt ze. 'Dat gebeurt in eerste instantie thuis, en het jeugdwerk is daar een verlengstuk van. Het jeugdwerk kan een enorme hulpbron voor de gezinnen in de kerk zijn, en kan ertoe bijdragen dat de kinderen de Heiland leren kennen.' □

Zuster Clegg is op 23 juni 1942 in Glendale (Californië) als oudste van vijf kinderen geboren. Haar ouders waren Grant en Lillie Tidwell Muhlestein. Ze is in Salt Lake City (Utah) opgegroeid en heeft haar baccalaureaat als geschiedkundige aan de University of Utah gehaald. Daar heeft ze Calvin C. Clegg ontmoet, en op 14 augustus 1964 zijn ze in de Salt Lake-tempel getrouwd.

In de zestien jaar na hun huwelijk hebben ze in Florida; Arizona; Washington, D.C.; New Jersey; Brazilië; en Argentinië gewoond. In iedere omgeving hebben ze de kans gehad om in de kerk werkzaam te zijn en geestelijk te groeien.

'Mijn eerste ervaring in het jeugdwerk had ik in New Jersey', zegt zuster Clegg. 'Als jonge presidente leerde ik dat het jeugdwerk een plaats van liefde is, waar het werken met de kinderen mijn gutgevoel versterkte. Jaren later in Brazilië gaf ik les in het jeugdwerk. Aangezien ik de taal niet sprak, moest ik de lessen iedere week letterlijk uit het hoofd leren. Daardoor heb ik Portugees leren spreken.'

De familie Clegg heeft twee jaar in Brazilië gewoond en verhuisde toen naar Argentinië. 'Drie en een half jaar lang was ons huis het middelpunt van veel wijkactiviteiten', zegt zuster Clegg. 'In 1980 verhuisden ze terug naar Salt Lake City.'

'Wij zijn een gezin dat graag buiten is en wandelingen maakt. Ook praten we graag met elkaar en vertellen we graag verhalen. Al mijn dochters spelen piano en iedereen houdt van zingen. De jeugdwerkliedjes zijn onze lievelingsmuziek.'

Zuster Clegg heeft van 1982 tot 1996 op lagere scholen lesgegeven. Toen werd broeder Clegg als president van het zendingsgebied Lissabon-Noord (Portugal) geroepen.

Over haar nieuwe roeping zegt zuster Clegg: 'Ik heb vertrouwen in de wetenschap dat God de mensen die Hij roept in staat zal stellen om hun taak te volbrengen. Ik geloof dat dit een kans is om mijn dankbaarheid ten opzichte van de Heiland te uiten voor alles wat Hij voor mij heeft gedaan.' □

Gayle M. Clegg

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk

Ik heb altijd van kinderen gehouden. Het opvoeden van mijn eigen kinderen was het fijnste wat ik ooit heb gedaan', zegt Gayle M. Clegg, moeder van vijf kinderen, grootmoeder van negen kinderen en voormalig leerkracht basisonderwijs in Utah, Brazilië en Argentinië. 'Ik ben de Heer dankbaar dat ik met de kinderen op deze wereld kan blijven werken.'

Walter Rane, Hij zalfde de ogen van de blinde man

De Heiland, die medelijden had met de blindgeborene, 'spuwde [...] op de grond en maakte slijk van dit speeksel en Hij legde hem het slijk op de ogen, en zeide tot hem: Ga heen, was u in het badwater Siloam [...] Hij dan ging heen, wies zich en kwam ziende terug' (Johannes 9:6-7).

Bij de tempel in het land Overvloed verscheen de herrezen Jezus Christus aan een grote menigte van het volk van Nephi en sprak tot hen: 'Staat op en nadert tot Mij, opdat gij uw handen in mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij tevens de tekenen der nagelen in mijn handen en in mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood' (3 Nephi 11:14).

VERSLAG VAN DE 169STE ALGEMENE CONFERENTIE
2-3 OKTOBER 1999

DUTCH

4 02209 81120 1